NE-A PĂRĂSIT NICOLAE PORA

Ne-a părăsit pentru totdeauna un falnic reprezentant din generaţiile încercate de zbuciumata istorie a neamului românesc - Nicolae Pora.

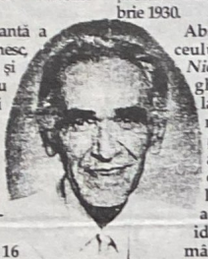

Figură marcantă a exilului românesc, exemplu de soţ şi părinte, dotat cu inteligenţă şi forţă creatoare, a lăsat pământului adoptiv canadian ce a fost mai bun din fiinţa şi sufletul său.

Născut în 16 Octombrie 1919, în comuna Nadeş, la 20 km. de Sighişoara, unde îşi petrece copilăria şi primii ani ai şcolii, este puternic marcat de mişcările de trezire naţională din Transilvania acelor ani. Marea Unire din 1918, activitatea reformatoare, rolul economic şi politic al burgheziei, revoluţia bolşevică din Octobrie 1917, au generat în scena politică a vremii, evenimente de tensiune şi chiar de cruzime. Elevului de şcoală elementară îi rămâne neştearsă în frageda memorie spânzurarea de către jandarmi a învăţătorului din sat, în Octombrie 1930.

Absolvent al liceului *"Principele Nicolae"* din Sighişoara, Nicolae Pora se înrolează în *"Frăţiile de Cruce"*, aderând la mişcarea naţionalistă de apărare a integrităţii şi identităţii României. El reuşeşte la Facultatea de Medicină, dar în scurt timp o părăseşte şi devine student al Institutului Politehnic din Bucureşti. Împreună cu un grup de tineri animaţi de aceleaşi nobile idei, menţine legătura cu deţinuţii din Jilava, Râmnicul Sărat şi Aiud, sprijinindu-i moral şi procurându-le îmbrăcăminte groasă şi materiale de scris. Răpirea Basarabiei, Bucovinei de Nord şi a Transilvaniei de Nord în anul 1940 precipită evenimentele şi el este supus unei urmăriri stricte.

După ce îşi petrece ultimul Crăciun al anului 1940 în satul natal, îmbrăcat în ţăran călătoreşte spre Bucureşti, iar în 1941 trece graniţa şi pentru un timp se stabileşte la Sofia. Gândul că ţara era în primejdie il determină să plece la Viena, în 1944, unde urmează şcoala de paraşutism, cu intenţia de a continua lupta de partizani în munţi. Pentrucă situaţia în întreaga Europă de Est devenise neclară şi instabilă, se renunţă la acţiune. Ca urmare, Nicolae Pora se mută în Franţa, unde îndrumă şi ajută pe mulţi Români aflaţi în pribegie, iar în 1950 imigrează în Canada, pentru tot restul vieţii.

Ajuns în Canada, împreună cu alţi tineri români se implică în viaţa românească, fiind unul din fondatorii *Asociaţiei Culturale Române* din Hamilton şi om de încredere (trustee) la achiziţionarea proprietăţii pe care s'a dezvoltat actualul Câmp Românesc.

Activ în permanenţă în viaţa românească, precum şi combatant în lupta anticomunistă a Românilor din exil, Nicolae Pora se alătură imediat grupului de Români care au hotărît apariţia ziarului *Cuvântului Românesc"*, făcând parte din colegiul lui de redacţie.

Membru al Comitetului Internaţional ROMFEST, a fost prezent la toate ediţiile din 1988, inclusiv la aceea din Bucureşti, în 1998. Cu această ocazie şi-a revăzut ţara, după 57 de ani. A murit ca un adevărat Român, şi tot ca un adevărat Român, a fost şi un bun Canadian. Pe plan profesional, Nicolae Pora a fost un bun om de afaceri, transformând mica lui ciupercărie într'un adevărat gigant - Continental Mushroom Farm, care a adus o reală contribuţie la economia Canadei. Bustul său se află pe una din coloanele din Piaţa Primăriei din Ottawa, fiind un membru de cinste şi al Canadei.

Funeraliile lui Nicolae Pora au avut loc la *"Duncan Funeral Home"* din oraşul în care a trăit, Metcalf (parte din capitala Ottawa), slujbele fiind oficiate de preoţii Petre Popescu (Montreal), Nicolae Zelea (Hamilton), Dumitru Ichim (Kitchener) şi Gabriel Curpene (Ottawa).

Nicolae Pora a lăsat în urmă, pe lângă o românime îndurerată şi rămasă mai săracă şi mai singură, pe soţia sa Virginia cu care a avut o minunată căsătorie timp de 51 de ani şi pe copiii săi: Nikki, Leeana, Sandra şi Nicu Jr.. Aceştia vor conduce în continuare cu succes compania stabilită de tatăl lor, după cum, sperăm noi, nu vor uita că sunt Români.

Sufletul lui mare a cuprins toate idealurile, suferinţele dar şi realizările unei generaţii care nu apune, ci se înalţă pe evoluta nemuririi.

REDACŢIA

PAG. 3
UN SCENARIU PLAUZIBIL

UN ARC DRAMATIC PESTE DECENII
PAG. 4

CIORBEA A CURĂŢAT PNŢCD
PAG. 6

CRONICI LITERARE
PAG. 11 - 12

SOULTZMATT 2002
PAG. 18

ISSN 0705-8365

Preţul unui abonament anual: 40 $ / 40 Euro

CUVÂNTUL ROMÂNESC

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 28 Nr. 305 - IULIE-AUGUST 2002 PUBLICAŢIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAŞU

CIRCULAŢIE ÎN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, GERMANIA, GRECIA, FRANŢA, ISRAEL, ITALIA, IUGOSLAVIA, OLANDA, ROMÂNIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, UNGARIA, NOUA ZELANDĂ

LA DEZVELIREA BUSTULUI LUI ARON COTRUŞ

- 26 Iulie 2002, ora 18.00, la Câmpul Românesc dela Hamilton (Canada) - sculptura lui Nicăpetre

Participăm azi la un moment de excepţie pentru memoria culturii române şi a fiinţei naţionale.

S'a dezvelit azi bustul în bronz al poetului Aron Cotruş, operă a neîntrecutului artist Nicăpetre. Nu e un gest singular, ci o continuare firească a unor întreprinderi generoase ale comunităţii româneşti din Hamilton. Lângă busturile lui Eminescu şi Nae Ionescu, din marmoră, se înfiripă azi o altă galerie de artă în aer liber a scriitorilor din exil, rod al maestrului Nicăpetre.

Întâmplarea de astăzi e o reparaţie morală pentru poetul-profet Aron Cotruş. Niciodată şi niciunde în lume sau în ţară nu i s'a acordat atâta atenţie, respect şi cuvioasă recunoştinţă, ca aici, la Hamilton.

Ce se întâmplă azi aici e piatră pentru veşnicie, e Lornă de graniţă pentru nemurire.

Se cuvine să vă mulţumesc în numele scriitorimii române pentru generozitatea Dvs. Ştiu că dacă n'ar fi existat entuziaşti ca Mihaela Moisin şi George Bălaşu, oameni de bine şi cu dare de mână pentru a pune în operă această idee măreaţă, dacă n'ar fi fost truditori harnici în a înălţa acest edificiu al memoriei şi neuitării, dacă n'ar fi existat Nicăpetre, acest excepţional artist ce lucrează în piatră şi bronz reperele morale ale fiinţei naţionale, dacă n'aţi fi existat Dvs. toţi, lucrurile n'ar fi fost posibile. Dar visele se înfăptuiesc doar de oameni care au idealuri şi luptă pentru împlinirea lor.

Încă o dată, daţi-mi voie să mă închin în faţa Dvs. şi să vă reamintesc că ceea ce n'a făcut ţara niciodată pentru Aron Cotruş aţi făcut Dvs. aici, la Câmpul Românesc dela Hamilton. Dumnezeu să vă binecuvinteze gândul şi fapta pilduitoare şi îndatoritoare pentru cultura română!

Când Aron Cotruş scria în Noembrie 1958 *"Psalmul unu"*, în mica localitate californiană, La Canada, nu bănuia că peste 44 de ani, aici, în Canada, în locul îndumnezeit, în această mică Românie a exilului, va avea parte de punerea unei pietre la temelia templului său nemuritor. Îi privesc chipul, aşa cum îl ştiam din fotografiile de demult sau din crochiul lui Drăguţescu, şi simt cum în transfigurarea artistică a lui Nicăpetre se adună tot ceea ce-l defineşte pe Cotruş: luptător, profet, argat al cuvântului (cum se autodefinea), năzuind într'o soartă mai bună pentru ţara şi poporul său, neliniştit şi incomod, mereu în căutarea unui ideal pentru cei mulţi, pentru umiliţii şi obosiţii vieţii, pentru soldaţii necunoscuţi care poartă ţara în palmele lor, fac războaie pentru ea, care n'au nimic, nici măcar o şirincă, dar ard pentru Patria-Mumă.

Poetul şi cântăreţul patimilor noastre, din aceeaşi matrice spirituală ca Goga, dar mult mai nedreptăţit de soartă, e al tuturor Românilor, al milioanelor de Ioni pentru care a luptat.

" Ioane,
eşti unul,
poţi fi milioane:
vrerile tale ne'nfrânte
să nu le'nspăimânte,
nici temniţa, nici şteangul, nici tunul...
.....
Ioane, ia sama bine,
ţara aceasta se razimă pe tine!
S'o măturі de trântori trufaşi şi de hoţi,
doar tu o mai poţi!
.....
să crească voinicește, să crească
vrerea ta românească,
Ioane!..."

Nedreptăţit de toţi, cei ce diriguiau, peregrinând din loc în loc pe meleaguri străine, fără să aibă un cuibar al său, s'a stins departe de casă, fiind într'un exil neîntrerupt.

Dar profetul şi-a găsit azi locul aici, între Românii pe care i-a iubit atât şi prin actul Dvs. generos s'a împlinit ca un arc peste timp destinul.

Dvs. aţi făcut începutul resurecţiei unei mari personalităţi a Românilor. Fie ca gestul Dvs. să fie pilduitor şi pentru cei de-acasă.

Vă mulţumesc!

Doru MUNTEANU

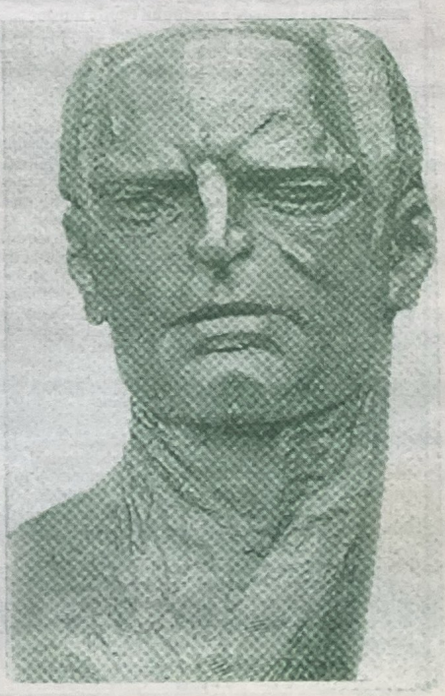

editorial

Actualitatea unei problematici speciale:

Cultura românească

Cam târziu şi-au adus aminte conducătorii politici de azi despre situaţia culturii româneşti care se zbate, răvăşită şi ameninţată cu dispariţia, încă din perioada începuturilor anilor 1945. Atunci se dospeau premisele înlăturării valorilor de creaţie românească şi se atacau rădăcinile spirituale ale însăşi structurii tradiţionale a întregii viziuni româneşti despre lume şi viaţă şi se introduceau elemente vătămătoare ale unor influenţe străine, ce erau la polul opus al realităţilor specifice istoriei şi culturii din Carpaţii mioritici.

Până astăzi, nu s'a făcut încă o reînnodare cu rădăcinile adevăratei culturi naţionale şi, mai mult decât atât, nimeni nu a încercat încă să facă o astfel de refacere a legăturilor cu spiritul şi substanţa ideologică, cu caracteristicile felului românesc de a fi în lume. Recent s'a făcut o încercare care părea mai consistentă, de a se trece la nişte griji speciale în ceea ce priveşte cultura, dar nu a celei din spaţiile ideologice ale unei culturi autentice, în componenţa datelor fundamentale, originii culturii româneşti. Eşecul a fost total şi va fi dezastruos, căci încercarea care s'a făcut, este ceva pe *"lângă cultură"*, şi mai cu seamă pe lângă cultura românească, ceva care nu seamănă cu trecutul, cu originile şi cu liniile de desfăşurare ale acestei culturi. Cultura este o expresie a unei concepţii specifice de viaţă şi de orientare în viaţa istorică a unui popor, pe linia unui ideal al întregului popor, dar şi al unui neam. Ea reprezintă totalitatea creaţiilor spirituale ale unui neam care, în devenirea istorică, îşi manifestă credinţele religioase, virtuţile, principiile şi valorile morale de trăire în societatea cu care îşi defineşte un destin istoric.

Procesul de refacere a climatului cultural, de dinaintea dictaturii distructive a regimului comunist, trebue bazat pe adevăraţii fermenţi de creaţie ai subconştientului. El este imperativ legat de libertatea spirituală a fiecărui individ al complexului naţional.

Să se acorde libertatea completă a naţiunii. Să nu fie strivită forţa de creaţie culturală şi spirituală a indivizilor. Căci talentul de creaţie al operelor lor va alcătui patrimoniul spiritual al naţiunii.

Statul nu are dreptul să strivească sau să impună nici o presiune de orientare sau de îngrădire asupra procesului de creaţie artistică, literară, spirituală, culturală, filosofică sau ştiinţifică, căci ar face o mare impietate, aşa cum a făcut comunismul ignorant şi incompetent al lumpen-proletariatului. Singurul drept care revine Statului este acela de a oferi suportul legal şi material, pentru sprijinirea eforturilor de creaţie culturală a întregii Naţiuni.

Recenta iniţiativă de a trece la o încercare de refacere a culturii naţionale a pornit în mod deficitar la treabă. Întâi, fără oameni de mare suprafaţă culturală, pe direcţii de imitare a unor forme instituţionale din trecut. Dacă altădată s'a reuşit, a fost datorită faptului esenţial: elementul uman, care atunci era de bună calitate, în sensul pregătirii culturale şi bine axat pe direcţia profundă a dezvoltării culturii naţionale.

Profesorii Alex. Rossetti şi Dimitrie Caracostea au fost bine integraţi în cultura naţională şi au dominat calitativ toată dezvoltarea culturii contemporane, când conduceau Fundaţiile Culturale Regale, fără amestec ideologic sau politic, din partea potentaţilor zilei sau a lor personal.

În eforturile de astăzi s'a pornit cam de-a'ndoaselea, cu oameni care au fost în trecut purtători de cuvânt ai unor interese şi misiuni de diversiune pentru fărâmiţarea culturii adevărate a trecutului istoric românesc.

Oare este posibil, cu astfel de oameni, să refacă temeiurile de pornire pentru promovarea autentică a culturii naţionale, fără interpretări marxiste sau de altă natură?

Cu ce fel de personalităţi culturale, de respectată calitate, cu perceperea intrinsecă a valorilor de cultură şi spiritualitate cu adevărat româneşti, se pleacă la drum? Aceşti *"foşti"* nu au capacitatea dimensiunii integrale a specificului naţional, precum nici înţelegerea punctului originar, de plecare, în desfăşurarea istorică a cheagului românesc de fiinţare. Nu au o cuprindere esenţială a fenomenului cultural şi spiritual românesc.

Cea mai mare parte a figurilor proeminente ale culturii româneşti au dispărut în anii negri ai istoriei naţionale. Au mai rămas puţini dintre cei vechi şi, în lista eventualilor noi clădітori, nici unul nu a fost menţionat. Puţinii care încă există, nu sunt înscrişi pe tabloul ierarhic al valorilor culturale şi spirituale, al tezaurului românesc. Ei nu sunt nici măcar cunoscuţi, căci nu sunt poate, pe placul stăpânilor de azi.

Astăzi se vorbeşte fără sens despre renaşterea culturii româneşti. Cum poţi vorbi de o renaştere culturală, când în ultimii ani, nu i s'a dat niciodată atenţie culturii, din toate punctele de vedere?

Cultura unei naţiuni este temeiul existenţei sale istorice, prin organizarea unei comunităţi morale şi prin ierarhizarea valorilor, precum şi prin conştiinţa idealismului acelei naţiuni, promovat de o elită întreagă a naţiunii, în succesiune de generaţii, care s'au străduit să ridice nivelul existenţial în istorie, nu să îi altereze valorile, eforturile şi patrimoniul spiritual.

Civilizaţia este o încadrare a acestei comunităţi, pe temeiul legilor morale şi ale viziunii metafizice, în cadrul natural al existenţei, pentru o mai comodă fiinţare, în acest mediu natural al cosmosului.

George BĂLAŞU

POLITIZAREA CULTURII

Dan BITU

Forumul culturii, organizat la iniţiativa Preşedintelui Iliescu, s'a dorit o dezbatere şi o solemnitate deopotrivă. Preşedintele ţării, primul ministru, Patriarhul Teoctist şi preşedintele Academiei au fost investiţi cu rolurile principale. A fost foarte vizibil modelul statului centralist şi autoritar. În România politica s'a îndepărtat mult de autoritarismul anilor '90, dar în subsolul gândirii anumite modele vechi, deprinse încă din comunism, continuă să funcţioneze.

Şeful statului, primul ministru, întâiul stătător al Bisericii Ortodoxe şi preşedintele Academiei ar fi, în schema aceasta de gândire, cei chemaţi să dea direcţiile cele mai importante ale culturii naţionale. Cultura este văzută ca un domeniu de activitate organizat ierarhic şi inclus unui sistem social în care şeful statului sau primul ministru, după caz, ocupă locul cel mai important, notează într'o corespondenţă din Bucureşti postul de radio "*Deutsche Welle*". De altfel, atât şeful statului cât şi primul ministru s'au întrecut să dicteze direcţiile în care ar trebui să meargă cultura naţională.

Solemnitatea întrunirii şi modelul ei ierarhic a fost însă boicotat de unii dintre participanţi. Scriitorul Octavian Paler, de pildă, a criticat în termeni aspri politica culturală a regimului care nu s'ar deosebi în esenţă de aceea a regimului comunist. Rebeliunea lui Octavian Paler a deranjat puţin socotelile oficiale şi ritualul faraonic al manifestării. Interesantă a fost şi poziţia preşedintelui Academiei Eugen Simion care, în subtext, a contestat autoritatea politicienilor de a construi strategii culturale. Propunerile lui Adrian Năstase i s'au părut neadecvate, iar cele ale Preşedintelui Ion Iliescu destul de neclare. Cu toate acestea, se pare că politica oficială în domeniul culturii îşi are o strategie destul de bine precizată.

A fost remarcat, de pildă, proiectul restauraţionist iniţiat de Preşedintele Iliescu. Toate figurile glorioase ale perioadei ceauşiste, autori de filme naţional-comuniste, cu voievozi care vorbeau ca prim secretarii de partid, scenarişti pe măsură, actori, aflaţi în graţiile regimului şi scriitori nu lipsiţi de vatoare, dar compromişi de colaborarea lor prea strânsă cu regimul defunct au fost recent premiaţi şi decoraţi cu înalte ordine ale statului, într'o ceremonie amplu mediatizată.

După ce a acordat gradul de cavaler unor regizori ca Vaeni, sau Mircea Mureşan, Ion Iliescu a amintit, în treacăt, că există, desigur şi alţi oameni meritoşi cum ar fi Liviu Ciulei sau Lucian Pintilie. Disproporţiile au vorbit dela sine despre gusturile preşedintelui, cât şi despre importanţa criteriului politic.

De altfel, a fost destul de vădită intenţie de politizare a culturii prin faptul că ministerul de resort a ţinut să dubleze toate manifestările organizate de instituţii de cultură independente. Premiile UNITER au fost dublate de premiile pentru teatru acordate de Ministerul Culturii. Actorul Marcel Iureş protesta la vremea respectivă împotriva acestor practici cu transparentă intenţie politică, refuzând premiul oficial care i se acordase. Dar ministerul a organizat premieri şi în opoziţie cu Uniunea Cineaştilor sau cu Asociaţia Scriitorilor Profesionişti din România. Proiectul acesta de constituire a unui palier oficial al culturii a fost urmărit sistematic în toate domeniile.

Instaurarea unor noi raporturi clientelare între politică şi cultură a dobândit însă accente de-a dreptul comice, întrucât la un spectacol cu Caragiale dela Teatru Naţional, directorul instituţiei a cerut actorilor să sară peste replica despre rege la reprezentaţia la care se anunţase Preşedintele Iliescu.

Corupţia funcţionează în România cu "hărnicie germană"

În România, corupţia funcţionează cu *"hărnicie germană"*, a declarat Hans-Georg Thonges, directorul Institutului Goethe din Bucureşti, citând imaginea pe care o au mass-media din Germania referitoare la amploarea acestui fenomen în România. El a făcut această apreciere în cadrul simpozionului *"Mecanisme şi mijloace de combatere a corupţiei în democraţie"*, eveniment organizat de Institutul Goethe şi de Pactul de Stabilitate în Europa de Sud-Est, împreună cu Asociaţia Română pentru Transparenţă şi Fundaţia EURISC, iniţiativă caracterizată de Thonges drept prima manifestare de acest gen din România. În regiunea sud-estică a Europei, corupţia are ca efecte, printre altele, fraudarea economiei şi încălcarea drepturilor cetăţenilor, a analizat Mihai Răzvan Ungureanu, Emisarul Regional al Pactului de Stabilitate în Europa de Sud-Est.

Corupţia nu face deosebiri între păturile sociale, la metodele corupte apelând atât săracii, cât şi cei bogaţi, a amintit Ungureanu. Fostul consilier prezidenţial Dorin Marian a criticat strategia anti-corupţie a Guvernului Năstase, considerând că una din principalele cauze ale nivelului pe care l-a atins corupţia e reprezentată de lipsa de transparenţă în contractele de achiziţie publice. De asemenea, lipsa de fermitate a Ministerului de Finanţe în relaţia cu societăţile care au datorii la stat este altă măsură a Executivului generatoare de corupţie, a opinat Dorin Marian.

Referitor la combaterea eficientă a corupţiei, Jose Ricardo de Prada, magistrat spaniol, a recomandat crearea unei instituţii juridice speciale anti-corupţie autonome, subordonată exclusiv procurorului general al statului, pentru evitarea presiunilor politice exercitate de Ministerul Justiţiei. Astfel subordonarea procurorului general faţă de Ministerul Justiţie trebue să fie cel mult de ordin administrativ, a recomandat juristul spaniol. De Prada şi-a exprimat nemulţumirea faţă de unele articole ale Codului de Procedură Penală al României, recomandând adaptarea textului acestuia la Convenţia europeană a Drepturilor Omului.

Aurel BĂDĂIAN

PREŞEDINTELE CURŢII SUPREME DESPRE PRESIUNILE POLITICE ASUPRA JUSTIŢIEI

Gabriela DAVID

Preşedintele Curţii Supreme de Justiţie, judecătorul Paul Florea a atras atenţia asupra presiunilor politice discrete care se fac asupra judecătorilor dela instanţa supremă. Ei sunt numiţi pentru o perioadă de şase ani, fapt care, în opinia sa îi face vulnerabili. Pe măsură ce se apropie expirarea mandatului, a spus preşedintele CSJ, magistraţii încep să se autocenzureze.

Mandatele limitate la Curtea Supremă au fost văzute, însă, în anii trecuţi ca o modalitate de primenire a Curţii, cu atât mai mult cu cât imediat după Decembrie 1989 cea mai înaltă instanţă era dominată de judecători care făcuseră dovada obedienţei lor faţă de regimul comunist. Pe măsură ce au trecut anii, caracterul limitat al inamovibilităţii a început să fie perceput ca un handicap şi ca un mijloc de presiune politică.

De altă parte, judecătorul Paul Florea a atras atenţia şi asupra altei situaţii, binecunoscute de altfel şi care se referă la supra aglomerarea acestei instanţe. Sunt aproximativ 70-80 de cazuri pe zi pentru un singur judecător. Aspectul acesta fusese semnalat de multe rapoarte asupra funcţionării sistemului judiciar, inclusiv de raportul pe anul trecut al Comisiei Europene.

Preşedintele Curţii Supreme a propus o reformă de fond a acestei instanţe, care, în opinia sa, ar trebui să devină o Curte de casaţie. În sistemul actual, Curtea Supremă nu ar fi decât o curte de apel obişnuită, or, pentru a-şi împlini rolul în sistemul juridic, ea ar trebui să judece nu asupra faptelor, care au fost deja judecate la Tribunal şi Curtea de Apel, ci asupra regulilor de drept. Rolul Curţii Supreme ar trebui să fie acela de a asigura aplicarea unitară a legii.

Dezbaterea aceasta are multe precedente, dar este posibil ca intervenţia preşedintelui CSJ să redeschidă discuţia asupra reformării sistemului judecătoresc din România. Există mai multe circumstanţe care ar putea favoriza dezbaterea: în primul rând negocierile de aderare la UE obligă România să-şi revizuiască legislaţia, în al doilea rând semnalele tot mai dramatice privitoare la corupţia mediului politic şi la presiunile care se fac asupra justiţiei, ar putea impune o amorsare a procesului de reformă.

În orice caz, declaraţiile preşedintelui Curţii Supreme reprezintă un avertisment extrem de grav, întrucât el a descris o conduită a judecătorilor care pune în discuţie întregul sistem juridic din România.

CĂTRE CORESPONDENŢI

Rugăm pe toţi corespondenţii noştri să trimită articolele spre publicare până la data de 15 a lunii precedente editării ziarului. Redacţia ziarului nu asigură publicarea articolelor nesosite la sediu până la această dată.

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că Redacţia acestui ziar nu împărtăşeşte întotdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

LICĂREŞTE O SPERANŢĂ

Mihaela MOISIN

Curând va începe numărătoarea inversă pentru alegerile ce vor avea loc în anul 2004 în România. Şi fiecare partid politic începe să se agite, să-şi pună lucrurile în ordine, să gândească la întocmirea de programe alternative la guvernare şi care ar fi mai atractive pentru bietul electroat plictisit şi dezinteresat.

În ce priveşte PSD-ul, Adrian Năstase este aproape sigur de succesul pe care-l va avea în viitoarele alegeri, dacă România va fi primită în NATO, la întâlnirea din toamnă, dela Praga. Iar dacă nu, a promis că-şi va da oricum demisia. Ion Iliescu nu va mai putea candida, pentru a patra oară, doar dacă reuşeşte să schimbe Constituţia. Dar nu se va retrage din politică, după cum a declarat. Aşa că, împreună, fac tot ce pot în ultimul minut, pentru a îndeplini măcar o parte din criteriile necesare admiterii noastre în NATO. Şi nu e uşor, când timp de aproape doi ani, dela câştigarea alegerilor şi dela promisiunile electorale, nu au făcut mai nimic: starea de sărăcie a României, declinul economic, inflaţia, corupţia etc. sunt martori ai promisiunilor electorale nerespectate. Dar, dacă profitând şi de realizările din cei patru ani ai conducerii CDR, şi cu ajutorul neprecupeţit al lui Băsescu care a curăţat Capitala, precum şi cu cel al unor state interesate de viitorul României pe de o parte, şi cu influenţă la Washington pe de altă parte, cumva România va intra totuşi în NATO, Dl. Adrian Năstase va jubila. Nu ar fi rău în NATO, chiar cu PSD la conducerea ţării şi cu opoziţia slabă, aproape inexistentă, pentrucă toate acţiunile guvernului conducător vor fi strict controlate de NATO, încât cu sau fără opoziţie, lucrurile vor trebui să meargă spre bine. Unde poate fi găsită mai bună opoziţie decât NATO?

Vadim Tudor şi-a făcut deja curăţenie în ograda PRM-ului, i-a dat afară pe indezirabili şi, acum, dând când în stânga când în dreapta, încearcă să-şi distrugă adversarii politici, ceea ce nici nu e greu, considerând că nu prea există politicieni nepătaţi. În plus,Vadim are o parte din electorat de partea lui.

Despre partidele istorice, ce putem spune? PNL rezistă, dar se reimparte - a câta oară, oare?

Să vedem care-i situaţia PNŢCD. După dureroasa înfrângere pe care Convenţia Democrată a suferit-o la alegerile din anul 2000, urmată de schimbările dela conducerea PNŢCD, partidul a mers din rău în mai rău. Iată însă, că pus la zid de cel mai mare duşman al tuturor - timpul - Victor Ciorbea a hotărît să refacă imaginea distrusă a PNŢCD.

Îndrumat şi de Wim Van Velzen, preşedintele Internaţionalei Creştin Democrate, Victor Ciorbea şi-a luat responsabilitatea recâştigării credibilităţii partidului pe care-l conduce.

Astfel, pe data de 24 Iulie a.c. Biroul Naţional de Conducere (BNC), la propunera lui Dudu Ionescu, a decis prin vot să-i delege toate atribuţiile biroului, preşedintelui Victor Ciorbea, care a acceptat această responsabilitate. El a explicat că BNC este în prezent un organism *"extrem de larg şi stufos, care a ajuns să funcţioneze extrem de greoi şi să ia decizii în condiţii dificile"*. Pentru acest motiv, Victor Ciorbea a propus înfiinţarea unui Consiliu Permanent de Conducere, care va prelua pentru un an atribuţiile Biroului Naţional de Conducere, ale Secretariatului general, precum şi ale departamentelor partidului. Acest consiliu este format din 6 membri şi 5 supleanţi, toţi preşedinţi de filiale, primari şi chiar fostul ambasador al României în Germania, fiind concentrat pe o acţiune în teritoriu. Totodată, Ciorbea a precizat că BNC, Delegaţia Permanentă şi Comitetul Naţional de Conducere continuă să existe, ele concentrându-se pe *"apărarea actului de guvernare din perioada 1996-2000, pentrucă deşi s'au realizat lucruri importante, imaginea creată este <dezastruoasă>"*.

De asemenea, Ciorbea a declarat că PNŢCD va pune capăt imaginii de haos care domneşte din 1996. Nu vor mai fi permise luări de poziţie diferite de cea a partidului, câtă vreme problemele vor fi discutate mai întâi în interiorul PNŢCD. Ţărăniştii promit că vor lansa electoratului oferte politice adaptate anului 2002. De remarcat că, într'o săptămână, membrii conducerii partidului urmează să îşi facă publică averea. Dacă vor face acest lucru, ei vor da o palmă grea întregului partid PSD, dar mai ales lui Adrian Năstase direct, care nici până acum nu şi-a declarat averea, aşa cum a promis.

Mai apare pe palmaresul politicii româneşti şi noul partid URR (Uniunea pentru Renaşterea României), cu relansarea politică a lui Emil Constantinescu, Dorin Marian şi Cătălin Harnagea, oameni cu prea puţină experienţă politică însă, fără profunzime în idei sau în întocmirea unui program alternativ de guvernare şi deci fără vreun posibil succes.

Probabil că vor mai apare şi alte partide în următorul an, dar şansele lor sunt foarte scăzute la viitoarele alegeri, dacă nu se vor arunca în vâltoarea luptei politice imediat.

Fostul prim-ministru ţărănist, Radu Vasile în cartea în curs de apariţie *"Cursa pe contrasens. Amintirile unui prim-ministru"*, arată că *"Nu există decât un partid, cel al structurilor"*, şi acestea sunt alcătuite din *"foştii securişti şi cadrele aparatului comunist de partid"*. *"Dumnezeul lor de acum este banul"; "Nu te poţi păstra la putere dacă nu faci parte din structuri"*. Radu Vasile are perfectă dreptate, vorbind din experienţa lui politică. Dar, dacă electoratul ştie şi el acelaşi lucru şi aşteaptă, aşteaptă de exemplu, ca să apară noi conducători care să-şi declare averea, să demonstreze că nu fac parte din structuri, că puterea lor nu e banul, ci dragostea de neam şi de ţară, acest partid poate să câştige viitoarele alegeri. Să sperăm că PNŢCD va fi acest partid.

UN SCENARIU PLAUZIBIL

Viorel PALTIN

Cine şi-ar fi putut imagina în urmă cu numai 12 ani că un preşedinte american ar putea să fie huiduit în Berlinul Germaniei unite, dar ar fi primit cu lauri şi ramuri de măslin la Moscova sau Sofia ?

În această uluitoare dinamică a politicii mondiale, cu răsturnarea imprevizibilă a valorilor, România tuturor cameleonilor, a tuturor corupţilor şi şmecherilor, a hoţilor din buzunarele băncilor şi din cele publice, dar mai ales România noastră, a sărăciei acute, cronice şi endemice, poate iată totuşi spera... În ce mod? Iată un scenariu pluzibil...

Lumea, aşa cum o ştiu de o viaţă, s'a schimbat în ultimul deceniu atât de radical şi esenţial, încât e de nerecunoscut. Nu că pomii ar creşte cu rădăcinile în sus, că apa ar curge la deal!

Constat însă că adversari până deunăzi ireductibili îşi dau cordial mâna, îşi prezintă reciproc omagii împănate cu garanţii de bunăvoinţă... Nicicând n'am fost atât de miop sau naiv să nu văd şi să nu cred în cârdăşia *"celor mari"*, care s'au înţeles întotdeauna peste capul *"celor mici"*, dar răsturnări de atari proporţii păreau totuşi imposibil de imaginat! Cine ar putea totuşi crede că Preşedintele american Bush s'ar fi urcat în Air Force One plecând spre Moscova fără a avea în servietă un pachet gros de documente gata să fie semnate şi parafate cu Putin? O întâlnire de asemenea proporţii, de un atare nivel a echivalat întotdeauna cu un viraj de amploare a unui transatlantic!

Cum marile mişcări din politica mondială sunt minuţios pregătite cu mult în avans, proiectata lărgire semnificativă a NATO va fi figurat cu certitudine la loc de frunte pe agenda convorbirilor, mai ales că ţările care urmează a fi invitate să adere la Alianţă sunt situate aproape de graniţele europene ale Rusiei, în zona care, până nu de mult, în doctrina Brejnev se numise *"near abroad"* - *"străinătatea apropiată"*.

În toamnă vor fi probabil invitate să adere la Alianţă alte şapte ţări, între care şi România. Ca urmare a tot mai bunelor relaţii dintre SUA şi Rusia n'ar fi exclus, ca în curând să ne găsim în aceeaşi barcă a NATO şi cu Rusia, Belarus şi Ucraina. Acest fapt ar impune însăşi schimbarea numelui, fiindcă s'ar crea ceea ce s'ar putea numi o Alianţă Nord-Atlantico-Pacifică. Intr'adevăr, graniţele colosului rusesc nu sunt spălate nici pe departe de vreun strop din apele Atlanticului, în timp ce malurile-i asiatice sunt din belşug stropite de valurile Pacificului.

Există în limba engleză un proverb care s'ar putea traduce astfel: *"Dacă nu-l poţi învinge, aliază-te cu el!"* Cred că nicicând acest proverb, care ca toate zicerile vechi, conţine multă înţelepciune, nu a fost mai actual ca acum! Cu certitudine, nicicând în politica lumii rivalităţile n'au fost tranşate altfel decât pe calea conflictelor fie *"reci"* fie *"calde"*. Nu mă gândesc să pun la îndoială valabilitatea universală a proverbului citat - el conţine fără îndoială o învăţătură morală şi de filosofie politică chintesenţială: indubitabil că un adversar pe care eventual l-ai învins cu preţul propriei tale anihilări ar fi fost infinit mai util ca prieten, ca aliat. Decât o Sahară fumegândă ucisă atomic - dacă nu cumva două astfel de Sahare şi întregul bulgăr de pământ care este Planeta aruncat în haos - e de preferat aplicarea proverbului cu pricina...

Există fără îndoială un punct în care orice politică încetează, devenind nonsens: în pragul morţii cataclismice, atomice, al extincţiei generale. Iată de ce cred şi sper că admiterea în NATO a unui lot masiv de state nu va fi ultimul pas în această uluitoare dinamică a politicii mondiale.

Nu peste mult timp se vor întâlni în jurul aceleiaşi mese *"nord atlantico-pacifice"* SUA, Europa cu Rusia! Aceasta din urmă nu se va mulţumi cu un scaun la galerie, ci va vrea să ia loc în loja centrală! Aşezată şi ea sub aceeaşi uriaşă prelată, care va începe din Hawaii şi se va sfârşi în Kamciatka, România ca stat va deveni, la început, mai mult un fel de administraţie internă agro-industrială. Dacă se va vedea că ţara nu se va putea conduce pe sine din cauza corupţiei şi hoţiei, destul de repede cineva va delega altora răspunderea... Pentru simplul motiv că nu vom putea fi lăsaţi să ne furăm la infinit căciula...

MUZICA-VIDEO
CARTI-ZIARE

din ROMÂNIA, la dvs. ACASĂ!

MUZICĂ peste 500 AUDIO CASETE si CD:
MUZICĂ POPULARĂ/ROMANŢE, MUZICĂ UŞOARĂ
COMICE-BASME-COLINDE, muz.CLASICĂ
CD-ROM-uri cu SUBIECTE DIN ROMÂNIA

VIDEO :+100 FILME: Nea Marin, Dacii, BD, Pacala, ORAŞE, DATINI; TEATRU: Caragiale-Birlic, Take-Yanke-Kadar etc. Revelion, Revoluţia 89
Muz./dansuri populare celebre, Divertis, Crăciun

CĂRŢI: 2000 TITLURI: ROMANE, ISTORIE, DICŢIONARE, FILOZOFIE, POLITICA, POLITISTE, DRAGOSTE, BANCURI, COPII, CĂRŢI DE BUCATE etc.

ABONAMENTE LA ZIARE-REVISTE!
COTIDIENE,SĂPTĂMÂNALE,LUNARE: "Evenimentul" "CAŢAVENCU", "SPORT", "REVISTA VIP", "Form.AS" REV.PARANORMAL,"REBUS","FEMEIA MODERNĂ" "OLIVIA","VIVA","PLAYBOY","POVESTEA MEA","BURDA"etc

Cereti formulare si liste gratis!

ARTIMMEX
import-export & distribution of publications and media
Reprezentanţi ELECTRECORD şi INTERCONT MUSIC
4 Farmington Cres.
Toronto, ON M1S 1G1 CANADA
e-mail: order@artimmex.com
INTERNET: www.artimmex.com
Tel.: (416) 332 9777
Fax: (416) 332 8777

GÂNDIŢI-VĂ LA SIGURANŢA RUDELOR ŞI PRIETENILOR DIN ŢARĂ !

Scopul nostru este protecţia dumneavoastră şi a bunurilor dumneavoastră.

Sisteme de monitorizare şi alarmă la cele mai înalte standarde internaţionale, contra hoţilor şi incendiilor.

Monitorizare permanentă cu anunţarea imediată a pompierilor, poliţiei şi salvării.

APELAŢI CU ÎNCREDERE LA SERVICIILE FIRMEI NOSTRE

COMANDOR INTERNATIONAL

TIMIŞOARA - Tel: (011-40-56) 195-280 Fax: (011-40-92) 154-335
BUCUREŞTI - Tel: (011-40-1) 313-1552 Fax: (011-40-92) 152-06
In Canada vă adresaţi
Adi-Tor Tel: (416) 431- 7498 Fax: (416) 431-9877

România la stâlpul infamiei

UN ARC DRAMATIC PESTE VEACURI

Col.(r) Marin PÂRVULESCU

- 1946, mareşalul Ion Antonescu, conducător al statului român în perioada 1940-1944 şi deţinut pe teritoriul sovietic timp de doi ani, este trimis în România pentru a fi judecat, declarat criminal de război şi executat, de către autorităţile române aservite Moscovei.

- 1965, autorităţile române dela Bucureşti, ostile de această dată Moscovei, înlătură *"tabu"*-ul instituit în privinţa teritoriilor româneşti de peste graniţa de Nord-Est, în privinţa împrejurărilor participării României la campania militară din Răsărit şi prin consecinţă, reconsideră rolul mareşalului Antonescu, în acest context.

- 1989, eliberată de sub control opinia publică reabilitează, în fapt, pe baza unor criterii obiective, imaginea mareşalului Antonescu care este astfel inclus de facto, în rândul personalităţilor cu rol pozitiv în istoria ţării.

- 2002, guvernul în funcţiune al României reconfirmă printr'o ordonanţă de urgenţă (cu caracter de lege), rolul de criminal de război al mareşalului Antonescu şi califică drept infracţiuni pedepsite cu închisoarea, orice afirmaţii pozitive sau acţiuni ce pot fi interpretate ca un elogiu adus acestuia.

În acelaşi timp guvernul dela Bucureşti, printr'un proiect deja publicat, ca parte integrantă al unui iminent tratat cu Rusia, îşi asumă în numele poporului român, răspunderea pentru participarea armatei române, alături de armata germană, la războiul dus contra URSS, vinovăţie pe care România nu şi-a asumat-o nici măcar cu ocazia capitulării fără condiţii din 23 August 1944.

În cele ce urmează nu ne propunem încălcarea legii prin elogii aduse mareşalului. Nu vom face decât, prin enunţarea faptelor şi situaţiilor incontestabile, să stabilim în ce măsură acestea corespund prin definiţie, calificării, pe de o parte a României ca stat ***agresor*** şi pe de altă parte a mareşalului Antonescu ca ***criminal de război***, pe baza argumentelor invocate mai jos.

În 1940, URSS a săvârşit împotriva României o agresiune armată, cotropind, (mai înainte de scurgerea termenului acordat printr'un ultimatum pentru retragera trupelor române), Basarabia, Nordul Bucovinei şi Ţinutul Herţei.

În acelaşi an, 1940, lipsită de garanţii în privinţa securităţii teritoriului său şi a supravieţuirii ca stat, ca urmare a capitulării Franţei în faţa agresiunii germane, România s'a alăturat Germaniei, la data la care URSS era deja la rândul ei, aliata Germaniei prin ***Tratatul de neagresiune*** (Ribbentrop-Molotov) semnat încă din 1939.

În acest fel România nu *"s'a alăturat"* Germaniei ci s'a plasat, din punct de vedere al opţiunilor politice externe, alături de coaliţia URSS-Germania.

În 1941, fără consultarea şi fără asentimentul prealabil al României, între cei doi aliaţi care dominau Europa, URSS şi Germania a izbucnit un conflict armat, în condiţiile în care între forţele militare operative ale celor două state se interpunea, printre alte teritorii, teritoriul românesc. În această situaţie, neutralitatea României era exclusă, armata română aflându-se în situaţia de a participa obligatoriu alături de armata uneia dintre cele două state aflate în conflict. Datorită agresiunii sovietice din 1940 împotriva României, urmată de cotropirea teritoriilor româneşti amintite mai sus, statul român se afla deja în stare de beligeranţă cu URSS, în timp ce nu avea nimic de revendicat din partea Germaniei sau de reproşat acesteia din punct de vedere al intereselor statului român la vremea respectivă. Participarea României la război alături de Germania a fost de fapt o continuare a unei acţiuni de auto-apărare pe care nu a avut posibilitatea să o concretizeze în 1940, atunci când fără a fi provocată, URSS a cotropit prin agresiune armată, teritoriile româneşti din Răsărit.

Motivele pentru care guvernul actual al României ar trebui să se auto-incrimineze, asumându-şi răspunderea pentru masacrele şi suferinţele a milioane de oameni din această parte a lumii sunt absolut confuze şi până la proba contrarie nejustificate şi inadmisibile. Dimpotrivă, prin Pactul de neagresiune sovieto-german din 1939 URSS a căpătat posibilitatea cotropirii unor teritorii străine (cele româneşti deja amintite precum şi Ţările Baltice, jumătatea de Est a Poloniei şi Karelia Finlandeză), fără riscul de a intra în conflict cu Germania. Concomitent, Germania a căpătat posibilitatea să dezlănţuie operaţiunile militare împotriva statelor occidentale, fără riscul de a fi atacată dinspre Răsărit de armata roşie. Se poate afirma fără un efort intelectual major, pe baza unei logici elementare, că fără Pactul Ribbentrop-Molotov dintre Rusia şi Germania, războiul nu s'ar fi dezlănţuit în Europa, cel de-al Doilea Război Mondial nu ar fi avut loc şi configuraţia statelor europene s'ar afla şi în prezent în limitele frontierelor stabilite după Primul Război Mondial.

Responsabilitatea pentru această agresiune apocaliptică contra omenirii, care a însemnat cel de-al Doilea Război Mondial, din Europa până la Hiroşima, aparţine în exclusivitate celor două state super-

agresoare, Rusia stalinistă şi Germania hitleristă.

În timp ce Germania şi-a asumat mereu prin reprezentanţii săi, această răspundere criminală, Rusia nu numai că nu-şi face nici cea mai formală auto critică, dar pretinde cu cel mai uimitor cinism şi chiar reuşeşte prin acoliţii ei de peste hotare, să obţină scuze dela propriile sale victime.

Vinovăţiile reale sau presupuse ale mareşalului Antonescu privind starea economico-socială a ţării sau represiunile anti-evreieşti nu pot fi asociate cu activitatea de ducere a războiului, sunt crime de altă natură şi calificativul de *"criminal de război"* nu este acoperitor pentru a le cuprinde. Astfel de crime nu pot confirma sau infirma acest calificativ. Vom invoca de aceea numai fapte care permit incriminarea de *"criminal de război"* pentru făptuitor şi la care se referă recenta ordonanţă de guvern. Astfel:

- deşi este de presupus că mareşalul Antonescu nu a participat personal la operaţiuni militare în direct, el era responsabil pentru acţiunile armatei române de pe front şi ca atare, pentru toate posibilele încălcări grave ale legilor în general acceptabile, de ducere a războiului. Printre acestea puteau fi relele tratamente ale populaţiei sau prizonierilor de război, inclusiv masacrarea sau uciderea acestora, precum şi folosirea armelor de nimicire în masă interzise de înţelegerile internaţionale. Dacă armatei române nu i se impută asemenea acte (şi după ştiinţa noastră nici autorităţile sovietece nu au semnalat astfel de fapte, conducătorul armatei române nu poate fi criminal de război. Continuarea războiului după ajungerea la Nistru, face parte din regulile elementare de ducere a luptei, motiv pentru care însăşi armata roşie a ajuns la Berlin.

- condamnarea şi executarea mareşalului Antonescu, socotită la vremea respectivă ca un act politic impus de ocupant, a căzut cu timpul în desuetudine, devenind eveniment de istorie; iată însă că guvernul actual al României, deşi socoteşte competent aşa-zisul *"tribunal al poporului"* însuşindu-şi fără rezerve sentinţa dată de acesta, se simte obligat să o legalizeze după peste o jumătate de secol, printr'o ordonanţă de urgenţă, ceea ce este absurd.

Dacă guvernul României se simte vulnerabil la presiunile externe, poate iniţia cercetări privind genocidul, holocaustul sau pogromul pe teritoriul României, acţiune absolut justificată, întrucât astfel de crime grave au fost mereu invocate, dar niciodată cercetate. Stabilirea adevărului şi a vinovăţiilor se impune dela sine. Guvernul României nu are însă dreptul şi nici nu satisface cererile celor interesaţi, transferând în contul *"crimelor de război"*, cu care nu se pot asocia, crime deosebit de grave ca cele de mai sus şi care au o altă încadrare de ordin juridic, dar mai ales moral. Dacă însă guvernul român urmăreşte să menajeze orgoliile celor care au impus sentinţa din 1946, atunci situaţia este de o natură diferită şi mult mai gravă.

Istoria României şi stabilirea adevărurilor nu se face prin legi şi cu atât mai puţin prin ordonanţe de urgenţă ale unui guvern efemer.

PAPA CERE RETROCEDAREA PROPRIETĂŢILOR BISERICII CATOLICE

Anda DIANU

După vizita Papei Ioan Paul al II-lea la Bucureşti s'a creat impresia că între statul român şi Biserica Ortodoxă pe de o parte şi Biserica Catolică pe de alta s'ar fi ajuns la raporturi mai sincere. Se pare că nu este aşa şi că dialogul este bruiat în continuare de o excesivă politizare. Papa a fost mai ferm decât în alte ocazii oficiale: el a spus că respectul şi colaborarea dintre părţi ar fi ameliorate dacă statul român ar restitui în mod just patrimoniul ecleziastic confiscat. Papa Ioan Paul al doilea s'a referit atât la bunurile Bisericii Romano-Catolice cât şi la cele ale Bisericii Greco-Catolice. Suveranul Pontif a formulat acest apel în cadrul unei ceremonii ocazionate de primirea noului ambasador al României la Vatican.

Problema aceasta are însă rădăcini adânci şi se manifestă deopotrivă în politică şi cultură. Cine intră de exemplu în Galeria de artă medievală dela Muzeul de Artă al României, deschisă foarte recent, poate face câteva constatări interesante. Printre mai multe săli dedicate unor obiecte originare din bisericile din Moldova sau din Muntenia, se află şi una în care sunt expuse obiecte din bisericile din Transilvania. Acestea sunt însă în marea lor majoritate iconostasuri, crucifixuri şi alte obiecte religioase de factură strict apuseană şi de cele mai multe ori de stil şi provenienţă germană. Dar marea surpriză a vizitatorului este că nu există absolut nici o indicaţie privitoare la originea acestor obiecte şi nici la afilierea lor stilistică şi confesională. Ele sunt prezentate ca fiind obiecte din Transilvania, altfel spus, sunt subordonate unui criteriu politic.

Tentaţia aceasta anexionistă se înrudeşte strâns cu ideologia politică românească, care a fost ispitită de greşeala de a subestima contribuţia bisericilor şi culturii apusene din Transilvania.

Biserica Greco-Catolică, bunăoară, a fost prezentată atât în istoriile politice cât şi în cele culturale oficiale, ca rezultat ilicit al presiunilor propagandei catolice, variantă pe care comuniştii au îmbrăţişat-o cu entuziasm întrucât ea corespundea scopului lor de a tăia orice legătură a Românilor cu Occidentul european.

Recent, cardinalul greco-catolic Alexandru Todea a fost condus pe ultimul drum în cadrul unei ceremonii impresionante, dar în timpul vieţii nu s'a bucurat de cinstirea cuvenită. După ani grei de închisoare el şi-a continuat misiunea apostolică într'un climat marcat de adversitate.

Criteriul politic şi-a pus puternic amprenta şi asupra felului cum a fost abordată problematica restituirii patrimoniului confiscat. Greco-Catolicii au fost împinşi într'o categorie distinctă şi lăsaţi singuri să negocieze cu Biserica Ortodoxă care îi prelua bunurile. Or, Biserica Ortodoxă, încurajată discret de toate autorităţile statului, a pus mereu obstacole.

Maghiarii, la rândul lor, au privit problema mai mult din punct de vedere naţional decât confesional, întrucât bisericile maghiare au făcut front comun, Catolici şi Protestanţi deopotrivă, în încercarea de a redobândi patrimoniul pierdut. Nu s'a vorbit de aceea niciodată în România de restituirea bunurilor bisericeşti ca de o problemă unitară, ci s'a vorbit separat de problema greco-catolică şi separat de problema bisericilor ungureşti, fie că era vorba de Catolici sau Reformaţi.

Dar dacă în cazul Maghiarilor naţionalismul s'a constituit într'un factor mai eficient de presiune, în cazul Greco-Catolicilor români a fost un handicap, întrucât majoritarii i-au tratat pe Greco-Catolici ca pe nişte Români renegaţi. În general, însă, divizarea problematicii pe criteriul naţional a favorizat mai ales pe aceia care se împotriveau restituirii proprietăţilor.

Papa Ioan Paul al II-lea a repus problematica în termenii ei fireşti, confesionali, şi a cerut restituirea patrimoniului Bisericii Catolice, adică deopotrivă al bisericilor ungureşti şi româneşti. Este un apel care ar putea să beneficieze de un context politic favorizant, pentrucă, astăzi, când biserica este considerată un partener în elaborarea valorilor comune euro-atlantice, statul român şi Biserica Ortodoxă sunt chemate să-şi revizuiască, radical, perspectiva.

NU UITAŢI!
PLĂTIŢI
ABONAMENTUL
LA
CUVÂNTUL ROMÂNESC

Pentru orice schimbare de adresă, anunţaţi redacţia ziarului cu cel puţin patru săptămâni înainte

CEAUŞISMUL LUI ADRIAN NĂSTASE

Numirea lui Adrian Năstase în funcţia de prim-ministru după alegerile din 2000 a schimbat semnificativ cursul politicii româneşti de după Decembrie 1989. Asistăm astăzi la reînvierea ceausismului.

1. CORNU

Scorniceşti, localitatea natală a lui Nicolae Ceauşescu, a avut o dinamică spectaculoasă în perioada comunistă, ea evoluând în timp foarte scurt dela statutul de mic sătuc de câmpie la acela de municipiu. Cartiere de blocuri construite peste noapte, industrie, fabrică de bluği, stadion olimpic, totul în jurul punctului central de atracţie - casa familiei Ceauşescu.

Comuna Cornu din judeţul Prahova are 4.500 de locuitori. În 1990, Adrian Năstase, împreună cu socrul său, Angelo Miculescu, fost ministru al Agriculturii pe vremea lui Ceauşescu, au cumpărat teren în comuna Cornu. Năstase şi-a construit apoi aici reşedinţa de vacanţă. După ce Adrian Năstase a devenit prim-ministru, comuna Cornu s'a dezvoltat spectaculos. Aproape jumătate din bugetul de modernizare a reţelei de apă din judeţul Prahova a fost alocat comunei Cornu. Consiliul Judeţean Prahova a primit în acest an dela bugetul de stat 1,7 milioane euro pentru modernizarea şi extinderea reţelei de apă potabilă. Din aceasta sumă, aproximativ 750.000 de euro au fost alocaţi comunei Cornu pentru modernizarea şi extinderea reţelei proprii, deşi reţeaua de apă din Cornu este nouă, datând din 1992.

Cornu se află şi pe lista celor 70 de localităţi din ţară care vor beneficia de construirea de săli de sport. Sala de sport din Cornu va avea toate dotările, inclusiv saună. Şcoala din Cornu este dotată cu 25 de calculatoare. În Cornu există un centru cultural, care are un amfiteatru cu 300 de locuri, un muzeu bine utilat, o bibliotecă cu 20.000 de volume. Din cele 1.700 de gospodării de aici, 1.300 au posturi telefonice digitale.

În Cornu sunt gaze, televiziune prin cablu, există o pizzerie, un Cafe-Internet şi o spălătorie auto. Infrastructura este de beton, străzile sunt curăţate în permanenţă şi sunt jalonate de steaguri tricolore, iar coşurile de gunoi se găsesc din 10 în 10 metri. Şoferii care vin spre Bucureşti dinspre Câmpina, se opresc pentru a da prioritate maşinilor care vin din Cornu. Cornu are pagină de internet şi este singura comună din România care are o monografie pe C.D.

În 15 Mai 2002, la sediul Guvernului s'a parafat un program-pilot în care, alături de municipiul Târgovişte, figurează şi comuna Cornu. Este vorba de un proiect de informatizare în valoare totală de 400.000 de euro, care are toate şansele să fie prelungit şi la anul. Aceasta în condiţiile în care, toate instituţiile publice, dela primărie la bibliotecă, sunt deja informatizate, fiind înzestrate cu calculatoare de ultima generaţie.

Preţul terenurilor în Cornu este de 5-10 dolari/mp. Cu toate acestea, mulţi liderii PSD s'au grăbit să devină vecinii premierului. Adrian Năstase încearcă să ascundă opiniei publice situaţia înfloritoare a comunei Cornu. Astfel, răspunzând criticilor presei, el a negat recent informaţia potrivit căreia la Cornu ar urma să se construiască un teren de golf. Declaraţia lui Năstase este însă o minciună.

Potrivit paginii oficiale de internet a comunei Cornu *"Primăria Cornu a relansat un proiect investiţional deosebit de ambiţios, şi anume amenajarea unui teren de golf"*. Ideea aparţine edililor locali de mai bine de doi ani şi mult timp a fost, conform primarului Cornel Nanu (primar PSD, n.n), *"doar un vis frumos"*. În ultimul timp însă, proiectul pare să prindă contur, datorită unei firme olandeze care vrea să investească 10 milioane de dolari în amenajarea unui teren de golf la standarde competiţionale. Conform declaraţiei primarului comunei Cornu, *"firma olan - deză vrea să cumpere între 24 şi 86 de hectare de teren."*

2. FAMILIA

În anii '80, cultul personalităţii lui Nicolae Ceauşescu a fost extins şi la ceilalţi membri ai familiei sale. Ziua de naştere a Elenei Ceauşescu era serbată ca o zi naţională. Elena Ceauşescu participa activ la vizitele oficiale ale soţului ei în străinatate, primea rapoarte dela Securitate, ordona anchete şi interceptări telefonice, decidea numiri şi destituiri. În 1989, Elena Ceauşescu era prim-viceprim-ministru al Consiliului de Miniştri, preşedinte al Consiliului Naţional pentru Ştiinţă şi Tehnologie, director al ICECHIM ş.a.m.d.

Personaj cunoscut în mediul nomenclaturii comuniste, Adrian Năstase, s'a căsătorit mai întâi cu fiica lui Grigore Preoteasa, ministru al Afacerilor Externe în perioada 1955-1957.

Dana Năstase, actuala soţie a lui Adrian Năstase este fiica lui Angelo Miculescu, ministrul Agriculturii şi Industriei Alimentare şi vice-prim ministru al guvernului între 1975 şi 1981 şi ambasador în RP Chineză din 1983 până în Martie 1990.

Deşi nu este membru al Executivului, Dana Năstase este prezentă pe pagina oficială de Internet a Guvernului României, în multe dintre cele peste 2.500 de fotografii ale primului ministru. Doamna Năstase participă la vizitele oficiale ale soţului ei în străinatate.

În mai multe rânduri, Dana Năstase s'a substituit ministrului de Externe sau ambasadorilor dând ordine şi indicaţii membrilor delegaţiei oficiale, personalului ambasadelor şi personalului SPP, creind astfel situaţii jenante.

Dana Năstase este preşedintele Fundaţiei pentru Mileniul III, fundaţie care beneficiază de sume uriaşe. Donaţiile de miliarde făcute de Fundaţia Danei Năstase sunt prezentate pe larg în emisiunile de ştiri ale televiziunii Prima TV, televiziune finanţată de ministrul Miron Mitrea. Cultul personalităţii Danei Năstase este astfel construit pe bani publici.

Dana Năstase este extrem de interesată de rapoartele serviciilor secrete pe care le primeşte soţul ei şi este la curent cu acestea. Cei doi fii ai lui Adrian Năstase învaţă la Şcoala Americană Internaţională din Bucureşti. Costurile şcolarizării copiilor familiei Năstase se ridică la 20.000 de dolari pe an, echivalentul a circa 700 milioane lei. Cum o asemenea sumă este greu de justificat, Dana Năstase a declarat că banii, cei 20.000 de dolari, sunt plătiţi de *"bunica"*.

Fiul cel mare al lui Adrian Năstase este prezent la manifestările mondene, în compania unor vedete. Fiul lui Adrian Năstase apare însoţit de body-guarzii dela SPP ai primului ministru. Anul acesta, la slujba de înviere de pe malul mării, fiul primului ministru a fost apărat de 7 luptători SPP. Pentrucă fiul lui Adrian Năstase se grăbea să ajungă la o petrecere, slujba de înviere a început cu 15 minute mai devreme. Body-guarzii dela SPP îl păzesc pe fiul primului ministru şi în taberele şcolare în care merge acesta. Pentru a fi aproape de cel pe care îl protejează, SPP-iştii sunt cazaţi, pe banii contribuabilului, la hotel.

Sora lui Adrian Năstase, Dana Barb, a fost numită membru în Consiliul de încredere al SIF Muntenia, după câştigarea alegerilor din 2000 de către PDSR. Cumnata lui Adrian Năstase, Rodica Nicolescu, a fost numită director general adjunct la Tarom.

Adrian Năstase locuieşte într'o locuinţă de protocol a RAPPS pe strada Constantin Prezan nr.4 şi mai are în proprietate un imobil în strada Jean Texier. Adrian Năstase construieşte, în asociaţie civilă, un bloc cu 6 etaje în centrul capitalei. La acestea se adaugă vila familiei Năstase dela Cornu. Soacra lui Adrian Năstase, Irina Miculescu, are în proprietate o vilă în strada Pictor Negulici. Sora lui Adrian Năstase, Dana Barb, are în proprietate o vilă în strada Aviator Petre Creţu şi un apartament luxos în centrul civic al Bucureştiului.

3. STATISTICI MINCINOASE

Obiceiul lui Ceauşescu de a anunţa cifre false, doar pentru a demonstra că planul cincinal a fost îndeplinit a fost preluat pe scară largă la nivelurile inferioare, unde se anunţau producţii record de oţel, cereale, cărbune sau camioane. Mecanismul intrase într'un cerc vicios: planul cincinal creştea mereu, prin urmare şi raportările trebuiau umflate progresiv, pentru a demonstra superioritatea socialismului asupra *"putredului capitalism"*.

Procedeul a fost reluat de Guvernul Năstase şi de PSD-iştii locali, pentru a acoperi cumva promisiunile deşănţate făcute electoratului. La bilanţul de 100 de zile de guvernare, Adrian Năstase anunţa că restructurarea în domeniul utilităţilor publice (energie electrică şi termică, gaze, alimentare cu apă) aplicată de PSD a avut ca efect reducerea personalului din aceste sectoare: *"efectivele de personal ocupat in aceste sectoare s'au redus considerabil, fără a fi agravată rata şomajului din economie. Pe primele două luni, reducerea de personal a fost de 14.900 persoane, reprezentând 8% din numărul de salariaţi din ramură."*

Jurnaliştii au demonstrat însă că Adrian Năstase nu spune adevărul.

4. VIZITE ÎN STRĂINATATE

Unul dintre motivele succesului de care Nicolae Ceauşescu s'a bucurat, pentru o bună perioadă, în statele capitaliste l-a reprezentat cumpărarea masivă de produse sau tehnologie din Occident, afaceri care s'au dovedit uneori extrem de păguboase pentru România.

Cel mai bun exemplu în acest sens este vizita lui Ceauşescu în Marea Britanie. În schimbul decoraţiei şi al plimbării în caleaşcă cu regina, Nicolae Ceauşescu a cumpărat licenţa pentru avioanele ROMBAC. Avioanele respective, depăşite din punct de vedere tehnologic, nu au fost fabricate decât în câteva exemplare. Nicolae Ceauşescu îşi cumpăra cu banii Românilor bunăvoinţa Occidentalilor.

Vizita oficială în Germania pe care Adrian Năstase a întreprins-o în Iulie 2001 a fost considerată un succes. Primul ministru a fost bine primit la Berlin, s'a întâlnit cu cancelarul Gerhard Schroder, cu Ministrul de Externe Joschka Fischer, cu alţi politicieni şi cu oameni de afaceri germani, a dat interviuri, a ţinut conferinţe de presă.

În plus, Ministerul Informaţiilor Publice a comunicat faptul că vizita are rezultate concrete imediate, pentrucă *"Năstase aduce un miliard de mărci din Germania"*.

În realitate, succesul vizitei lui Adrian Năstase în Germania a costat statul român 1 miliard de mărci. *"Investiţiile"* cu care se laudă primul ministru erau, de fapt, importuri. În schimbul bunei sale primiri, Adrian Năstase a determinat semnarea unor contracte comerciale prin care firme româneşti de stat cumpără produse germane.

Astfel, CFR Călători SA s'a obligat să achiziţioneze dela o firmă germană rame de automotoare în valoare de 250 milioane de dolari. Transelectrica SA s'a angajat să plătească 31 milioane de euro unui concern german pentru realizarea unei staţii la Oradea şi 32 milioane de euro unei alte firme germane pentru retehnologizarea staţiei Constanţa Nord.

Aceeaşi Transelectrica a parafat, împreună cu o companie germană, o scrisoare de intenţie pentru realizarea staţiei dela Isaccea. Societatea românească s'a angajat să plătească 138 milioane de mărci.

Nici unul dintre contractele cu care se laudă Guvernul nu reprezintă investiţii germane în economia românească. Firmele germane nu cumpără întreprinderi de stat româneşti şi nici nu importă produse din România. Investiţiile germane de miliarde de mărci promise de Adrian Năstase nu există.

5. IMAGINEA

Nicolae Ceauşescu avea monopolul total al programelor de televiziune şi al ziarelor, chipul său era prezent în toate manualele şcolare; cuplul dictatorial nu accepta alte vedete pe micul ecran.

Ceauşescu avea pretenţia să îşi dea cu părerea despre orice, dând *"indicaţii preţioase"* atât oamenilor de ştiinţă, marilor scriitori şi profesori, cât şi tractoriştilor sau strungarilor. Cărţile sale, tipărite în zeci de volume şi în milioane de exemplare, umpleau rafturile librăriilor.

Dictatorul se credea cel mai priceput, cel mai inteligent Român, îi plăcea să fie lăudat, nu accepta nici o critică. De altfel nici nu era criticat, pentrucă devenea violent şi răzbunător. Se înconjura de cohorte de lingăi, subalterni din partid, scriitori de curte, etc., care îl citau mereu şi atacau orice voce critică, din Occident sau din ţară, care încerca să se facă auzită.

Numai Ceauşescu anunţa veştile *"bune"*. El le spunea Românilor cum şi cât le-a mai crescut nivelul de trai, şi tot el dădea tonul criticilor la adresa Occidentalilor, a instituţiilor şi organismelor internaţionale, care erau considerate vinovate de orice se întâmpla rău în România, şi acuzate de uneltiri împotriva poporului român.

Ziua sa de naştere devenise sărbătoare naţională, dictatorul având pretenţia că este urmaşul şi egalul lui Decebal, Ştefan cel Mare sau Cuza.

Televiziunea şi radioul publice sunt aproape monopolizate de prezenţa lui Adrian Năstase şi a partidului său. Premierul este cea mai mediatizată persoană din România, chiar la televiziunile private ştirile despre guvern sau PSD depăşind 80% din spaţiile acordate ştirilor interne. Mai mult, televiziunea PrimaTV, finanţată din bani publici de către ministrul Miron Mitrea, alocă deseori spaţiul ştirilor interne exclusiv acţiunilor guvernanţilor.

Adrian Năstase vorbeşte despre orice, dă indicaţii, lansează programe (fabricat în România, microbuze pentru elevi, operaţiunea rebranşarea, interzicerea importurilor de haine *second-hand*, etc.), stabileşte dacă vara miniştrii vor purta sau nu costum şi cravată.

Miniştrii şi ceilalţi demnitari PSD îl citează obsesiv, mulţumindu-i ritualic premierului pentru sprijinul său, încât rămâne impresia că nimic nu se face în România fără acceptul şi aportul lui Aurian Năstase. La mai puţin de un an dela apariţia lor, cărţile semnate de Adrian Năstase au devenit bibliografie obligatorie pentru cei care aspiră la un post în Ministerul Afacerilor Externe.

Adrian Năstase anunţă doar cifrele statistice pozitive: creşterea economică, a nivelului de trai, scăderea inflaţiei şi a şomajului, previziunile optimiste pentru viitor.

Dar, dacă lui Nicoale Ceauşescu i-au trebuit ani buni până să se asigure că deţine întreaga putere, până să înceapă să impună cultul personalităţii lui şi a familiei lui, Adrian Năstase este mult mai puţin ezitant. Într'un an şi jumătate, Adrian Năstase a demonstrat deja ambiţiile sale dictatoriale.

Asociaţia pentru Educaţie Cetăţenească (ASPEC)

COMMON SENSE Automotive Inc.

General Repairs to All Makes & Models

John (Ion) Moran

- Maşini la mâna a doua pe gustul dvs.
- Reparaţii generale la toate modelele
- Certficare tehnică
- Specialişti în aer condiţionat, în partea electrică şi electronică, fuel injection

Tel: 905 545 1331
Toll Free: 1 866 863 5714

Program: Luni-Vineri: 8.30-18.00
Sâmbătă: 8.30-13.00

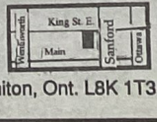

702 King Street East, Hamilton, Ont. L8K 1T3

Diversiunea

Andrei I RACOVIŢĂ

Pe data de 6 Iunie 2002 ziarul *"Evenimentul Zilei"* a publicat cu litere de-o şchioapă o ştire incendiară prin care *"se demonstrează că în Octombrie 1991, după mineriada care a dus la căderea guvernului Roman, Serviciul Român de Informaţii a cerut procurorilor militari să aprobe supravegherea şi interceptarea comunicaţiilor a treisprezece persoane, membri ai opoziţiei, jurnalişti sau lideri ai societăţii civile"*.

Motivarea cererii SRI-ului ar fi fost aceea că cei treisprezece *"au iniţiat, organizat sau instigat la o serie de acţiuni violente de o deosebită amploare, având ca scop înlăturarea prin forţă a instituţiilor democratice ale statului"* (n.r. cât de bine seamănă textul cu incriminările din Codul penal comunist, partea specială, pe baza cărora au fost condamnaţi la ani grei de muncă silnică sau executaţi zeci de mii de membri ai partidelor istorice şi ai elitei româneşti de către călăii comunişti).

Două fotocopii adresate de către SRI Procuraturii militare, semnate de col. Donose, prin care se solicită aprobarea instalării tehnicii operative de ascultare la domiciliile celor vizaţi, completează tabloul explosiv al ştirii bazate pe *"documente credibile"*.

Cine a pus la dispoziţie politologului Stelian Tănase - cel care a sesizat presa - asemenea documente, nu se ştie! Le-a primit într'un plic dela un expeditor necunoscut.

A doua zi, pe 7 Iunie, Serviciul Român de Informaţii recunoaste acţiunea sa întreprinsă în anul 1991, pretinzând că ea *"s'a derulat în contextul realităţilor sociale din acel moment"*.

În primul rând trebue să facem precizarea că mineriada din Septembrie 1991 a fost pusă la cale de către regimul Iliescu prin diabolicul director al SRI-ului de atunci Virgil Măgureanu (n.r. Levrenti Beria în varianta românească). Acţiunea a fost supravegheată şi coordonată de consilierul prezidenţial pe probleme de apărare, la acea dată, cunoscutul agent al G.R.U. - generalul Vasile Ionel, care mobilizase şi armata pentru reuşita acţiunii.

Pentru a masca intervenţia de răsturnare a Primului ministru Petre Roman, care nu era pe placul conservatorilor comunişti de vârsta a 3-a, s'a folosit aceeaşi forţă paramilitară din 13-15 Iunie 1990: minerii conduşi de Miron Cosma.

Aceste acţiuni sunt de notorietate, nu există nici cea mai mică îndoială asupra celor petrecute.

Atât mineriada din '90, cât şi cea din Septembrie '91, au plasat România în rândul ţărilor cu apucături barbare, când o categorie socială (minerii) a fost folosită în mod violent împotriva intelectualităţii şi a elementelor democratice; împotriva societăţii civile. Din acele momente simpatia Occidentului faţă de România s'a dus pe apa Sâmbetei. Au văzut cu cine au de-a face!

Acum, după 11 ani, apare un plic fără expeditor, conţinând fotocopii ale documentelor amintite mai sus: cereri de aprobare a interceptării convorbirilor telefonice şi de instalare a mijloacelor de ascultare la domiciliile unora dintre cei treisprezece vizaţi, punându-le în cârcă acestora, faptele clicii politico-militare dela acea dată şi de azi, executat cu mâna unei gloate isterizate şi manipulate - minerii.

În plus, timp de 12 ani SRI-ul nu şi-a recunoscut niciodată faptele murdare, diversioniste, de poliţie politică, deşi probe pe parcursul acestor ani au fost Slavă Domnului, cu sutele! Majoritatea lor mediatizate. Acum însă, a doua zi şi-a recunoscut faptele!!! De ce oare?

Mergând mai departe, aflăm că una dintre cele 13 persoane pentru care s'a cerut aprobarea interceptării convorbirilor telefonice - Livia Constantinescu, nici nu mai purta numele de Constantinescu în 1991. Nu făcuse politică niciodată!

Atunci cum de apare această persoană printre cei treisprezece şi pentru ce? A fost oare obligat col. Gheorghe Donose să refacă sau să contrafacă asemenea înscrieri şi după 11 ani a încurcat borcanele? Şi dacă da, la ce foloseşte mediatizarea lor acum?

Fiind intervievaţi de către ziarişti, câţiva din *"cei treisprezece"* împricinaţi, declară că le-au fost şi le sunt şi acum interceptate convorbirile telefonice. Adică le sunt încălcate libertăţile democratice şi constituţionale. S'a făcut şi se face poliţie politică! Adevărul acesta este! Îl ştim foarte bine!

Curios este faptul că până acum, când noi, ziarişti, afirmam în mod documentat că se face poliţie politică în România după 1990, eram urmăriţi, ameninţaţi ori trimişi în instanţe, de aceiaşi oameni ai neo-comunistului Iliescu care, acum, iată vor să se ştie că au făcut şi se face poliţie politică, punând ei înşişi la dispoziţia mass-mediei documente! Ce-i drept în manieră securistă.

De ce oare vor acum Iliescu şi apropiatul său Radu Timofte - şeful actual al SRI-ului şi membru al aceleiaşi *"orchestre roşii"*, să se facă trâmbiţate măsurile anticonstituţionale, de poliţie politică al partidului lor P.S.D. (fost PDSR)?

Tot pe data de 7 Iunie, a.c. acelaşi ziar *"Evenimentul zilei"* publică un proiect de lege iniţiat de PSD, potrivit căruia ia fiinţă o asociaţie anti-NATO şi anti-U.E. - *"Asociaţia antifasciştilor din România"* (A.A.R.), ca o continuatoare după '90, a *"Comitetului Naţional Antifascist din România"*, înfiinţat în 1933, organizaţie care a fost de fapt coordonată de NKVD în cadrul coloanei a 5-a sovietică.

După 1944, cei care nu au fost de acord cu politica stalinistă a acestei organizaţii, deşi aderaseră la ea, au fost condamnaţi la mulţi ani de temniţă, iar unii dintre ei executaţi.

Preşedintele A.A.R. este acum Dimitrie Callimachi, vechi agent al NKVD. Tatăl său poreclit *"Prinţul Roşu"*, de asemenea agent NKVD, a fost unul din liderii vechii mişcări antifasciste. Dimitrie Callimachi este rudă de sânge cu Zoe Petre, fostă principal consilier al ex-preşedintelui Emil Constantinescu. Despre ea ştim doar că a fost informatoare la Serviciul de Informaţii Externe (SIE).

Iniţiativa înfiinţării A.A.R. i-a aparţinut Preşedintelui Ion Iliescu, abordându-l pe Dimitrie Callimachi cu ocazia unei întâlniri din luna Ianuarie a.c., în felul următor: *"Trebue să facem ceva, să reactivăm mişcarea antifascistă faţă de reacţiile fasciste care sunt în România"!?!*

Zis şi făcut. Dimitrie Callimachi, împreună cu consilierul prezidenţial Mihai Constantinescu, care se pare că are şi cetăţenia ţării cu frunză de arţar, şi cu preşedintele Camerei Deputaţilor, Valer Dorneanu, pesonaj activ al loviturii de stat pro-sovietice din Decembrie 1989, au purces la compunerea proiectului de lege pentru înfiinţarea A.A.R. Fiind intervievat de presă, iată pe scurt câteva întrebări şi răspunsurile lui Dimitrie Callimachi:

Redactorul: Domnule Callimachi a cui a fost ideea legii privind mişcarea anti-fascistă?

Callimachi: -A fost ideea lui Iliescu.

Redactorul: - Îl cunoaşteţi de multă vreme pe Preşedintele Iliescu?

Callimachi: - Da, de mai bine de 50 de ani. L-am cunoscut la uniunea Asociaţiilor Elevilor din România... El a preluat puterea, a început să facă unele concesii...

Redactorul: - Care sunt aceste concesii?

Callimachi: -Aşa, o politică aventuristă, de supunere oarbă şi nedemnă faţă de cerinţele cupide ale unui Occident neo-imperialist... Nu am auzit o vorbuliţă de protest venită dinspre aleşi faţă de faptul că teritoriul naţional a fost... vândut celor din NATO... Pe linia aceleiaşi politici se înscrie şi trimiterea de trupe în Afganistan.

Redactorul: - Sunteţi împotriva NATO?

Callimachi: - În principiu, eu personal, sunt împotriva NATO! În momentul în care NATO atacă Iugoslavia, eu consider asta un act fascist.

Redactorul: - Care este părerea Dvs. despre integrarea în diferite structuri supranaţionale?

Callimachi: -Aderând la anumite suprastructuri, vechile concepte par depăşite... Ele nu mai corespund noii ordini mondiale. Suveranitatea europeană, de pildă, impietează asupra suveranităţii naţionale.

Am citat din ziarul *"Evenimentul zilei"*, parţial, interviul reaizat de redactorul Mariana Bichir.

Ne întrebăm din nou: de ce chiar acum, alături de recunoaşterea unor acţiuni de poliţie politică apar şi aceste resuscitări ale unor *"asociaţii antifasciste"* când în România nici vorbă nu poate fi despre aşa ceva?

De ce se arată chiar acum că Preşedintele Iliescu se foloseşte de un apropiat NKVD-ist care blamează NATO în care actuala guvernare ar dori să ne integrăm?

Tot ce am arătat mai sus reprezintă o diversiune a actualei puteri în scopul ca România să nu fie primită în NATO.

Summit-ul dela Praga se apropie şi şobolanii roşii nu vor să părăsească corabia. Nu vor să aibă un supraveghetor (NATO). Nu concep alinierea armatei române alături de celelalte ale ţărilor NATO. Nu mai pot fura pe spatele contribuabilului român prin încheierea unor contracte frauduloase privind achiziţionarea de piese şi tehnică militară şi de comunicaţii depăşite, neviabile, neinteroperaţionale, în schimbul unor comisioane (şpagă) de milioane de dolari. Nu îşi pot încăla jurământu de a lupta împotriva *"imperialiştilor"*. Aşa au fost educaţi, în acest spirit au fost formaţi. Asemenea indivizi s'au instalat în fruntea armatei după Decembrie 1989 şi conduc şi în prezent politica României. Ştiu că nu pot fi acceptaţi de *staff*-ul NATO ca alături de oameni din vechea Securitate, infiltraţi în toate instituţiile Statului, să aibă acces la documente clasificate ale organizaţiei Nord Atlantice; ceea ce înseamnă sfârşitul lor din punct de vedere politic, militar, economic şi informativ. În acest scop, de ochii lumii, semnalizează dreapta şi o cotesc spre stânga. Aşa se explică apariţia acestor diversiuni în aceste momente hotăritoare pentru statul român.

Într'o situaţie atât de tulbure şi de îngrijorătoare pentru ţară, sperăm că guvernele ţărilor NATO, vor cântări bine primirea sau respingerea României atât pentru considerentele geopolitice, cât şi ca un act reparatoriu din punct de vedere istoric.

Primirea României în NATO nu trebue privită ca un cadou oferit actualei puteri, ci ca un gest în întâmpinarea dorinţei poporului român.

Odată primită în NATO, România se va debarasa dela sine de opozanţii integrării ei, prin regulile fireşti ale acestui proces.

Şi în sfârşit, primirea României în NATO, va putea fi privită şi ca o decizie fermă din partea Occidentului vis-à-vis de presiunile şi diversiunea, neocomunistă a *"prietenului"* nostru tradiţional dela Răsărit.

CIORBEA A CURĂŢAT PNŢCD

Noua echipă din care nu face parte nici un fost lider are un an la dispoziţie să revigoreze partidul

Andrei BĂDIN

După ce a pierdut categoric alegerile legislative din 2000, PNŢCD a intrat într'un con de umbră. Nimic nu părea că se mai întâmplă în acest partid, mai ales în îndepărtarea *"baronilor"* care au făcut legea în perioada 1996-2000, când PNŢCD a fost la guvernare. Mesajul pentru curăţirea partidului a venit în urmă cu câteva luni dela preşedintele Internaţionalei Creştin Democrate, Wimm van Velzen, dar se părea că Victor Ciorbea, preşedintele partidului nu îi va putea elimina pe cei bănuiţi de corupţie în perioada guvernării. Iată însă că preşedintele PNŢCD a decis să dea o lovitură în forţă. La propunerea sa, a fost aleasă o echipă executivă de conducere a partidului formată din Gheorghe Ciuhandu (primarul Timişoarei), Irinel Popescu (preşedintele Organizatiei Judeţene Dolj), Teodor Morariu (preşedintele Organizaţiei Judeţene Buzău, vicepreşedinte, trezorier), Dorin Mihai (preşedintele Organizaţiei Judeţene Iaşi), Claudiu Cristea (preşedintele Organizaţiei Judeţene Arad), Bogdan Cerghizan (preşedintele Organizaţiei Cluj), alături de supleanţii Cornel Boiangiu (deputat), Ştefan Talamba (preşedintele Organizatiei Judeţene Bacău), Adrian Ghiţă (preşedintele Organizaţiei Sectorului 3 Bucureşti), Mircea Talos (preşedintele Organizaţiei Judeţene Bistriţa-Năsăud) şi Tudor Dunca (fost ambasador al României în Germania). Mandatul noii echipe din care nu face parte nici un lider din perioada 1996-2000 este de un an.

Lovitura lui Ciorbea este fără îndoială în beneficiul partidului. Chiar dacă unii din cei îndepărtaţi nu sunt neapărat vinovaţi de corupţie, ei au această imagine în faţa opiniei publice şi de aceea lovitura lui Ciorbea va avea un impact favorabil în faţa opiniei publice. În plus, au dispărut şi Ion Diaconescu şi Ionescu Galbeni sau Remus Opriş, acuzaţi că ar fi tras sforile în partid, în marea majoritate acţiunile lor ducând la lupte interne.

Revigorarea PNŢCD depinde însă de puterea noii echipe care ar trebui să treacă la treabă imediat pentru a recâştiga terenul pierdut. PNŢCD are nevoie de un program viabil, de o strategie de imagine coerentă şi mai ales să-şi definească clar ţinta electorală. Până acum partidul nu a fost nici al ţăranilor, nici al clasei de mijloc, erijându-se într' un soi de partid fără bază de masă, ceea ce a făcut ca după pierderea alegerilor să rămână debusolat. Nu în ultimul rând, PNŢCD trebue să aleagă în ce parte a eşichierul politic vrea să stea, căci nu se poate ca până acum cu sloganuri de dreapta şi strategii de centru stânga.

Ciorbea are un an la dispoziţie. Pierderea acestei şanse poate însemna dincolo de eşecul său politic definitiv şi dispariţia de facto a PNŢCD.

TRADUCERI LEGALIZATE (Certified Translations)
ENGLEZA - FRANCEZA - ROMÂNA

- ACTE EMIGRARE - SPONSORARE
- DIPLOMĂ, FOAIE MATRICOLĂ FACULTATE - LICEU
- CERTIFICAT NAŞTERE - CĂSĂTORIE - DIVORŢ
- RESUMÉ - C.V.
- ANUNŢURI, RECLAME, BROŞURI, MANUALE
- PAGINI WEB IN HTML

POST-SCRIPTUM TRANSLATIONS
Tel: 416-587-6603
http://PostScriptum.Netfirms.com

CORUPŢIA

-FORMĂ A DEVALORIZĂRII MORALE; CANCERUL SOCIETĂŢII ROMÂNEŞTI- CRIMA ORGANIZATĂ

Col. maior magistrat Dan Voinea - Col. magistrat Pantelimon Boştină

Aşa cum arată şi titlul, corupţia este o stare de abatere dela moralitate, dela datorie, o stare de desfrâu şi venalitate. Această formă de mutilare a moralei este cunoscută din antichitate - latinii o denumeau *"corrumpere"*, ceea ce înseamnă o abatere dela corectitudine sau datorie, în final dela morală, a face să-şi piardă integritatea, puritatea. Venalitatea, ca formă a corupţiei, se referă la cel care este în stare să facă orice pentru bani, lipsit de scrupule, imoral, corupt.

Tot de sute de ani, justiţia tuturor statelor civilizate a încriminat corupţia, sancţionându-i penal pe cei care într'un fel sau altul dau sau primesc mită sau fac trafic de influenţă. Cu toate acestea, corupţia nu a dispărut, ea a continuat să existe în sferele înalte ale societăţilor, a continuat să se disimuleze şi să sfideze justiţia. Spunem justiţia, deoarece aceasta a fost singură în lupta permanentă cu fenomenul răului social denumit corupţie, singura care l-a disecat pentru a observa dacă acest rău este benign sau dacă poate fi operat sau se află în fază de metastază, toate acestea - bineînţeles, prin analize atente ale fenomenului criminologic analizat statistic.

Corupţia în România are rădăcini vechi. În secolele 16-18 în Ţara Românească şi în Moldova, domnii dădeau *"peşcheş"* demnitarilor otomani, respectiv cadouri în bani şi obiecte, iar cei care lucrau în administraţie primeau ciubuc sau bacşiş, ceea ce însemna o sumă de bani dată cuiva peste plata cuvenită, pentru un serviciu. Iată, aşadar, că, istoric vorbind, geneza corupţiei o găsim în înalta societate, în lumea politicienilor şi a funcţionarilor publici din administraţie. Această concluzie ne permite să tragem o altă concluzie importantă - criminalitatea şi corupţia nu sunt două variabile independente, pentrucă prima a prosperat datorită complicităţii politicienilor şi a sectoarelor administraţiei publice, mai ales la nivel local.

Mulţi cetăţeni preferă să dea mită, nu pentrucă ar fi corupţi din fire, ci mai degrabă de nevoie. Care este cetăţeanul care nu ar da cadouri sau nu ar recurge la serviciile unei persoane influente pentru a accelera mersul unei practici birocratice care altfel ar dura foarte mult sau i-ar fi defavorabilă în vreun fel?! Acea măruntă mită (mai bine spus *"bacşiş"*) este un mijloc ilicit pentru a remedia ineficienţa administraţiei publice. Este chiar şi o completare a salariului (toată lumea ştie că este scandalos de mic) pe care îl primeşte funcţionarul public (şi deci, paradoxal, în felul său, o formă de solidaritate socială). Apare, aşadar, şi o formă de economie numită subterană sau neoficială, care scapă fiscului, dar care se metamorfozează în diverse bogăţii, unele sfidătoare, ce se alătură bogăţiilor ţării (vile, fabrici, societăţi comerciale ş.a.) Aşadar, totul ţine, totul funcţionează în afara regulilor, la limita dintre creativitate şi ilegalitate. Evident că trebue să observăm diferenţele între dimensiunile corupţiei. Căci într'un fel analizăm cauza unui patron miliardar care plăteşte *"şperţuri"* pentru a obţine facilităţi fiscale sau marea speculă şi afacerile la nivel naţional şi internaţional care au puţine în comun cu modul în care se descurcă slujbaşul sau cetăţeanul care stă la rând la ghişeu.

Este interesant de observat că după ce un funcţionar este prins în flagrant şi arestat pentru luare de mită, ceilalţi funcţionari din sistem continuă să primească comisioane şi cetăţenii continuă să dea mită ca şi cum nimic nu s'a întâmplat. Să fie oare corupţia un mecanism care continuă să funcţioneze din inerţie (şi prin şantaj) şi nu poate dispărea imediat? Ceea ce trebue însă să ne întrebăm, ca magistraţi, pentru a şti dacă mecanismul acesta va dispărea efectiv şi dacă se va ajunge la o schimbare reală este: ce forţe politice se agită împreună cu şi în jurul revoltei omului de pe stradă - victimă de necontestat a corupţiei? Este momentul să amintim că trebue pus în perspectivă justă rolul magistraturii în această perioadă de tranziţie, pentrucă, desigur, nu li se încredinţa procurorilor şi judecătorilor, sau numai lor, sarcina de a le găsi o soluţie.

Să nu uităm că magistratul are sarcina de a apăra ordinea legal constituită. Dar care este într'o perioadă de tranziţie ordinea legal constituită? Oricum, corupţia este răul naţiunii şi justiţia este chemată să-l demaşte şi, în măsura în care este de competenţa ei, să orienteze opera de asanare. Astfel, munca judecătorilor şi procurorilor precede orice proiect de reformă în legislaţia penală.

Ar fi ideal ca anchetele complexe, urmărite de mass-media şi susţinute de opinia publică şi de către unele instituţii, să ajungă la final cu procesele şi condamnările ce se cuvin. însă nu trebue să excludem ipoteza, care nu mai este una neobişnuită, că politicienii dela putere, văzând loviturile pe care magistratura le-a aplicat politicienilor care au precedat-o, să-şi ia măsuri pentru a evita aceeaşi soartă. S'a concluzionat că funcţiile procurorului sunt exagerate şi s'a cerut un echilibru mai puternic între partea acuzării şi cea a apărării, evitându-se ca într'o zi procurorul să fie adus iar sub ordinele Executivului sau ceea ce ar însemna *"în civilizaţia juridică un salt înapoi de mii de ani"* - cum spunea Scalfaro la un congres privind Consiliul Superior al Magistraturii organizat de Universitatea La Sapienza din Roma în 1993. Astfel, referitor la problema arestării preventive, magistraţii din grupul *"Mâini curate"* au atras atenţia că toate delictele pe care le anchetează sunt cunoscute de un număr restrâns de persoane, în unele cazuri doar de două persoane, cel corupt şi corupătorul, şi în concluzie este nevoie de mijloace pentru a rupe legea tăcerii - omerta - ca delictele să poată fi în sfârşit dovedite. Dacă această strategie nu ar fi fost urmată, coruptul Mario Chiesa ar fi trebuit să fie eliberat la câteva ore după arestarea sa.

Ne permitem să întrebăm, din colegialitate cu magistraţii ce vor lucra la Parchetul Naţional Anticorupţie, ce se va întâmpla dacă nu vor acţiona într'un ritm extrem de accelerat împotriva corupţiei? Pentrucă acest ritm ar putea să nu fie destul de accelerat dacă îl raportăm la o anchetă care continuă să se extindă (la sectoare economice şi financiare neexplorate până acum şi la nivelurile medii şi inferioare ale sistemului) şi care, de altfel, nu se poate opri, pentrucă, dacă o parte a faptelor ilegale ar rămâne necunoscută, aceasta ar da persoanelor care le cunosc instrumente de şantaj în măsură să condiţioneze viaţa politică şi economică a ţării. Pe de altă parte, dacă corupţia, şi mai precis practica mitei, s'a înrădăcinat cu adevărat peste tot şi la orice nivel, este greu să credem că se va reuşi să se acţioneze împotriva tuturor şi a tuturor faptelor într'un timp care să nu fie extrem de lung. Dacă s'ar întâmpla aşa, funcţionarea structurii judiciare - structura care nu e dotată pentru o sarcină atât de mare - ar fi serios compromisă şi în detrimentul procedurilor împotriva micii criminalităţi şi a altor fapte ilegale, ceea ce ar însemna de fapt paralizarea în acest domeniu a mecanismului justiţiei.

În acelaşi timp, în România, care este ţara unei revoluţii neîncheiate, trebue să apărăm libertăţile câştigate şi să nu lăsăm ţara să alunece în tunelul corupţiei şi violenţei şi nici lucrul public să fie administrat în interese personale.

De aceea trebue să fim mai scrupuloşi în cauzele ce privesc corupţia politicienilor şi a partidelor (şi prin aceasta înţelegem nu numai comisioanele şi obiceiul de a împărţi sectoarele), deci corupţia din sistem.

"Democraţia - scria Corrado Alvaro - *înseamnă să ştii, pe lângă ce se află în capul reprezentanţilor noştri, şi ce se află în buzunarele lor."* Sau să ne amintim de *"autocritica"* lui Aldo Moro, cum o numeşte chiar el, pe vremea când era deţinut de Brigăzile Roşii, când se referea la clasa conducătoare a ţării. Senzaţia pe care o lasă, scrie Moro, *"este de murdărie, de murdărie extinsă - profituri mai mult sau mai puţin mărunte. O nemaipomenită indiferenţă faţă de necesităţile şi drepturile ţării, ceea ce contribuie la accentuarea caracteristicilor de regim, care se corupe şi se epuizează, consumându-se aproape dela sine din cauza deficienţelor sale iremediabile".*

Să observăm că şi la noi politicienii corupţi nu au sfârşit niciodată în închisoare, au fost întotdeauna achitaţi sau au evitat judecata datorită unor prevederi survenite pe moment. Nu putem trece sub tăcere nici rolul Parlamentului şi mă refer aici la respingerile unor cereri de ridicare a imunităţii şi de începere a cercetărilor împotriva unor oameni politici, metoda folosită pentru a bloca munca magistraţilor.

Multe eşecuri ale reformelor pot fi puse pe seama corupţiei, deoarece mulţi reformatori au fost manevraţi şi corupţi de *"tovarăşi"* infractori. Astfel, unii birocraţi şi directori ai fostului regim au dobândit un nou capital şi putere politică prin exploatarea vidului de legalitate lăsat de autorităţile comuniste. Şingurii lor rivali adevăraţi au fost liderii lumii interlope, cu care şi-au dat mâna, astfel că de toate acestea au beneficiat numai infractorii, exprocurorii şi politicienii veroşi care au cunoscut şi aveau acces la bogăţiile ţării. Astfel că infracţiunea şi corupţia au proliferat în aşa măsură că i-au speriat şi pe cei care au planuri ambiţioase de investiţii.

Corupţia se caracterizează prin abilitatea cu care corupătorii (crima organizată) acţionează, reuşind să-i găsească pe funcţionarii slabi, să le exploateze nevoile şi să le ofere acestora ceea ce le lipseşte pentru a le obţine bunăvoinţa, pentru a-şi rezolva problemele, inclusiv în justiţie, dovadă cazurile de corupţie care privesc magistraţii trimişi în judecată în ultimii ani, cazuri binecunoscute. De regulă, corupţia proliferează din cauza ineficienţei actului de represiune. Persoanele care conduc instituţiile chemate să lupte împotriva corupţiei sunt perfect conştiente de greutăţile şi tulburările pe care le implică un atac frontal în problema aceasta şi fără a putea conta pe un rezultat imediat s'au convins că pe termen scurt nu se pot angaja într'o luptă hotărâtă să înfrunte un fenomen criminal de agresivitate fără precedent (crima organizată - corupţie) cu metode şi remedii obişnuite. Fără să se gândească măcar să apeleze la o mobilizare generală, durabilă şi constantă a întregului aparat represiv, şi chiar la o participare activă a populaţiei. Deci oamenii politici au subevaluat problema, grăbindu-se să transfere responsabilitatea pe care trebuia să şi-o asume ei înşişi asupra unei structuri separate, Justiţiei în concret Parchetului - dotată cu mijloace de cele mai multe ori neadecvate (nu avem nici măcar truse criminalistice la toate parchetele), devenind astfel incapabilă să coordoneze activitatea anti-corupţie şi în consecinţă toate eşecurile în această luptă şi toate acţiunile ratate vor fi puse în contul PNA.

Lupta împotriva corupţiei şi a crimei organizate care corupe trebue dusă în primul rând din raţiuni sociale şi economice, naţionale şi chiar internaţionale; în acelaşi timp, ea atenteaza şi mutilează ca un cancer valorile morale ale societăţii încercând să impună ilicitul ca mod de a fi al cetăţenilor, deci se impune că putere diferită de puterea statului şi pretinde că poate supravieţui în contra existenţei acestuia. Crima organizată mai trebue combătută şi pentrucă proclamă reguli şi aplică sancţiuni care fac abstracţie de orice referire la drepturile colectivităţii (aş da aici exemplul marilor pieţe orăşeneşti, unde grupuri de infractori sub ochii administratorilor pieţei mituiţi fac legea lor în ce priveşte expunerea mărfurilor şi preţurile acestora). Astfel, în sfârşit, acest flagel al crimei organizate şi corupţiei trebue combătut şi pentrucă nu pot exista concomitent două forme ale statului de drept.

Actuala legislaţie nu acoperă din punct de vedere al sancţiunii penale tot anturajul crimei organizate şi toată structura corupţiei, fenomen sensibil şi delicat de probat în justiţie.

De aceea considerăm că se impune o sancţiune şi a celor din anturajul crimei organizate care corup pentru aceasta prin simpla lor apartenenţă la acest grup infracţional şi o lege care să permită magistratului să recurgă atât la inculparea personală, dar şi patrimonială, să fie autorizată confiscarea bunurilor achiziţionate în mod ilicit pentru a lovi astfel în punctele cele mai sensibile şi interesate ale corupţiei - averea şi profiturile. Astfel am putea finaliza cu succes anchetele în care nu s'au strâns suficiente probe şi am putea găsi şi pedepsi autorii necunoscuţi din miile de cazuri rămase nerezolvate.

"Deci se poate face ceva!" - cum spunea judecătorul italian Giovanni Falcone, care a plătit cu viaţa curajul său de a înfrunta crima organizată şi pe care nu putem să nu-l amintim în discuţiile noastre. Această maximă, *"Deci se poate face ceva!"*, ar trebui să o înscriem pe fotoliul fiecărui magistrat sau poliţist. Asta pentru a-i împiedica să se refugieze în spatele unor argumente călduţe, cum ar fi acela că, în general, crima organizată fiind înainte de toate un fenomen socio-economic, ceea ce nu se poate nega, trebue mai întâi ca societatea, mentalităţile şi condiţiile de dezvoltare să se transforme şi pe urmă să se încerce reprimarea ei. Credem că trebue să ne debarasăm de acea mentalitate ciudată care prezintă corupţia şi crima organizată ca pe un produs al subdezvoltării, când de fapt ele reprezintă sinteza tuturor experienţelor imaginabile pentru a obţine profituri ilegale. Nu trebue să mai aşteptăm şi să stăm în expectativă pe motiv că nu este nimic de făcut. Trebue să ne convingem că vom mai avea multă vreme de înfruntat crima organizată şi corupţia patronată de aceasta încă mult timp de acum înainte, dar nu o veşnicie, pentrucă crima organizată este un fenomen omenesc, şi ca orice fenomen de acest fel are un început, un apogeu şi va trebui să-i planificăm şi să-i grăbim sfârşitul. Crima organizată va fi virulentă chiar şi atunci când va fi controlată: tot vom mai avea de combătut acel nivel mediu de criminalitate specific oricărei societăţi dezvoltate.

În acelaşi timp suferim şi de o hipertrofie legislativă, agravată de distorsiunile pe care lupta contra terorismului le-a introdus în comportamentul magistraţilor. Este cel puţin ciudat că atunci când se comite o crimă gravă sau când este ameninţată ordinea publică de un dezastru sau pur şi simplu când câinii îşi înfig colţii mai adânc în corpul oamenilor, în orele imediat următoare, cu o precizie de ceasornic, este introdus în Parlament un nou proiect de lege care înăspreşte represiunea.

Dar aceasta, bineînţeles, nu durează mult timp pentrucă imediat ce situaţia se calmează se revine foarte repede la vechile obiceiuri comode. Vrem să spunem prin aceasta că legile nu servesc la nimic dacă nu sunt însoţite şi de o puternică angajare politică. Iar aceasta, repetăm, nu se va întâmpla decât atunci când ţara întreagă va fi conştientă de necesitatea de a combate crima organizată şi corupţia. Atunci se vor pune cu adevărat nu probleme de ordin legislativ, ci profesional. Atât cadrul, cât şi structurile există din belşug. Trebue antrenaţi numai oameni competenţi din punct de vedere profesional pentru a le face să funcţioneze. Profesionalismul înseamnă, în primul rând, să nu acţionezi decât atunci când eşti perfect sigur de tine.

Continuare în pag. 8

COMPUTING FOR GRANNIES

MICROSOFT WORD
- Book & 2 video tapes -
for those with limited letter writing and word processing experience or not at all

PC & WINDOWS
- Book & 2 video tapes -
for those with very little computer experience or not at all

E-MAIL & THE INTERNET
- Book & 2 video tapes -
for people with limited E-mail and Internet training or not at all

CALL FOR ORDERS: (847) 846-6863

PRINŢUL DE WALES ÎL ÎNVINGE PE PRINŢUL ÎNTUNERICULUI

România a suspendat controversatul proiect de construire a unui parc dedicat vampirilor în apropierea pitorescului oraş medieval Sighişoara, după ce Prinţul de Wales a luat partea protestelor care susţineau că acesta va distruge frumuseţea Transilvaniei de Sud.

Ecologiştii români triumfali l-au botezat pe Prinţul Charles *«Prinţul luminii»*, ei vorbind de o adevărată bătălie regească clasică împotriva Prinţului Întunericului - în care forţele binelui le-au învins pe cele ale răului.

Sprijinul Prinţului Charles pentru campania de prezervare a ambianţei istorice a satelor saxone şi a modului de trai rural l-a determinat pe ministrul român al Turismului să anunţe că s'ar putea ca proiectul - în valoare de milioane de lire sterline - de creare a unui uriaş parc de distracţii numit Dracula să fie mutat în alt amplasament care urmează a fi hotărît.

Prinţul Charles a lansat protestul său în cursul vizitei pe care a făcut-o luna trecută în România.

Matei Agathon

Parcul, pentru care Guvernul aştepta investiţii de aproximativ 20 milioane de lire sterline, era menit a impulsiona industria suferindă a turismului prin evidenţierea legăturilor dintre personajul de ficţiune Dracula şi războinicul medieval român Vlad Ţepeş.

Miza era ridicată în această afacere, în care 3 milioane de lire sterline fuseseră strânse printr'o ofertă publică de acţiuni, iar companii multinaţionale, între care şi Coca-Cola, ar fi contribuit cu sute de mii de lire sterline, în încercarea de a obţine contracte exclusive de livrare de băuturi.

Premierul Adrian Năstase a cumpărat acţiuni de 2.000 de lire sterline pentru el. Protestele Prinţului Charles au determinat denunţarea internaţională a ceea ce mulţi considerau drept pierderea identităţii Sighişoarei, locul de naştere al lui Vlad.

Prinţul a făcut mai multe deplasări în România în ultimii ani, pentru a promova programele sale favorite de protecţie a mediului.

Protestele au fost sprijinite de Organizaţia pentru educaţie, ştiinţă şi cultură a ONU, UNESCO, care elaborează un raport special ce ar urma să arate efectele dezastruoase pe care le-ar avea proiectul asupra regiunii.

Până şi Preşedintele României, Ion Iliescu, a intrat acum în bătălie, punând la îndoială eficienţa proiectului.

Ministrul Turismului, Dan Matei, care spusese cândva: *«Dacă ei vor mâini care să iasă din cosciuge, asta vor primi»*, face încercări tot mai disperate de a salva planurile privind parcul, care includeau un castel şi un institut de vampirologie.

«Analizăm alte opţiuni acum, dar dacă Dracula Park nu va fi construit în România, eu îmi voi da demisia», spune el.

Managerul pentru afaceri externe al Coca-Cola, Mugurel Rădulescu, adaugă: *«Noi am investit în acest parc de distracţii pentrucă urma să fie construit la Sighişoara. Nu am hotărît încă dacă ne vom cere banii înapoi»."*

Sean Hillen

(din "The Times")

Premierul devine un Ceauşescu în toată regula

ADRIAN NĂSTASE A INTERZIS MUZICA LA NEPTUN

Ana BADEA

Premierul Năstase, însoţit de miniştrii Agathon şi Rus, îşi petrece concediul în staţiunea Neptun. Toate ar fi bune şi frumoase însă concediul primului ministru a dus la compromiterea concediilor altor Români. Venit la Neptun, Năstase a trecut imediat la organizarea staţiunii şi a cerut să se facă linişte. Mai întâi au fost închise difuzoarele de lângă gardul care desparte vila care îl are ca musafir pe Adrian Năstase, dar la sfârşitul primei seri de concediu guvernamental lăutarii şi boxele din restaurante au amuţit şi ele. În *"weekend"*, turiştii au stat pe plajă *"pe muţeşte"*, copiii au încetat să plângă sau să facă zgomot.

"Cine se cred âştia? Eu vin la Neptun de peste 30 de ani, dar nici Ceauşescu nu şi-a permis să interzică muzica pe plajă", a conchis un grup de peste 30 de *"capi de familie"*. *"Âsta este Adrian Premierul Minune!"*, a spus un altul. Lăutarii şi cântăreţii din restaurantele şi terasele depărtate de *"locul cu pricina"* au fost şi ei *"trimişi la plimbare"*, chiar dacă nimeni nu ştie dela ce oră ar trebui să se facă linişte de mormânt. Maşinile care fac aprovizionarea la terasele dela plaja Neptun au fost încloşuite cu maşinile electrice, iar orice alt vehicul este oprit la *"barieră"*. Pentru transportul produselor necesare teraselor sunt folosite hidrobicicletele care traversează lacul Neptun, dar numărul *"curselor"* este foarte mare pentrucă hidrobicicleta nu a fost prevăzută cu *"transportor"* de sticle.

Anularea concertelor ce animau seară de seară fiesta din Neptun i-au dat locului pe care mulţi tineri l-au ales să chefuiască atmosfera unei autentice staţiuni balneoclimaterice pentru bunici. Prima formaţie care a fost invitată să cânte dimineaţa sau, - de ce nu? - la amiază, a fost Iris, care urma să susţină Joi, pe 1 August, un concert la terasa Fiesta, din apropierea binecunoscutului reper - *"la steaguri"*. Însă concertul nu a mai avut loc pe motiv că urma un control al gărzii financiare la terasa respectivă. Membrii trupei au rămas muţi de uimire, mai ales că de când există formaţia, aproape 25 de ani, nu au avut parte de astfel de surprize tipic comuniste. În aceeaşi situaţie au fost şi grupurile Nightlosers şi Cargo ce trebuiau să concerteze pe plaja din Neptun.

Situaţia creată la Neptun de megalomania Premierului Năstase a dus şi la un protest mai puţin obişnuit. Emisiunea *"13-14"* a lui Andrei Gheorghe pe postul de radio Pron Fm a fost intitulată *"Linişte, sultanul doarme!"* şi a avut drept ţintă interdicţia premierului de difuzare a muzicii în toată staţiunea Neptun, pe care premierul a emis-o de parcă s'ar fi aflat pe moşia proprie.

Refrenul formaţiei Iris *"Vrei să dormi - şi dormi..."*, indemnul lui Andrei Gheorghe de a se da muzica mai tare, intervenţiile sarcastice ale ascultătorilor şi chiar difuzarea jingle-ului PRO-FM *"Ascultă-ţi muzica!"* au contribuit la realizarea celei mai dure emisiuni de televiziune împotriva Premierului Năstase - un veritabil protest la adresa puterii discreţionare.

CORUPŢIA...

Urmare din pag. 7

Dacă un magistrat este convins că un individ face parte din crima organizată sau că este corupt, că a primit mită, de exemplu, nu-l poate aresta decât dacă are elemente absolut certe ale vinovăţiei sale. Altfel inculpatul va fi pus în libertate, credibilitatea magistratului ştirbită, iar cea a statului cu atât mai mult; se va da în felul acesta apă la moara bancurilor care susţin că justiţia nu e bună de nimic.

Profesionalismul, în acest sens, mai ajută la a convinge crima organizată că ţara nu este ograda ei proprie, trebue combătute aroganţa şi siguranţa celor din crima organizată care nu respectă autoritatea statului şi trebue demonstrat că cei corupţi pot fi aduşi în faţa instanţelor şi condamnaţi, indiferent cine ar fi ei. Acest sentiment al vulnerabilităţii crimei organizate este important pentru noi, anchetatorii, pentrucă înţelegem astfel că cei din crima organizată sunt oameni ca toţi ceilalţi, criminali ca oricare alţii şi că numai o represiune bine pusă la punct îi poate combate.

Totul poate fi obţinut nu doar cu un arsenal legislativ, ci mai ales cu o implicare totală, de fiecare zi. Fără teribilisme, fără dilentatisme. Dacă lupta pe care începem să o ducem va fi una adevărată, care va provoca chiar şi morţi şi răniţi, ca orice război, trebue luată foarte în serios. Pentrucă nu se poate glumi cu crima organizată. Ceea ce pentru noi este o meserie, o vocaţie, pentru membrii acesteia este o chestiune de viaţă şi de moarte: atunci când membrii ei comit greşeli plătesc pentru ele. Atunci când greşim noi ei sunt cei care ne fac să plătim. Profesionalismul mai înseamnă şi a şti să evităm capcanele. Corupţia este ca un virus pe care crima organizată încearcă să-l inoculeze magistratului pentru a-şi salva pielea (diverse atenţii, cadouri, bani, servicii). Astfel, noi, magistraţii, trebue să ne permitem mai puţine libertăţi ale vieţii, nu în sensul de a trăi izolat ca ocnaşul, dar oricum mai departe de zonele în care tentaculele crimei organizate ne pot atinge. Cu cât vom fi mai toleranţi cu corupţia, cu atât vom obţine rezultate mai slabe, astfel crima organizată îşi face treaba ei pe de o parte, iar magistraţii încearcă şi ei să-i facă faţă ceea ce, în final, conduce la totala ineficacitate a statului.

Profesionalismul implică, de asemenea, ca anchetele să nu fie doar monopolul unei singure persoane, ci rezultatul muncii unui grup întreg. Excesul de personalitate este principalul duşman cu care se pot întâlni forţele anticorupţie, după cel pe care îl reprezintă neglijenţa.

În lupta împotriva corupţiei este necesară elaborarea unor strategii unificate, cu centre de decizie unificate sau, în orice caz, coordonate la nivelul Parchetului. Procesele trebue să fie rapide şi executarea pedepselor promptă. Avantajul procurorilor care se ocupă de infracţiunile de corupţie este acela că profesionalismul lor va creşte pentrucă în felul acesta sunt obligaţi să se specializeze. Dar sunt şi unele inconveniente: cu cât o structură de impulsionare şi de anchetare este mai unificată, cu atât ea poate fi mai lesne influenţată de puterea politică; aceasta ar putea fi tentată să aprobe o anume anchetă şi să interzică o alta. Este un risc, dar coordonarea şi eficacitatea sunt adevărăţii garanţi ai libertăţii de acţiune.

Desigur că aici va interveni P.N.A., care va coordona întreaga intervenţie şi ar face ca acţiunea magistraţilor să fie cât mai eficientă. Desigur că reprimarea crimei organizate necesită o serie de strategii diferenţiate în funcţie de originile şi tipul de criminalitate şi că o asemenea coordonare centralizată şi puternică poate fi eficace şi deci realmente responsabilă, însă în acelaşi timp P.N.A. să nu înceteze de a fi autonom. Acest Parchet Anticorupţie va trebui să coordoneze anchetele, să acumuleze elementele în favoarea acuzării împreună cu forţele de poliţie şi alte forţe calificate, fiind în acelaşi timp şi coordonatorul efectiv al acestora. Va fi un lucru dificil de realizat, dar va trebui să ducem această acţiune la bun sfârşit. Noi, magistraţii, am revendicat de multe ori un anume grad de independenţă, dar în realitate am cedat de prea multe ori la complimentele puterii politice. Atribuindu-ne o autonomie formală, Puterea ne-a făcut să uităm că de fapt nu aveam noi autonomie efectivă. Dacă un tânăr procuror este numit în provincie şi are pe masă cazul unui individ din lumea interlopă sau al unui puternic om din zonă ori al fiului acestuia, ce va face procurorul nostru cu toată independenţa şi autonomia sa dacă nu are experienţa necesară? Se va mărgini să paseze cazul poliţiei. Este foarte trist, dar trebue să recunoaştem că unii membri ai unor instituţii care trebue să ajute justiţia nu uşurează deloc sarcina celor ce trebue să exercite represiunea. Este trist, deoarece reprezintă un fenomen de care ne împiedicăm noi, magistraţii sau poliţiştii. Se simte o pactizare discretă cu crima organizată. Apare astfel limpede cum crima organizată este cea care îşi impune condiţiile, inclusiv în politică, şi nu invers. De unde se desprinde o singură concluzie - crima organizată îi loveşte pe toţi cei care servesc statul şi pe care acesta nu este în stare să-i protejeze. Această criminalitate, generată de corupţie şi contaminată de politică, despuiată de orice motivaţie morală, are un singur nume adevărat: banditism.

Col.maior magistrat Dan Voinea
Col. magistrat Pantelimon Boştină

CRIZA ASIGURĂRILOR SOCIALE

Ministerul muncii intenţionează să unifice fondurile de asigurări sociale. Efectul pozitiv, în opinia ministrului Muncii, ar fi acela că s'ar reduce cheltuielile birocratice şi s'ar putea economisi aproximativ 5%. Dar avantajul schimbării pare neînsemnat faţă de temerile pe care le suscită.

Intenţiile ministrului Muncii au reprezentat de fapt o mare surpriză pentrucă ele par să indice că guvernul renunţă la alte reforme realizate sau anunţate în acest domeniu. E vorba în primul rând de sistemul asigurărilor de sănătate, care se află într'o mare criză, dar care a adus noutatea remarcabilă că administrează descentralizat şi autonom fondurile care îi sunt destinate.

Greutăţile vin din faptul că marile societăţi de stat nu îşi plătesc contribuţiile către Casa asigurărilor de sănătate şi sistemul duce mereu lipsă de bani. Dar în ciuda acestor dificultăţi, medicii sunt de acord că sistemul trebue să fie păstrat. Colegiul medicilor din România a protestat împotriva schimbărilor anunţate, argumentând că unificarea fondurilor ar fi în detrimentul banilor alocaţi sănătăţii.

Medicii şi bolnavii se tem că banii destinaţi tratamentelor medicale vor fi deturnaţi către alte scopuri, cum ar fi de exemplu acoperirea deficitului bugetului de pensii. În orice caz, existenţa unui fond unic ar permite transferuri necontrolabile dintr'o parte în alta. Temerile au şi alte explicaţii. Dacă banii pentru asigurări vor merge într'un fond unic, atunci nimeni nu va putea controla cum au fost administraţi. Asiguratul nu va putea pretinde servicii mai bune pentrucă nu va şti pe ce a dat banii.

În a doilea rând, aceste intenţii indică că guvernul a renunţat să mai reformeze sistemul de pensii. A fost dezbătută public prin 1998 crearea unui sistem de pensii private, obligatorii.

Avantajul consta în transferarea unei părţi din contribuţiile pentru pensii într'un fond privat, care ar fi adus profit. După alegeri, promotorul reformei, fostul ministru al Muncii Alexandru Athanasiu, a încercat din nou să-şi promoveze proiectul, dar fără mare succes. Avantajele acestui model erau foarte mari, dar riscurile implicate au avut, se pare, mai multă greutate. Sindicatele mai cu seamă au obiectat că administrarea privată ar pune în pericol siguranţa sistemului.

În orice caz guvernul nu a agreat foarte mult ideea, întrucât are şi aşa destule greutăţi în a acoperi deficitele bugetare. Se pare că spaima deficitelor a anulat de fapt orice intenţie refomatoare, pentrucă schimbările recent anunţate de ministrul Muncii au un singur avantaj evident. Acela că guvernul are la dispoziţie un mecanism prin care va putea jongla cu banii de asigurări dacă o vor cere împrejurările. Nu este exclus ca pe termen scurt să apară şi efecte pozitive, dar în esenţă este vorba de o politică de criză.

Economia românească, care pornise bine în anul 2000, care a continuat să crească în 2001, dă anul acesta semne de oboseală, relatează postul german de radio *"Deutsche Welle"*. Deficitele sporesc, iar creşterea economică este mai mică decât sperase guvernul.

Recent primul ministru a cerut băncilor să micşoreze dobânzile la credite, dar bancherii se arată destul de temători. Anunţul recent al ministrului Muncii pare de aceea să fie, la rândul lui, un semn că guvernul se pregăteşte pentru zile grele, concluzionează postul de radio din Köln.

MIRCEA GEOANĂ ŞI A LUI CEATĂ, TOŢI VOINICI CU FRUNTEA LATĂ...

Aurel Sergiu MARINESCU

Incontestabil, Dl. Mircea Geoană are multe calităţi. Una ar fi cea folosită la Energo-Montaj-Bucureşti, unde se afla pe post de inginer pe un şantier, era incapabil şi de unde a dispărut, ceea ce demonstrează calitatea sa de a se aprecia şi orienta just. Desigur, cu niscaiva pile, a plecat la Paris, la Facultatea de Drept Internaţional, ceea ce i-a adus, la terminarea cursului, imediat, funcţia de diplomat la MAE, purtător de cuvânt şi apoi - rapid - fiind catapultat direct, cu niscaiva proptele, la vârsta de 30 de ani, ca ambasador la Washington, cel mai important loc politic din lume. Aceasta a făcut-o spre a-şi recupera timpul pierdut cu amărîta de inginerie, aici putând să-şi valorifice calităţile, deoarece la Sofia sau Cairo nu ar fi putut să închirieze o vilă cu 150.000 dolari anual, nici să plătească mii de dolari la cluburi de tenis şi nici să facă cheltuieli extravagante, bineînţeles pe banii ţării...

Apoi, Dl. Dan Mircea Geoană a ştiut, datorită calităţilor sale, să exploateze într'un regim cripto-comunist, trecutul tatălui său: caporal în armată, prizonier la Sovietici, reciclat în pandur şi venit în ţară *ofiţer* în divizia de trădători *Tudor Vladimirescu,* tot urcând treptele carierei militare a ajuns general, comandantul apărării teritoriale a României, om de încredere al lui Ceauşescu. Putea oare ca fiul unui aşa de *"glorios"* comunist-tată, care a contribuit la construirea regimului comunisto-socialist din România, să-şi consume viaţa mizeră ca şef adjunct de brigadă în cadrul Antreprizei Energo-Montaj din Bucureşti? Putea el, oare, ca fiu de asemenea nomenclaturist fără merite, dar cu pile, să beneficieze de asemenea *"post minor"*? Singurul avantaj îl avea aici, absentând mai tot timpul.

Ar fi putut vreodată Energo-Montaj să-i asigure o vilă-locuinţă cu chiria anuală menţionată mai sus, unde să organizeze recepţii pantagruelice şi să-şi cumpere un Mercedes 280, fiind interes de serviciu?

Firește că nu, şi deci s'a orientat bine când, cu ajutorul frăţesc al colegilor lui *"papa"* Geoană, şi-a luat zborul spre MAE via Paris. De asemenea, apreciem la Dl. M. Geoană faptul de a şti să-şi tragă cât mai multe foloase în avantajul personal, ceea ce se poate demonstra prin faptul că în timp ce, ca ambasodor în USA, susţinea restituirea caselor naţionalizate, el încă din 1994 a intrat ilegal în posesia unei vile luate de comunişti prin 1952, în cartierul Primăverii, str. Jean Monet (fost Bordei) nr.5, care a aparţinut familiei Gh. Rozolea, fiind vecin ca locuinţă cu soacra sa. În 1994, Dl. Geoană a preluat ilegal contractul de închiriere dela Vasile Bucur, alt privilegiat, reprezentant CAER. Dar, în timpul preluării contractului, peste noapte, casa a fost ocupată de fiul fostului proprietar. Şi, cu toate că repartiţia sa era legală, deci falsă, soţia şi cumnatul distinsului Geoană, cu un comando machedon, au spart uşa, au intrat peste proprietarii de drept şi l-au snopit în bătaie, umplându-l de sânge pe cumnatul lui Gh. Rozolea, Dan Bărbulescu. Desigur că nimeni n'a păţit nimic, *"conform legii"*.

Trebue însă menţionat că la Washington ambasadorul Geoană i-a minţit în faţă pe congresmanii Christopher Smith şi Alfonse D'Amato, afirmând că *"în România se respectă dreptul de proprietate"*, ceea ce denotă o altă calitate a D-lui Geoană.

Despre calităţile şi *"activităţile"* D-lui Geoană la Washington, nu avem intenţia de a vorbi în acest articol. Ne rezervăm plăcerea pentru altă dată, dar nu putem trece acum peste două mari calităţi pe care le-a demonstrat în America acest ambasador al unei ţări sărace, cerşetoare de ajutoare şi credite, în timp ce el risipea milioane de dolari.

A) Dl. Geoană a fost un supus şi ascultător executant al planurilor Securităţii Externe (DIE) privind exilul românesc. Este prea bine cunoscut că una dintre cele mai importante şi permanente preocupări ale DIE, încă din anii '50, care s'a amplificat în 1972 prin acţiunea FORUM, a fost planul de a unifica, marea majoritate a asociaţiilor exilului/emigraţiei româneşti într'o organizaţie mondială, care să acţioneze sub controlul DIE, pentru realizarea planurilor acestei instituţii în exterior. Dar pentru ca această unire să se facă sub un singur steag, a fost totdeauna nevoie de o personalitate care să strângă în jurul ei conducerile asociaţiilor exilului/emigraţiei româneşti, dar în acelaşi timp să îndeplinească şi condiţia de a colabora sincer cu DIE, pentru a pune în aplicare iniţiativele DIE pe plan exterior.

Dl. Geoană a *"găsit"* această persoană, pentrucă el nu a făcut altceva decât să lucreze în acest sens: a uns peste 20 de persoane onorifice, foşti Români, în aproape toate oraşele mari ale Americii; a plătit sute de mii de dolari pentru *"lobby"*; a susţinut pe Armand Scala, acest Polonezo-Ucrainean care nu cunoaşte limba română, pe care la toate recepţiile l-a prezentat ca *"reprezentant al comunităţilor româneşti"*, pe care de fapt nu le reprezintă; a făcut *lobby* pentru crearea unei organizaţii a exilului conform planului FORUM; a creat *"peste noapte"* zeci de organizaţii cultural-artistice, de relaţii cu România, bineînţeles fantome; a încurajat şi folosit pe episcopul Nathaniel şi pe toţi veleitarii care au agendele lor, mânaţi de nesăbuite ambiţii.

B) Un alt merit de necontestat al D-lui Geoană (desigur ajutat de instituţia care se ocupă de emigraţie) este de a fi sesizat că a sosit momentul aplicării acţiunii FORUM, dat fiind faptul că structura, compoziţia emigraţiei s'a schimbat; marea majoritate a celor ce formează emigraţia azi, în America, se compune din persoane care au crescut şi s'au educat sub comunism, care nu cunosc trecutul decât aşa cum a fost el torsionat de istoria marxistă, care s'au adaptat regimului comunist cu care au colaborat, mulţi beneficiind de avantaje de tot felul, foşti, unii membri PCR sau UTC şi care au ajuns în America din dorinţa de a trăi mai bine sau din alte motive, în orice caz, nu politice. Vechea emigarţie se numea exil şi era compusă din cei ce cunoscuseră începutul comunismului, suferiseră sub comunism, cunoscuseră teroarea, temniţele, samavolniciile şi toate nedreptăţile şi asupririle. Exilul nu a acceptat niciodată să lucreze pentru un regim carceral de tip leninist din cauza căruia au părăsit ţara şi nu a acceptat nici pe acela cripto-comunist de după 1989, cu toate încercările, promisiunile şi celelalte metode folosite de peste 50 de ani.

Astăzi, sunt semne că însfârşit planul FORUM preluat de SRI-DIE şi pus în practică de Dl. Geoană, începe să prindă viaţă. Astfel, la întâlnirea dela Bucureşti a ţărilor grupului dela Vilnius, care a avut loc la 25-26 Martie a.c., unde au avut loc discuţii între membrii şi candidaţii NATO, Dl. Geoană, pe cheltuiala statului, a invitat să ia parte pe Dl. Mark Mayer, consilier pe viaţă al tuturor preşedinţilor români de după 1989 şi vice-preşedintele organizaţiei CORA a lui Armand Scala; pe D-na Georgeta Washington, preşedinta Uniunii şi Ligii Societăţilor româneşti din America şi pe Dl. inginer Mircea Popescu din Costa Mesa, California, preşedinte al Consiliului Mondial, format din 5 persoane care, zice-se, reprezintă emigraţia. După toate probabilităţile acesta este nucleul viitoarei reprezentanţe mondiale a celor circa 5 milioane de emigranţi români ce trăiesc departe de ţară, şi rodul muncii D-lui Geaonă. Acest Congres Mondial a avut a doua conferinţă anuală între 5-8 Aprilie la Atlanta, cu participarea a circa 30 de persoane care se reprezentau pe ele înele. Cu această ocazie a avut loc un schinb de telegrame între *"naşul"* Congresului Mondial, azi ministru de Externe, desigur de felicitare şi urări de succes şi a *"finului"* Mircea Popescu de mulţumiri *"naşului"*.

Cine sunt aleşii D-lui Geoană care, cu simţul său practic, i-a selectat în timpul stagiului său de ambasador la Washington?

- Primul, desigur, este ing. Mircea Popescu, fost cercetător la Ministerul Turismului până în 1989 (despre care se ştia că împreună cu MAE şi MCE erau anexe DIE). A apărut în emigarţie prin 1991/92. Motivul? Numai el îl ştie: frica de vreo răspundere sau pedeapsă pentru *"activităţi"* înainte de 1989? pentru o viaţă şi mai bună? sau poate era pregătit pentru a juca rolul de azi? Nebăgat în seamă în emigraţie dar apreciat de Dl. Geoană şi la Bucureşti, ocupându-se cu inundarea cu *e-mail*-uri a presei de pretutindeni, a autorităţilor dela Bucureşti şi a unor numeroase persoane, cu activitate intensă pentru crearea unei organizaţii mondiale a emigraţiei sub auspiciile autorităţilor din Bucureşti, bineînţeles el fiind şef.

- D-na Georgeta Washington, fiica unui vechi emigrant din America, devenită prin căsătorie Washington este preşedinta actuală a Uniunii şi Ligii Societăţilor româneşti din America, organizaţie umbrelă care înmănunchează câteva zeci de organizaţii de ajutor reciproc, strict apolitice înfiinţate de primii Români emigranţi la începutul secolului 20 în USA. Nu i-a fost greu, distinsei doamne să se alinieze planurilor FORUM/ Geoană, căci în decursul anilor U. şi L. a oscilat între neutralitate, procomunism sau anticomunism, în funcţie de preşedintele ei, culminând chiar cu vizite la Ceauşescu.

Trebue avut în vedere că această organizaţie este azi compusă din a 3-a generaţie a primilor emigranţi, care azi sunt mai mult americani decât români, care nu cunosc România şi nu au trăit ororile comunismului şi ale dictaturii de tip stalinist.

- Despre Dl. Mark Mayer avem informaţii doar din ziarele din ţară. Astfel, *România Liberă* din 13.11. 91, sub titlul *"Domnul Iliescu îşi angajează un avocat american"*, informează că în 1990 s'a creat Camera de Comerţ Româno-Americană la New York, având martor pe Dl. Soare reperezentant atunci al BRCE la New York, iar în Iunie 1991 s'a acceptat conducerea cu Dl. Mayer, un obscur avocat evreu-american dela firma Hall and Dickler, total necunoscut în colonia românească. El nu vorbeşte limba română, nu cunoştea pe atunci România, era doar prieten cu Mişu Negriţoiu, pe atunci la New York reprezentant al industriilor de sticlărie româneşti. Condiţiile crerii CCRA au fost ca această organizaţie să fie o unitate privată, *non profit* şi total independentă atât de firme americane cât şi de guvernul român. Activitatea CCRA nu putea fi afectată de evenimentele politice din România. Dl. Mark Mayer (relaţia cu Mişu Negriţoiu, care a fost forţat să părăsească USA) a început după aceea o muncă de lămurire, afirmând că el este acela care va repara prestigiul României în USA, va reprezenta cu plăcere interesele României în America, şi va aduce marele capital în România etc. Şi toate acestea spuse, când reprezentanţii marelui capital declarau clar că nu au nevoie ca Dl. Mayer şi firma din care făcea parte, Kent, Lawer, Dickler şi Friedman să-i reprezinte în România.

Şansa D-lui Mayer a fost o vizită la ONU a lui Iliescu când nimeni nu i-a dat atenţie în afară de Mark Mayer care, informat l-a invitat la un ceai cu cornuleţe, i-a declarat aceleaşi activităţi pe care le poate desfăşura în favoarea României şi întâlnirea s'a încheiat cu fraza spusă de Iliescu: *"Am mare nevoie de D-ta!"*

Şi din acel moment Dl. Mark Mayer a devenit consilier economic pe viaţă al Preşedintelui României, Iliescu ori Constantinescu, în acelaşi timp dând o mână de ajutor şi candidatului Meleşcanu (la preşedinţia ţării), când a vizitat New York-ul.

Între timp, Mark Mayer a devenit President of South-East Europe Practice Group of Herzfeld and Rubin, President of Romanian-American Chamber of Commerce şi Preşedinte adjunct of Romanians Presidential Commision Tax Reform. Ne întrebăm, faţă de rezultatele dezastruoase economico-fiscale din România, dacă a verificat oare cineva experienţa, înalta calificare a acestui domn avocăţel din New York care, acum, spre a strânge şi mai mult legăturile cu bugetul ţării, şi-a descoperit o bunică ce ar fi trăit la Iaşi. Şi dolarii curg din buget la CORA şi CCRA, cu rezultate mai mult decât modeste, chiar insignifiante.

De curând, Mark Mayer s'a simţit obligat faţă de filantropul său, Ilici Iliescu şi, într'un cadru festiv (aniversarea a 11 ani a afacerii sale profitabile cu România), la banchetul mare a făcut şi un mic ghişeft de câteva zeci de mii de dolari (tacâmul plătit între 350-2.500 de dolari, ceea ce a acoperit toate cheltuielile plus un excedent) i-a înmânat zâmbitorului şi eternului Preşedinte Iliescu o diplomă numită ad-hoc *"Distinguished Leadership Award"*, pentru meritele şi *"recunoaşterea pentru cei 11 ani a preşedinteluí de conducere excepţională în dezvoltarea politică şi economică a Românei"*. Cei care au formulat această explicaţie mincinoasă şi insultătoare au fost printre alţii: Mark Mayer, A. Scala, Alfred Moses, Elias Wexler şi Românii Lia Roberts, John Rakolta şi istoricul devenit doctor Napoleon Săvescu.

Dl. M. Geoană având şi alte preocupări, printre care confecţionarea imaginii sale în lume, nu a avut timpul necesar să *"depisteze"* şi alţi emigranţi demni de a face parte dintr'un asemenea for mondial, căci la aşa emigraţie este necesară prezenţa şi a altor asemenea reprezentanţi mondiali, conform zicalei; *"cum e Turcul şi pistolul"*.

Un candidat, demn de a fi în Consiliul Mondial al D-lui Mircea Popescu, ar fi Ion Ştefan din New York, care s'a auto-declarat fost deţinut politic. El nefiind de fapt înregistrat la AFDPR, neputând proba nici cu acte, nici cu martori ceea ce susţine, şi-a scris pe cartea sa de vizită: FOST DEŢINUT POLITIC - scris cu litere mari şi negre.

Continuare în pag. 10

COLUMBUS TRAVEL SERVICE LIMITED

CELE MAI SCĂZUTE PREŢURI DIN TORONTO SPRE BUCUREŞTI, TIMIŞOARA, BUDAPESTA ŞI ORICE DESTINAŢIE ÎN EUROPA DE VEST, CU POSIBILITATEA ÎNCHIRIERII DE AUTOTURISME

Bilete de avion din Bucureşti sau Budapesta pentru cei care doresc să vă viziteze

VĂ OFERIM VACANŢE DE NEUITAT, ÎN CARAIBE, CUBA, MEXIC, SAU ÎN ALTE LOCURI, LA PREFERINŢA DVS.

Contactaţi-ne la Tel: (416) 224 5800
311 Shepard Avenue E. Toronto Ont.

MANOR TRAVEL TOC

BILETE DE AVION / TREN / CROAZIERE
VACANŢE "TOTUL INCLUS"
ÎNCHIRIERI AUTO / HOTEL
CARGO NON STOP / CONTAINER / AUTO
PACHETE TIP SAU LA ALEGERE

1-866-GOMANOR (466-2667)
416-486-3355

3355 YOUNGE STREET (at LAWRENCE)
TORONTO, ON. M4N 2M6

Niki Chelu-General Maager
info@travelmanor.com
www.travelmanor.com

REFUZ DECORAŢIA LUI ION ILESCU

A intrat în tradiţia Românilor din exil ca în fiecare an de *"Înălţarea Domnului"* să se comemoreze ZIUA EROILOR, la Cimitirul Eroilor Români dela Soultzmatt (Franţa). Aceasta ca urmare a propunerii din anul 1980 a Domnului Remus Radina care, cercetând arhiva cimitirului, a descoperit un act datând din 30 August 1919, prin care Consiliul localităţii Soultzmatt donează acest pământ României. Actul este redactat în limba franceză, cu alfabetul gotic şi se numeşte *"Auszug"* (extras), în limba germană. Alsacia fusese ocupată o jumătate de secol de Germani.

În cimitirul militar din Soultzmatt (Alsacia) se află mormintele a 687 de tineri români, căzuţi în Primul Război Mondial. Cimitirul a fost construit la iniţiativa reginei Maria, căreia i-au fost încrustate mişcătoarele cuvinte: *"Soldaţi români, departe de patria voastră, pentru care v'aţi jerfit, odihniţi-vă în pace, aureolaţi de glorie, în acest pământ, care nu vă este străin."*

Cu ocazia inaugurării cimitirului de către regele Ferdinand şi regina Maria, la 9 Aprilie 1924, Max Dollfus, omul care a ales locul cimitirului, un bun prieten al Românilor, domiciliat în Mulhouse, a declarat ziarului francez *Timpul*: *"Nu am fi putut realiza ceea ce s'a făcut, fără remarcabila generozitate a comunei Soultzmatt, care, fără a ezita, ne-a dăruit, în 1919, pentru România, şi fără a limita suprafaţa, tot terenul care ne-ar fi necesar."* La 24 Septembrie 1969, ziarul francez *Alsacia* scria: *"Prin deliberare la data de 30 August 1919, Consiliul Municipal a decis că localitatea Soultzmatt pune la dispoziţia Guvernului român un teren pentru înhumarea soldaţilor români decedaţi în timpul captivităţii lor în Alsacia. Soultzmatt face dar, acest teren guvernului român."*

În ultimii ani, Domnul Remus Radina a ţinut ca Ziua Eroilor să se comemoreze şi la alte cimitire româneşti din localităţile Maubeuge, Assevent, Effry, Hirson, Signy-L'Abbaye, Rethel, Haguenau şi Dieuze, unde se odihnesc soldaţi români căzuţi în Primul Război Mondial, ca aliaţi ai Franţei. La aceste pelerinaje iau parte Români veniţi din Belgia, Elveţia, Franţa şi Germania.

Dar, cine este Domnul Remus Radina? Remus Radina s'a născut la 9 Aprilie 1924 la Craiova. În 1943 a absolvit Liceul Militar *"D.A. Sturdza"* din Craiova, iar la 10 Mai 1945, după absolvirea Şcolii de ofiţeri activi de Cavalerie din Târgovişte, a fost înălţat la gradul de sublocotenent. Sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial l-a prins în drum spre front, de unde s'a întors pentru a începe lupta pe un alt front: cel anticomunist.

În Decembrie 1946, a fost judecat de Consiliul superior al oştirii, pentru vina de a fi afirmat în scris că guvernul Petru Groza este *"impletit pe osatura oprimării libertăţii poporului român"*. La 16 Aprilie 1947, a fost trecut în retragere prin *"înalt decret regal"*. La 2 Noembrie 1948 a trecut clandestin frontiera în Iugoslavia, cu intenţia de a merge în Occident, pentru a se angaja în lupta împotriva comunismului. Arestat de Iugoslavi, a fost extrădat în România, la 31 August 1949. Condamnat la 5 ani închisoare, a fost trimis la muncă silnică, la canalul morţii Dunărea-Marea Neagră. A mai fost din nou întemniţat timp de 4 ani, după revoluţia din Ungaria. În anul 1980, a fost constrâns să părăsească ţara, după publicarea mărturiei *"Testamentul din Morgă"*, prefaţată de dramaturgul Eugen Ionescu. Se stabileşte în Franţa, unde este declarat invalid 80%.

- Ilie Mihalcea: Stimate Domnule Remus Radina, de câtva timp circulă la Paris zvonul, printre Români, că aţi fost decorat de Preşedintele Ion Iliescu. Care este adevărul?

- Remus Radina: Înainte de 24 Ianuarie 2002 am primit un telefon dela ataşatul militar al României la Paris, colonelul Plăviţu, care mi-a comunicat că am fost decorat şi sunt invitat de ambasadorul României în Franţa la 24 Ianuarie, pentru a-mi decerna decoraţia. Am răspuns imediat că refuz această decoraţie.

După mai mult timp am primit Monitorul Oficial al României nr.786, din 12 Decembrie 2001, unde este publicat decretul nr.1047, din 6 Decembrie 2001, în care se spune printre altele, că *"se conferă Domnului Remus Radina, fost ofiţer al armatei române, Ordinul naţional Pentru merit în grad de ofiţer", "pentru merite deosebite în cultivarea tradiţiilor militare şi a cultului eroilor Românei, prin organizarea de pelerinaje anuale la cimitirele româneşti din Alsacia şi Lorena"*. Semnează Ion Iliescu şi Adrian Năstase.

- Ilie Mihalcea: De ce aţi refuzat această decoraţie?

- Remus Radina: Nu am uitat niciodată răul pe care l-a făcut şi-l face încă Ion Iliescu poporului român:

1. Din 1944 până la revoluţia din Decembrie 1989 Ion Iliescu a colaborat cu K.G.B.-ul, criminala organizaţie care a făcut atâta rău poporului român şi altor popoare. Ion Iliescu a trădat poporul român fiind complice la ţinerea lui în sclavie. El este vinovat de genocid, ca toţi nomenclaturiştii comunişti. El a călcat în picioare toată istoria neamului românesc şi toată tradiţia lui. El a desfiinţat proprietatea privată.

Într'o broşură editată de Ministerul Apărării al Franţei, se spune: *"După cel de-al Doilea Război Mondial, mormântul fu profanat şi rămăşiţele soldatului necunoscut român dispersate."*

Iliescu a fost complice cu toţi nomenclaturiştii comunişti la distrugerea studenţimii române, în groaznica închisoare Piteşti. Ca ministru ce se ocupa cu problemele tineretului, a eliminat mulţi studenţi din facultăţi şi a luat alte măsuri de reprimare a lor.

2. În timpul revoluţiei din 1989: A dat o nouă lovitură de stat, cu ajutorul criminalei Securităţi, care este identică cu organizaţia teroristă AL QAIDA. A ucis pe fostul dictator Ceauşescu în ziua de Crăciun, într'un proces tipic stalinist. Opinia publică îl consideră vinovat de moartea tinerilor din timpul revoluţiei. A luat iar legătura cu Moscova.

3. După revoluţie şi până în prezent: A consolidat regimul neocomunist cu ajutorul Securităţii. A organizat odioasele mineriade, dând o lovitură de moarte imaginii României în lume. A împiedicat modernizarea economiei româneşti, în timp ce ţările vecine au ieşit din epoca de tranziţie. A continuat oprimarea libertăţii poporului român, menţinând în funcţii generali de Securitate, cu toate că ştie opinia ţărilor din NATO despre aceşti călăi ai poporului român. A încălcat drepturile omului. Chiar în prezent exercită mari presiuni asupra presei. Ordonă cenzurarea scrisorilor, interceptarea convorbirilor telefonice, bruiarea emisiunilor de radio occidentale, violarea pachetelor trimise de refugiaţi familiilor din ţară. Inundă comunităţile române din Occident cu agenţi ai Securităţii.

A batjocorit pe victimele represiunii comuniste, gratificând pe securiştii vinovaţi de crime contra umanităţii cu epitetul de *"eroi"*. A început o activitate de o rară perfidie pentru anihilarea exilaţilor români din Occident. În Noembrie 1994 a venit în secret la Biserica Ortodoxă română din Paris, care a jucat un rol crucial în Unirea Principatelor Române, cu sprijinul împăratului Napolean al III-lea. Un securist din suita lui Iliescu s'a exprimat cu cinism, în sala Cuza a bisericii din Paris: *"I-am dezbinat şi pe ăştia!"* Cu ajutorul patriarhului roşu Teoctist, a instalat un mitropolit în Germania, Serafim, cunoscut ca agent al Securităţii. Serafim a numit un episcop, Iosif, la Paris şi un altul Condrea, în America. Ei tulbură viaţa Românilor din Occident. Nomenclaturiştii comunişti mai au neruşinarea să solicite sprijinul acestor Români. Ion Iliescu a declarat de curând că va face politică până la moarte. Popor român, unde este memoria ta?

Paris

Ilie MIHALCEA

Răsfoind presa de-acu' 50 de ani...

Valeriu ARBORE

• Am trăit pe viu evenimente din vara lui 1952: intensificarea muncii forţate la Canalul proslăvit artisticeşte de P. Dumitriu, E. Jebeleanu, G. Bogza *eiusdem farinae;* intensificarea terorii, o dată cu masivele arestări din 15 August, oficial trecute până astăzi sub tăcere; intensificarea acţiunilor de colectevizare silită, binecuvântate literar de un M. Preda (*"Desfăşurarea"*), Dan Deşliu (*"Lăzăr dela Rusca"*) sau E. Camilar (*Temelia"*). Foarte activ se menifesta, însă, mişcarea de rezistenţă anticomunistă din munţi, în timp ce majoritatea românimii *"în trudă se zbătea şi'n umilinţă"*... Constrânşi de *"context"*, tiranii dispun totuşi încetarea *"reeducării"* (*"demascărilor"*) cu torturi, din lagărul de exterminare Peninsula şi dela închisoarea Gherla. Doi paşi înainte, un pas înapoi.

• Presa de partid dela Bucureşti şi din provincie juisa pe chestia lui 23 August, *"ziua eliberării ţării de către glorioasa Armată Roşie"* şi a proiectului noii *"Constituţii"*. *"Legea fundamentală"* de inspiraţie sovietică ce consfinţea rolul decisiv al partidului comunist în conducerea R.P.R.

• Acestor două teme dominante în foile (recte zoile) comuniste ale perioadei, li se adăugau *"acute probleme culturale"*. Autorul *"Mărului de lângă drum"*, de exemplu, verifica: *"Pe unde mă'ntorc, pe unde mă duc, / Lumea vuieşte, şopteşte: / Acesta-i Mihai Beniuc / Ştie şase limbi şi ruseşte?!* Dar se pare că aproape nimeni n'a egalat exclusivismul antiromânesc al condeierului Isac Ludo. Pentru el, *"meşterii cretinologiei româneşti"* - Rebreanu, Goga, Crainic, Gyr, Nae Ionescu - trebuiau să fie demascaţi. Interzişi. Puşi la index... Şi, din păcate, nu a'a opus nici un autodeclarat (azi) *"rezistent prin cultură"* aberaţiilor deznaţionalizatoare, din sezonul estival '52, ale lui Răutu, Vitner, Novicov, Chrohmălniceanu... Fanul Anei Pauker, Silviu Brucan (tovarăşul Comintern, patent Dorin Tudoran) exulta (just) în *"Scînteia"*, când a fost anihilat de trupele de Securitate un grup de partizani din Carpaţi. Cerea *"execuţii imediate"*. Doară nevastă-sa, Saşa Sidorivici, fusese acuzator public în *"Tribunalul poporului"*... În prezent, el ciocăneşte şi seceră - vorba prozatoarei Magda Ursache - la PRO TV, în numele sistemului capitalist. Numai cinismul i-a rămas acelaşi. Epitetele infamante *"imperialişti reacţionari"*, *"fascisto-titoişti"*, *"chiaburoi"*, sunt înlocuite cu *"extremişti"* (de dreapata, bineînţeles), *"naţionalişti"* (şovini, fără doar şi poate), *"xenofobi"*, (neapărat *"antisemiţi"*). În subtext, fidelitate faţă de *"lecţia"* lui Dobrogeanu-Gherea: *dacă avem într'adevăr o cultură, Evreii ne-au făcut-o"!*

• *De pe-acolo unde's acu', Ileana* (nu tractorista deceniului 6, nici turnătoarea colectivistă, ci Vrancea, critic literar) - alias Hedda Katz - a declarat recent că nu Alexandru şi Sorin Toma (da, desigur, pseudonime!) au inventat proletcultismul în vogă cu o jumătate de veac în urmă, ci G. Călinescu. Sorin Toma se dă drept disident şi victimă: nu Arghezi fu victima lui, ci el fu victima autorului *"Cuvintelor potrivite"*! *Na,* intelectualitate curat-democrată din actuala Românie, halal să-ţi fie că-i laşi să-şi facă de cap (ştiuştiuştiu, fraza ţine de limbajul ***non political corect***)*!* Aidoma şi'n *"dosarul"* Ana Pauker, *"anticomunistă"*...

• Comuniştilor forte nu le-au mai rămas roşii decât ochii (care !?). Că'n rest se dezic ori sunt exoneraţi şi nemuriţi. M. R. P(araschivescu) îi ardea acu' 50 de ani poem după poem pro-Stalin. În prezent, poetul e, instituţional şi post-mortem, supraapreciat. Jebe(leanu) dumnezeu să-l ierte! - rima vânjos şi făr'să clipească *Dej* cu *viteji*. Azi este lăudat pe deasupra de măsură. Croh-(mălniceanu) până şi'n manulare şcolare ataca violent pe Eliade, Cioran, Blaga (*"scribii fascişti"*), *"Gândirea"* tradiţionalismul românesc, ziarul *"Cuvântul"* etc. Actualmente, el beneficiază de adulaţii şi recompense. Nu numai estetice... Deşi o majoritate dintre ex-culturnicii anilor '50 au *"căzut la datorie"* în privata Securităţii, nemaiputând fi recuperaţi sau reabilitaţi.

• Acu' un semisecol, şapte cotidiene bolşevizate erau în căutare de cititori. În zilele noastre, şapte cititori sunt în căutarea unui jurnal adevărat. *"S'a întors maşina lumii"*, totuşi.

Cine îs iară şi iară trecutul ?

MIRCEA GEOANĂ ŞI...

Urmare din pag. 9

Adevărul este că acest domn, împreună cu alţi câţiva prieteni se aflau în ancheta unei secţii de miliţie, acuzaţi de repetate violuri în bandă la locuinţa sa, prin 1974-1975. Bătuţi conform obiceiului acelor vremuri, au găsit scăparea: fiind nearestaţi, s'au blocat într'un apartament în Drmul Taberei, au pus un cearceaf pe balcon pe care au scris *"Vrem Libertate"* şi alte sloganuri de acest fel. Era perioada când Ceauşescu nu mai voia să aibă deţinuţi politici, spre a demonstra că întregul popor este cu el şi, astfel de cazuri erau rezolvate prin eliberarea de paşaporte cu plecare definitivă. Astfel, Ion Ştefan a ajuns la New York, unde un număr bun de ani a fost şofer de taxi. Apoi a început să lanseze despre el diferite legende: fiu de ţăran sărac, care până la 16 ani nu a avut încălţăminte. După ce s'a mai orientat, a lansat zvonul că este fiul unui Evreu şi a devenit filosemit; după aceea, că a fost bătut în anchetă pentrucă l-a lăudat pe Pacepa, cu toate că el avea vechime în USA când generalul, în 1978, a ales libertatea. Fiind proprietarul unei case cu 4 apartamente închiriate şi neavând copii sau alte obligaţii, face donaţii substanţiale Partidului Republican care, conform obiceilului, trimite donatorilor fel de fel de diplome, insigne, fotografii cu care Ion Ştefan se laudă în toate ocaziile, creindu-şi singur aureola de reprezentant republican al diasporei, prieten cu toţi senatorii şi congresmanii republicani. Cu ajutorul, nu deloc dezinteresant al ziaristului Radu Toma, fost cândva coleg de taximetrie în New York, a reuşit să intoxice un reporter dela *România Liberă*, care a publicat o biografie fabricată de Ion Ştefan, reprezentat ca luptător pentru democraţie, persecutat anticomunist în România şi aici figură reprezentativă a Partidului Republican. Şi, la fel, a mai publicat în două ziare din emigraţie.

Prezent la toate adunările româneşti, ţinut în mare stimă director al Centrului Cultural din New York, Dl. Babeti a fost susţinător pe rând al lui Roman, Constantinescu, Meleşcanu, Iliescu, monarhist, mă rog, bun pentru oricare.

Nu de mult a devenit reporter la ziarul *Romanian Journal* al lui V. Bădăluţă şi îşi plimbă incultura (nu are nici liceul), transmiţând mesaje personale emigranţilor români prin staţia TV a aceluiaşi Bădăluţă. Susnumitul este deja mondial, căci la 14 Martie 2002, unele ziare din New York au publicat o scrisoare globală, deschisă, în limba engleză, semnată doar de el adresată la 6 şefi de state în frunte cu George W. Bush.

Cum emigraţia nu prezintă nici un fel de interes de cine o reprezintă, deziluzionată de cele ce se petrec în ţară, cu exilul conştient pe punctul de dispariţie, fără preocupări politice, suportă orice mijloace cu iz politic, orice autodeclarat mondial, aşa că sus-numitul nu poate să lipsească de lângă Mircea Popescu. Ar mai fi câteva personaje demne de Mondialul D-lui Mircea Popescu, personaje care luptă să fie băgate în seamă şi să-şi vadă numele scris, nu contează unde. Dar despre acestea altă dată.

Aurel S. MARINESCU

CITIŢI LUNAR "CUVÂNTUL ROMÂNESC"

Nicolae Josan, *IOAN PUŞCARIU (1824-1912)*

Viaţa şi activitatea,
Muzeul Naţional al Unirii Alba Iulia,
Biblioteca Musei Apulensis VI, Alba Iulia, 1997, 250 p.

Apariţia lucrării istoricului dr. Nicolae Josan este binevenită şi aşteptată de mulţi ani. S'a zăbovit mult asupra ei cu folos şi înţelepciune. După un elegant cuvânt înainte al Acad. Camil Mureşan, în care este relevat meritul autorului în aflarea unui bogat fond de documente inedite din arhiva familiei şi reuşita achiziţionării în patrimoniul muzeului din Alba Iulia în *Introducere* are loc un serios periplu bibliografic. În contextul apariţiilor sau alcătuirilor unor monografii temeinice dedicate lui Vincenţiu Babeş, Ioan Axente Sever, Andrei Şaguna, Iosif Hodoş, Alexandru Roman şi Ilie Măcelariu, o generaţie de paşoptişti cu o meritorie activitate în prim planul acţiunilor politice româneşti din a doua jumătate a secolului al XIX-lea şi lucrarea de faţă se înscrie pe aceeaşi linie de seriozitate în cercetare şi competentă analiză.

O personalitate de excepţie, jurist, istoric, memorialist, publicist, filolog, poet, om politic cu o poziţie socială dintre cele mai remarcabile pentru un intelectual român ardelean, între anii 1848-1918: deputat, membru în senatul imperial din Viena, consilier ministerial, judecător la curtea supremă a Ungariei. Cu toate acestea nu s'a bucurat de o atenţie specială. I s'au dedicat scurte biografii, incluse în lucrări generale, în Leptuariul rumânesc al lui Aron Pumnul (din 1865), apoi revista Familia în 1896 şi în 1900 cu ocazia primirii în Academia Română şi în două lucrări din 1903 şi 1908 cât şi în Enciclopedia Română a lui Dr. C. Diaconovich din 1904. Mai este menţionat de G. Bariţiu în Părţi alese... vol. III cu accent pe omul politic şi iniţiatorul înfiinţării *"Astrei"* şi de Ioan Lupaş, mai târziu. În anii din urmă s'au ocupat, parţial de activitatea lui: Aurel Răduţiu, Lucia Cornea, George Cipăianu, Vasile Netea, Mihai Sofronie, Mitropolitul Antonie al Ardealului, Simion Retegan şi Bujor Surdu. La aceste lucrări edite, autorul a adăugat minuţioase cercetări de arhivă şi a periodicelor vremii, surselor primare care l-au dus la realizarea unei monografii de excepţie.

Lucrarea începe cu Originea Familiei, copilăria şi educaţia lui Ioan Puşcariu, studiile dela Braşov, Cluj şi Sibiu într'un mediu colegial de excepţie alături de: Avram Iancu, Alexandru Papiu Ilarian, N. Popea, Simion Bărnuţiu răstimp de legături strânse cu George Bariţiu, Nifon Bălăşescu şi Andrei Şaguna.

Într'un capitol aparte este analizată participarea sa la Revoluţia dela 1848-1849. Îl găsim alături de Simion Bărnuţiu, *"stegar naţional"* al Adunării naţionale dela Blaj din 3/15-5/17 Mai 1848, membru al Comitetului Permanent dela Sibiu, din nou alături de Al. Papiu Ilarian, Avram Iancu, Ioan Buteanu şi mulţi alţii, autorul cunoscutei poezii *"Ce e patria română"*, condamnă cu fermitate *"uniunea"* Transilvaniei cu Ungaria. Participă cu acelaşi entuziasm la revoluţia din Ţara Românească în calitate de comisar al propagandei în zona Piteşti, accentuând caracterul unitar al revoluţiei române. După reintoarcere este înrolat în garda naţională română din Braşov şi participă la operaţiunile militare alături de maiorul Riebel. Odată cu înaintarea lui Bem se refugiază pentru vreo şase luni în Ţara Românească iar familia se ascunde în munţi. Revenind este admis în administraţia habsburgică şi începe o nouă etapă din viaţa lui.

A fost numit asesor districtual la Făgăraş şi inspector al cercului Mândra, la scurt timp în fruntea subcomisariatului civil Perşani, judecător adjunct la Deva, judecător al cercului Pui, pretor al Cercului Şercaia, în toate fiind apreciat în mod deosebit: *"de corectitudine foarte severă, caracter drept şi purtare morală demne de a fi recunoscute"*. (baronul Franz von Marchant) p.45. În acelaşi timp s'a distins şi ca model de funcţionar român militant pentru progresul naţiei sale. S'a axat, în special pe dezvoltarea învăţământului prin înfiinţări de şcoli (pentru Ortodocşi şi Uniţi), a explicat în lucrări adecvate, pentru cunoştinţa poporului, diverse aspecte ale legislaţiei austriece în problema agrară, despre dreptul întrebuinţării tuturor limbilor naţionale în domeniul administrativ publicând şi alte lucrări de utilitate socială. A mai deţinut şi alte funcţii administrative până la cea de judecător la suprema instanţă a Ungariei din 1 Mai 1869, vreme de 21 de ani până la pensionare. Retras şi din viaţa politică, s'a dedicat întru totul preocupărilor cărturăreşti care îi vor aduce titlul de membru onorar al Academiei Române şi cel de titular din 1900.

În plină vigoare creatoare în anii regimului liberal (1860-1865), Ioan Puşcariu va participa activ la lupta naţională. În dieta sibiană (1863-1864), cu nenumărate articole în presă (*Telegraful Român* şi *Gazeta Transilvaniei*), la reorganizarea Transilvaniei potrivit Diplomei din 20 Oct., 1860 prin introducerea sistemului constituţional şi pe plan bisericesc. Tot în acest timp a publicat (1864) *"Disertaţiune despre împărţirea politică a Ardealului"* în care preconiza o împărţire teritorială corectă faţă de Români (p. 88). A participat şi la lucrările senatului imperial lărgit.

După desfiinţarea dietei dela Sibiu, în toamna anului 1865, Ioan Puşcariu se găseşte, alături de Şaguna, deputat moderat la dieta dela Pesta. Aşa cum se ştie, s'au impus în acest moment politic extem de dificil pentru Români, două tactici, pasivismul celor care nu recunoşteau uniunea Transilvaniei cu Ungaria şi activismul - adoptat şi de Ioan Puşcariu - care mai încercau să salveze ceva din autonomia Transilvaniei. Aici s'a integrat principiilor autonomiste şi antiunioniste, alături de ceilalţi deputaţi dar nu au reuşit şi-au făcut iluzii inutile. Întreaga sa activitate politică din anii dualismului austro-ungar este analizată detailat într'un capitol aparte. Timpul a adus o mare satisfacţie lui Ioan Puşcariu prin adoptarea noului activism după 1905. Cel mai frumos succes electoral a fost cel din 1906, când au fost aleşi 14 deputaţi. Şi Ioan Puşcariu scria apoi pe această temă şi referitor la legea lui Apponyi care intra în dezbaterea parlamentară: *"va trebui încă multă luptă de a repara ce s'a stricat"* (de pasivism, n.n. p.142). Politicienii maghiari s'au obişnuit să nu mai fie *"deranjaţi"* şi de aceea lupta va fi aprigă.

Ultimele capitole se ocupă de activitatea sa în slujba culturii naţionale şi a învăţământului românesc printre care cele mai importante au fost contribuţia sa la înfiinţarea şi activitatea *"Astrei"*, la Societatea pentru crearea unui fond de teatru român, la Societatea *"Petru Maior"* din Budapesta. Mai preconiza crearea unui costum naţional pentru intelectuali, cu care aceştia să se prezinte în cazuri deosebite. A activat la cea mai mare fundaţie românească din monarhia austro-ungară pentru dezvoltarea învăţământului, Fundaţia Gojdu pentru formarea unei intelectualităţi naţionale.

Scrierile sale sunt de asemenea prezentate şi analizate în baza preocupărilor sale filologice, încercărilor poetice, de popularizare a ştiinţei. Dar cea mai importantă este cea de istoric, memorialist şi membru al Academiei Române, cu lucrarea cea mai cunoscută, *"Notiţe despre întâmplările contemporane"* apărută postum, în 1913, publicată de către Ilarion, prima parte. A doua parte (1860-1890), inedită, descoperită de autorul acestei lucrări este prezentată pentru prima oară, cu această ocazie.

Capitolul IX se cheamă *"Scrieri filologico-literare şi de popularizare a ştiinţei."* Dacă în primele două subcapitole aflăm despre preocupările filologice şi încercările poetice ale lui Ioan Puşcariu, cel de-al treilea este dedicat lucrării intitulată *"Consideraţiuni asupra timpului şi spaţiului"*, care este una de *"popularizare a cunoştinţelor stiinţifice... de combatere a înapoierii şi obscurantismului"* (p.168). El (adică Ioan Puşcariu, subl. n.) nu s'a putut ridica la nivelul deismului şi... (mai grav, crede autorul, n.n.) nu s'a putut ridica la nivelul şi rigoarea unei concepţii materialist-ateiste despre lume şi viaţă. (p. 169). Nu-mi vine să cred că această carte a apărut în 1997! Parcă au apus de mult asemenea slogane fără sens şi fără acoperire! Din câte înţeleg, această carte este o monografie istorică şi nu este apologia ateismului? Este extrem de trist şi personal sunt extrem de mâhnit că într'o lucrare de o asemenea valoare apare o asemenea aserţiune! Şi când te gândeşti că Ioan Puşcariu voia să-şi facă o *"monastire"* (p. 188). Oare el, dacă ar vedea rândurile acestea, ce ar crede despre tot efortul lui N. Josan?

Ultimii ani ai vieţii sunt evocaţi cu aceeaşi atenţie şi căldură pe care am întâlnit-o pe parcursul întregii lucrări. Retras, după pensionare, la Bran, se dedică, întru totul preocupărilor cărturăreşti care îi vor aduce o mare satisfacţie şi preţioase recunoaşteri cât şi bucuria încercărilor reuşite de a contribui la bunul mers ecomomic social al localităţii natale.

Volumul se încheie cu o binevenită Bibliografie (p. 200-218) care ne dă dimensiunea exactă a cercetărilor efectuate de istoricul Nicolae Josan, un rezumat în limba engleză şi lista ilustraţiilor. Surprinzătoare este lipsa unui indice de nume.

Monografia Ioan Puşcariu - susţinută ca teză de doctorat - este o certă realizare ştiinţifică dedicată întregii perioade istorice pe care o parcurge viaţa tumultuoasă, exactă ca un ceasornic, a unuia din cei mai realizaţi intelectuali români ai perioadei 1848-1918, o complexă personalitate bazată pe un spirit dinamic, activ plin de iniţiative şi în acelaşi timp implicat într'o mare varietate a domeniilor vieţii Românilor ardeleni care i-au adus un binemeritat loc în memoria posterităţii. Ioan Puşcariu şi-a pus întreaga energie în slujba neamului românesc în lunga şi rodnica sa viaţă, iar istoricul Nicolae Josan, printr'o lucrare de excepţie, de mare rigurozitate, reuşeşte să repună la locul cuvenit pe unul din fruntaşii de seamă ai mişcării naţionale româneşti din Transilvania secolului al XIX-lea.

Pr. Gh. NAGHI

Mărturisirea de pe urmă

(La trecerea întru lumina vieţii veşnice a Domnului Nicolae Pora)

Prieten drag, am vrut s'ajung,
Să te'ntâlnesc aici, unde ne laşi,
Să mângâi urma bravilor tăi paşi,
Prieten drag, am vrut s'ajung.

Prieten drag, am vrut s'ajung,
Să priveghez la neam de crai,
Să'nchin lumina nopţii'n rai,
Prieten drag, am vrut s'ajung.

Prieten drag, am vrut s'ajung,
La tine să mă plec, un gest ultim,
Exilului ce-ţi trece în sublim,
Pe veci în suflet o să plâng,
Prieten drag, am vrut s'ajung.

Sandu BĂLŢESCU

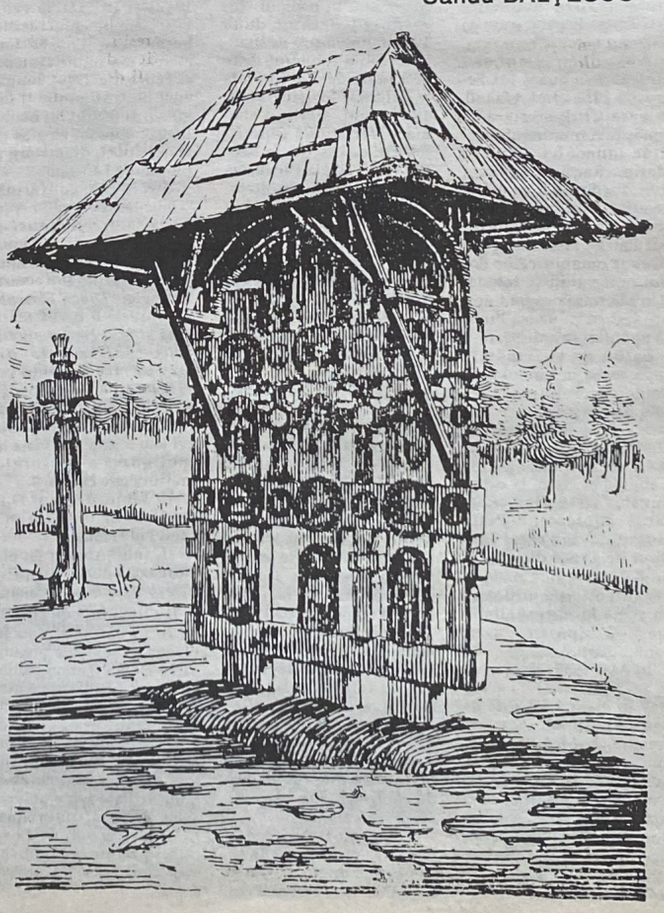

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale

din exil și din țară

PETRE HOSSU

(1922 - 1989)

În Nordul județului Sălaj, pe malul drept al râului Someș, nu departe de hotarul cu Maramureșul, se află satul Cheud, component al comunei Năpradea.

Aici, în Cheud, în a cincea zi a lunii lui cuptor din al patrulea an al României întregite, vede lumina soarelui pruncul Petre Hossu. Este fiul cel mai mic al învățătorului Andrei Hossu și al Elisabetei Hossu. Elisabeta, numită Caba, ca fată, era fiica mezină a preotului greco-catolic Petru Caba. Pomenit de-a pururi să fie numele acestui sacerdot de localnici fiindcă lui îi datorează cheudenii zidirea bisericii din sat, în anul 1900!

La doar șase ani și două luni începe Petre Hossu, în Cheud, primul ciclu de învățământ, pe care-l isprăvește cu brio în 1932. Studiile liceale (cu durata de 8 ani) le urmează între 1932 și 1940, la Liceul George Barițiu din Cluj.

Petre dovedește mare talent literar și se afirmă ca elev eminent la limba și la literatura română, având profesor la această disciplină fundamentală de învățământ pe cunoscutul critic literar și publicist Ion Chinezu (1894-1966), animatorul celei mai prestigioase reviste interbelice din Transilvania, numită *"Gând românesc"*.

Avea doar 14 ani și 7 luni, la începutul lui Februarie 1937, când, văzând, în gara Cluj, sicriele cu rămășițele telurice ale marilor mucenici Moța și Marin, căzuți în războiul civil din Spania, ca ostași de elită ai Mântuitorului nostru Iisus Hristos, liceanul Petre Hossu scrie un vibrant omagiu celor doi eroi neasemuiți și, totodată, o Mărturie despre Căpitan, text ce va vedea lumina tiparului în anii '90.

La un an și jumătate după aceea, în timpul prea sângeroasei dictaturi regale, în cursul căreia hăituirea și uciderea legionarilor ating cote paroxistice, ca în vremea împăraților Caligula și Nero, la exterminarea creștinilor, temerarul adolescent Petre Hossu devine șeful Frăției de Cruce din Liceul de Băieți George Barițiu, organizație de educație creștină și națională, interzisă de păgânii guvernanți carliști.

În Mai 1938, când avea 16 ani fără două luni și era elev în clasa a VI-a de liceu, Petre Hossu cucerește premiul al II-lea pe țară la concursul literar Tinerimea Română. Este răsplătit cu suma de 250 de lei și cu o excursie prin județele Ciuc, Odorhei și Trei Scaune, la care participă toți premianții naționali, pe clase, ai Tinerimii Române.

In 1938, Elisabeta Hossu, văduvă din 1936, nu se lasă doborâtă de doliu, nici de durerea pricinuită de boală (va muri în 1940, tot de cancer, ca soțul său), ci, pe spezele sale, își trimite feciorul în Franța ca să frecventeze cursurile de vară ale Universității din Besançon, prilej ca Petre să-și aprofundeze cunoștințele în limba lui Pascal. Astfel, va stăpâni franceza la fel de bine ca limba-i maternă, devenind excelent traducător.

La sârșitul lui Iunie 1940, promovează examenul de bacalaureat cu media 8,47, fiind al VII-lea dintre cei 98 de candidați reușiți.

În vara anului 1940, ca urmare a politicii lașe a celui mai ticălos rege și a celor mai trădători guvernanți din istoria lumii, peste o treime din trupul României este sfârtecat și înstrăinat. Universitatea Daciei Superioare *"Regele Ferdinand I"* din Cluj, condusă de savantul Iuliu Hațieganu (cel mai bun rector al acestei instituții de învățământ dela înființarea acesteia, în 1919, până în 2002), este mutată la Sibiu deoarece Clujul e predat acelorași barbari tirani stigmatizați de mesianicul poet Andrei Mureșanu în poemul *"Un răsunet"*, devenit după 1989 imnul nostru de stat.

La Sibiu își începe Petre Hossu studența, întâi, la medicină, în anul 1940-1941, apoi, simțind chemare irezistibilă către filosofie, se înscrie, în Septembrie 1941, la Facultatea de Filosofie și de Litere, prima secție, pe care o va absolvi, în chip strălucit, în 1945. La secția de filosofie are norocul de a beneficia de luminile unor profesori iluștri ca D.D. Roșca (acesta-i decan, numit prin ordinul ministrului filosof Ion Petrovici), Lucian Blaga și Liviu Rusu.

În 1942, Petre Hossu obține premiul pentru teatru al universității pentru piesele într'un act *"Lumina se destramă"*, *"Mirele"*, *"Colindătorii"*, *"Fecioarele Nunții"*, *"Mări defuncte"* și *"Întoarcerea fiului risipitor"* (aproape toate de inspirație evanghelică). Premiul e acordat de istoricul literar Dumitru Popovici (1902-1952). Toate aceste producții dramatice vor fi publicate în revista sibiană *"Luceafărul"*, în anii 1943-1944. Din inițiativa scriitorului Victor Papilian, se începe, în toamna anului 1944, reprezentarea acestor piese de teatru, acțiune imposibil de continuat sub regimul ateist și comunist.

Tema morții și cea a transfigurării, prezentate în viziune originală, parabolică de Petre Hossu îl definesc pe acesta ca precursor al lui Samuel Beckett (1906-1989).

În anii de facultate este secretarul Cercului literar studențesc *"Octavian Goga"*. Conferențiază despre teatrul blagian și publică în revista *"Transilvania"* (numărul din Decembrie 1942) și în *"Dacia rediviva"*, suplimentul revistei bucureștene *"Vremea"* (numerele din lunile Ianuarie și Februarie 1943), lungul eseu literar-filosofic *"Marginalii la teatrul lui Lucian Blaga"*, apreciat elogios de marele poet, dramaturg și filosof din Lancrăm.

Strălucita conferință *"Două perspective în epica nouă: Marcel Proust și James Joyce"* din 31 Ianuarie 1943, îi inspiră rectorului Iuliu Hațieganu această apologie: *"Dragă Hossule, îți lipsește o barbă mare, albă și poți conferența la orice universitate din Europa"*. Iar studenții entuziasmați îl ridică în slăvi pe eminentul lor camarad.

Anul 1943 este, poate, cel mai rodnic din viața tumultuoasă a filosofului creștin Petre Hossu.

În Iunie, decanul D.D. Roșca îl distinge cu premiul I al facultății.

În Iulie-August își elaborează opera filosofică *"Despre condiția umană"*.

In Octombrie este trimis de rectorul Hațieganu în Elveția, la invitația organizației UNES (Union Nationale des Etudiants Suisses). În delegația studenților români erau și cinci reprezentanți ai centrului universitar București. Întors din țara cantoanelor, unde vizitase șapte universități, ține conferința *"Realități elvețiene"*, ce va fi publicată, în 1944, în revista sibiană *"Viață universitară"*.

În 1944, îi apar cărțile filosofice *"Despre condiția umană"*, (apreciată extrem de favorabil de magistrul D.D. Roșca) și, *"Spre o dialectică a tragediei"*.

La începutul lui Iulie 1945 dobândește diploma de licență în filosofie cu distincția *"Magna cum laude"*.

Apoi, se retrage în tihna satului natal, unde intenționează să redacteze *"Sistem de metafizică a neantului"*. Dar, din pricina regimului comunist politic nefavorabil, teribil de opresiv, acest sistem filosofic rămâne neîmplinit. Poetul macedoromân Teohar Mihadaș, avea să-i declare lui Petre Hossu, prin anii '70, acestea: *"Dacă nu era comunismul tu ai fi fost Kierkergaard sau Heidegger al Românilor"*.

La 8 Noembrie 1945 (în ziua Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril), Petre Hossu se cunună cu Letiția Farcaș, o adolescentă de 16 ani, de frumusețe răpitoare, care-i va dărui trei fii falnici cu prenume de voievozi și cu hagionime: Radu-Șerban (în 1947), Andrei-Iustin (1950) și Ioan-Basarab (1952).

Andrei-Iustin Hossu, în cartea *"Filosoful și omul D.D. Roșca, 1895-1980"*, apărută în primăvara acestui an, evocă o foarte semnificativă întâmplare din viața tatălui său Petre Hossu, petrecută spre sfârșitul anului universitar 1945-1946. La dezbaterile asupra referatului *"Timpul dela Heraclit la Kant"*, a vorbit cu aplomb și cu competență, supradotatul student din anul al II-lea, Costache Oprișan (1921-1959), uimindu-i cu erudiția-i filosofică pe toți auditorii, inclusiv pe magistrul Roșca. Ar fi devenit acest student eminent mare filosof și poet dacă n'ar fi fost ucis de comuniști în temnița Jilava, după 11 ani de detențiune pentru vina că a făcut parte din Mișcarea Legionară și a condus Frățiile de Cruce pe țară.

Petre Hossu scrie, în 1946, teza de doctorat *"Spectrul veacului douăzeci"* despre *"Filosofia culturii la Lucian Blaga"* și o predă acestuia în Martie 1947. Însă Blaga, influențat în mod malefic de scriitoarea intrigantă Olga Caba, respinge lucrarea pe nedrept. Din această pricină, relațiile dintre Lucian Blaga și Petre Hossu, excelente până atunci, îngheață în vreme de doi ani, ca apoi, în 1949, să reintre pe făgașul vechii amiciții.

Între 24 Iunie și 6 Iulie 1947 Petre Hossu și câțiva țărani din Cheud sunt închiși în arestul Siguranței din Zalău. Sunt salvați toți dela o lungă detențiune politică de comunistul ilegalist Virgil Câmpianu, prieten devotat al lui Petre Hossu.

Tuberculoza pulmonară, de care se îmbolnăvise Petre încă din 1941, când avea 19 ani, se reactivează cu virulență în 1948, ceea ce contribuie decisiv la formarea obsesiei morții, sentiment dominant în creația-i literar-filosofică. Este tratat cu rezultate încurajatoare.

La 1 Februarie 1949, este numit, prin ordin ministerial, asistent universitar titular la catedra de filosofie din Cluj, condusă de D.D. Roșca. Nefiind membru al P.M.R. (Partidul Muncitoresc Român), Petre Hossu este înlăturat, în Septembrie 1950, din universitate de către bolșevicul alogen Pavel Apostol, cu toate că șeful de catedră, profesorul D.D.Roșca declarase că *"Petre Hossu a fost studentul strălucit al unui profesor exigent și asistentul strălucit al aceluiași profesor exigent"*.

Anii 1950 și 1951 îi petrece la Liceul Nr. 2 din Cluj, legând prietenie pe viață cu directorul Daniel Popescu, viitor profesor universitar și rector al Institutului de Arte Plastice *"Ion Andreescu"*.

Între Septembrie 1951 și Ianuarie 1969, grav bolnav de ftizie și speriat că va fi din nou arestat de comuniști, face apostolat didactic în satele Năpradea și Cheud, predând româna, franceza și istoria, impunându-se printre cei mai valoroși dascăli din regiunea Cluj.

După o nouă spitalizare în Clinica de Ftiziologie din Cluj (tratat cu succes, în timp de șase luni, de admirabilul medic specialist Eugen Gelapu) și după o îndelungată îngrijire exemplară din partea soției (angelică și în suflet, precum era la chip), Petre Hossu scapă definitiv de morbul Koch și-i scos din evidența tuberculoșilor, în 1966, la etatea de 44 de ani. Puternic impresionat de dăruirea pilduitoare cu care a fost îngrijit pe parcursul a 21 de ani de boală' de Letiția, Petre se convinge pentru totdeauna că femeia este mai sufletistă decât bărbatul și va afirma, în multe prilejuri, superioritatea sexului frumos și în bunătate.

În anii '50, Petre Hossu începe să scrie o sinteză epică a societății românești din secolul al XX-lea, un roman monumental, intitulat *"Martorii"*. Culege, în 1956, când citește câteva episoade, numai aprecieri elogioase din partea unor intelectuali prestigioși ca Ioanichie Olteanu, Ion Lungu, D. D. Roșca și Henry Jacquier. Din păcate, romanul rămâne neterminat. Dintre cele câteva episoade finisate va fi publicată postum capodopera *"Povestea Pioanei"*, prin bunele oficii ale vrednicului fiu Andrei-Iustin.

Tot în deceniul al saselea al veacului trecut, Petre Hossu întreprinde numeroase traduceri din limba franceză. Menționăm câteva dintre aceste cărți tălmăcite în limba română, respectând titlurile originale: *Pour saluer Melville* (Salutându-l pe Melville) de Jean Giomo, *Le Petit Prince* (Micul Prinț) de Antoine de Saint-Exupéry, *Le Bon assassin* (Bunul ucigaș) de Antoon Coolen (după versiunea franceză), *Amal et la lettre du Roi* (Amal și scrisoarea Regelui) de Rabindranath Tagore (după versiunea franceză), *la Famille Brontë* (Familia Brontë) de Robert de Traz. Toate sunt nepublicate din pricina teribilei cenzuri comuniste.

Dela 11 Martie 1960 până în 2 Septembrie 1963, trudind după cursurile sale școlare până după toiul nopții, la lumina chioară a lămpii cu petrol, traduce complet, pentru prima dată în istoria literaturii române, cele 16 volume (în versiune franceză) ale celebrei opere arabe *"Cartea celor O Mie de Nopți și O Noapte"* (le Livre des Mille Nuits et Une Nuit), totalizând 5.000 de pagini, primele două volume fiind transcrise, în Iulie-August 1964, de fiul său Andrei-Iustin, care avea doar 14 ani și 6 luni.

După o reală odisee de tribulații și de obstrucții la Editura pentru Literatură Universală și la Editura pentru Literatură (ambele din București,la 15 Decembrie 1966 apare, în colecția *"Biblioteca pentru toți"*, primul volum, care deși-i

Continuare în pag. 13

UN ESEIST SINCER ŞI SENTIMENTAL: ALEXANDRU NEMOIANU

George BĂJENARU

În peisajul publicisticii româneşti actuale, atât de impregnat de sofisme, publicistica sinceră şi sentimentală a lui Alexandru Nemoianu, reprezintă un fel de *"rara avis"*. Cui ar vrea să contrazică sau să susţină impresia mea de lectură, i-aş recomanda să citească volumul de eseuri ***"Întâmplări şi vise"***, publicat la Cluj-Napoca, graţie editurii *"Limes"*.

Scriind despre *"întâmplări româneşti"*, *"întâmplări româno-americane"*, *"întâmplări americane"* sau pur şi simplu *"întâmplări şi întâmplări"*, Nemoianu confirmă odată în plus, necesara permanenţă a acelui *"un foarte simplu secret"*, înţeles ca adevăr, pe care vulpea din fabula lui Antoine de Saint Exupery, i-l spunea Micului Prinţ: *"numai cu inima se poate vedea în mod corect; ceea ce este esenţial, este invizibil ochiului."*

Timpul dăruit de autor pentru asemenea eseuri le face să fie tot atât de importante pentru el, precum era *"floarea"* pentru Micul Prinţ. Menţinându-se în metafora şi morala fabulei, se poate spune că Domnul Nemoianu rămâne pe totdeauna responsabil pentru propria-i *"floare"*, adică pentru această carte, plină de adevăruri şi de idei provocatoare. De ce? Fiindcă petalele *"florii"* (cuvintele) sunt când catifelate, când înţepătoare, dimensiunea de istoric fiind completată de un critic incisiv şi nu rareori, de un pamfletar virulent.

Ca şi în unele cărţi precedente, cum ar fi ***"Cuvinte despre Românii americani"*** şi ***"În America la Vatra Românească"***, istoria rămâne sursa esenţială de inspiraţie a autorului. *"Întâmplările"* sunt comentate din perspectiva istorică, iar prezentarea lor urmăreşte un efect educativ, moralizator.

Spirit independent şi sincer, istoricul şi eseistul Alexandru Nemoianu pare copleşit, după cum vom vedea, de sentimentul dragostei şi al respectului faţă de familie, neam şi biserică, sentiment moştenit dela străbunicul său matern, protopopul militar Pavel Boldea din satul Borlovenii Vechi, de pe Valea Almajului. Pe crucea de marmură dela mormântul acestui străbunic este încrustat, următorul epitaf, reprodus în carte, ca paragraf de *"Încheiere"*:

"Aici odihneşte aşteptând învierea de veci / Proto- presbiterul militar Pavel Boldea / rep. 1 Dec. 1920 / După o viaţă de 58 de ani / pentru binele familiei, neamului şi bisericii. / În veci pomenirea lui / Şi'n gând tu tot ce-ţi pui / E numai vis, căci Dumnezeu / Te poartă'n voia lui." Asemenea cuvinte au inspirat autorului, bănuiesc, ideea de a-şi intitula cartea *"Întâmplări şi vise"*, întreaga carte fiind scrisă în spiritului acestui epitaf.

Referinţe istorice, descrieri, opinii de observator, portrete morale, prezentate ca modele bune sau rele etc., se întâlnesc uneori într'un limbaj sobru, alteori într'unul plastic, dar întotdeauna cu claritate şi concizie.

Dela ***"Cuvântul de început"*** şi până la ***"Încheiere"***, pe parcursul a peste o sută şaizeci de pagini, autorul mi-a făcut impresia unui eseist sincer, sentimental, bătăios şi pătruns de ideea *"de a fi mereu de partea celor năpăstuiţi, a victimelor."* Această carte este, aşa cum singur ne-o spune cel ce a scris-o, *"o încercare de a alinia cruzimea destinului, de a descoperi un anume sens al existenţei..."*

În cele patru capitole, intitulate pe rând, ***"Întâmplări americane"***,***"Întâmplări româno-americane"***, ***"Întâmplări româneşti"*** şi ***"Întâmplări şi întâmplări"***, am descoperit în autor, când *"un râu care curge spre izvor"*, dacă ne gândim la accepţiunea blagiană a termenului, (ca în eseurile ***"Credinţa ortodoxă şi poporul român"***, ***"Corespondenţa unei familii româneşti"***, ***"Coliba lui Ion Bănuş"***, ***"Basmele româneşti şi sfârşitul Bizanţului: o posibilă legătură"***, ***"Moşul Gheorghe Lazăr din Şuşag"***), când un istoric şi un cercetător, (***"O poezie despre viaţa Românilor-americani la începutul veacului al XX-lea"***, ***"Instituţiile Românilor americani după cel de-al Doilea Război Mondial"***, ***"Câteva precizări privind prima generaţie de Români-americani"***, ***"Clasa română dela Universitatea din Pittsburgh"***), când un *"privitor ca la teatru"* şi un aspru critic al societăţii americane (***"Ipocrizia sistemului american"***, ***"Discriminări etnice în Statele Unite ale Americii"***, ***"În curtea de judecată din Jackson Michigan"***, ***"Două simptome semnificative din America anului 2001"***), când un portretist sau un biciuitor de rele caractere umane (***"Ţoapa"***, ***"Un spectacol dezgustător oferit de Kofi Annan"***, ***"Vitalitatea ciocoismului"***, ***"Neruşinarea"***, ***"Modele repetitive"***).

Multe dintre eseuri pun în lumină calităţile autorului, de istoric şi cercetător cu sufletul deschis spre diferite zone ale culturii şi definesc totodată poziţia sa faţă de unele fenomene istorice din trecut sau din zilele noastre. Obiectul de fond al cercetării îl constituie cultura şi civilizaţia românească, subiectele propuse fiind tratate din perspectiva tendinţei creştin-ortodoxe a poporului român, a legăturii lui istorice cu Bizanţul, cu accent pe valorificarea trecutului. Se urmăreşte astfel o mai bună definire a conceptului de *"neam"* în general şi de *"neam românesc"*, în special, în contextul civilizaţiei universale. Edificator în acest sens este eseul ***"Credinţa ortodoxă şi poporul român"***, din care se desprinde, pe lângă unele judecăţi de valoare privind trecutul istoric al Românilor, poziţia limpede a istoricului Nemoianu, de adversar al noilor teorii ***"despre unificări"*** sau ***"uniformizare"*** sub o singură *"cale seculară, cel mai adesea promovată cu forţa"* (citat din p.51). În manieră polemică, autorul confruntă pe acei ***"intelectuali români"***, care ***"încă mai consideră a fi legaţi de Roma, un soi de <promovare> şi a fi legaţi de Bizanţ un soi de <retrogradare>"***. Teoria legării ***Istoriei Românilor*** de Bizanţ, este susţinută prin argumentul moştenirii la Români a religiei creştin-ortodoxe, ca o consecinţă a influenţei istoriei Bizanţului, *"care a însemnat mai ales biruinţa Ortodoxiei"*. În plus, ideea considerării Românilor ca parte a Bizanţului, este argumentată pe bază de fapte şi documente istorice, ca în interesantul fragment, pe care îl transcriu:

"În toate aceste veacuri, Românii s'au considerat parte a Bizanţului. Atunci când în veacul al 10-lea d.Chr. conducătorii români din Transilvasnia au refuzat a fi supuşi năvălitorilor unguri, unul dintre ei, Prinţul Menumorut, a menţionat limpede legătura lui cu <Dominus meum Imperator Constantinopolitanus> (stăpânul meu Împăratul Constantinopolului). Până şi numele porului român vădeşte această legătură. Numele de Român nu derivă dela oraşul Roma, ci el era dovada de a fi supus bizantin; căci toţi aceşti supuşi erau <romaioi>. Este folositor să notăm că într'o scrisoare de prin anul 1397 a patriarhului din Constantinopol, către marele cneaz, Vasile al Moscovei (feciorul vestitului Dimitâr Donskoi, biruitorul Tătarilor) se spunea: <chiar dacă prin voia lui Dumnezeu necredincioşii au cotropit ceea ce este al Împăratului, el primeşte din partea bisericii aceeaşi consacrare, aceeaşi cinste şi aceleaşi rugăciuni. Şi cu acelaşi Sfânt Mir este uns el ca Împărat şi Singur stăpânitor al Romanilor, adică al tuturor celor binecredincioşi>. Este limpede că roman înseamnă nu numai să fii supus Bizanţului, dar să fii şi binecredincios. Amintirea acestui fapt este purtată cu mândrie de Români, azi".

Este promovată în continuare ideea că *"Apusul a putut să se dezvolte şi să capete superioritate tehnologică, fiind apărat de Imperiul Bizantin şi apoi de statele ortodoxe, bulgăreşti, sârbeşti, româneşti". Iar în ceea ce priveşte înţelegerea duhovnicească, Apusul nu a fost şi nu este pe măsura Răsăritului ortodox... Pentru Români, credinţa ortodoxă a fost cel mai de seamă factor de unitate şi această credinţă i-a făcut să treacă cu bine prin teribile circumstanţe istorice. În numeroasele documente medievale, aflăm referiri la <credinţă>, <neam>, şi <popor>. Este foarte important de notat că tot timpul acei termeni defineau acelaşi concept, ceea ce înseamnă legătura dintre credinţa românească (ori, cum spun unii istorici, <unitatea ortodoxă>) şi înţelegerea ortodoxă a noţiunii de <popor>, de <neam creştin>".*

Eseul ***"<Modelele repetitive"***, tratează cu mult curaj, problema esenţială cu care se confruntă istoria omenirii în zilele noastre, problema numită de istoricul-autor *"aprigul şi deschisul conflict dintre <globalism> şi <neamuri>*, conflict al cărui impact se resimte în România de după 1989, mai ales sub raportul ***"reafirmării şi redefinirii identităţii naţionale"***. Aversiunea autorului faţă de *"Globalism"*, ca *"noua ideologie a celor ce au câştigat războiul rece"*, este exprimată în termeni duri, de felul: *"cinism deşănţat"... "cruzime inimaginabilă"... "terorism statal"... "ororile universului concentraţionist american"*, (aluzie la politica *"agresivă"* a Statelor Unite, *"pe plan intern şi extern"* (*"SUA sunt revoltate de crimele din Cecenia, dar nu de cele comise de Turcia asupra Kurzilor, de Israel, contra Arabilor"*). *"În faţa acestei stări anapoda şi a fioroasei globalizări - continuă autorul - "stau, deocamdată, în situaţie defensivă, neamurile, care înseamnă mândria unei obârşii, respect pentru tradiţie, bună credinţă şi mireasma casei părinteşti".*

In ceea ce priveşte impactul negativ al noii ideologii a *"Globalismului"* asupra României, este condamnată *"agresiunea împotriva tradiţiilor româneşti perene"*, care *"s'a făcut (şi se face) mai ales prin ajutorul financiar al <Fundaţiei pentru o Societate Deschisă> a financiarului deja internaţionalist George Soros"*. Nu sunt cruţaţi nici acei indivizi *"necinstit sufleteşte"*, prin a căror *"pană"*, *s'au pornit deşănţate, ordinare, violente atacuri împotriva tuturor valorilor tradiţionale româneşti şi a neamului românesc în întregul său"*. Ni se mai spune ca *"în paralel a fost activat un al doilea segment al intelectualităţii, cei care au făcut compromisuri de tot soiul în anii socialismului, au fost răsplătiţi cu burse în străinătate şi catedre şi care, după 1989, s'au pornit în căutare de nou patron. Această beteaga elită de mahala, era şi este profund beteagă sufleteşte"*.

Istoricul Nemoianu crede în ceea ce grăieşte şi grăieşte despre ceea ce crede. Ca şi latinii sau Sfântul Apostol Petru, el preţuieşte *"statornicia în cuvânt"* sau *"în adevăr"*, fiindcă este *"mântuitoare de suflet"*. Eseul intitulat ***"Dixi et salvavi animam meam! ("Am spus şi mi-am mântuit sufletul")"***, susţine, în spirit polemic, nişte principii morale esenţiale, ce ar trebui să stea la temelia cuvântului rostit. Paragraful retoric din final, avertizează şi oferă în manieră apostolică, o soluţie, în numele credinţei în adevăr şi alipirii de adevăr: *"În momentul de faţă alipirea de adevăr înseamnă poate ultima şansă de a ne păstra condiţia umană, de a nu cobori într'o beznă atât de înfricoşătoare, că nici nu este bine să ne gândim la ea. Este ceasul al 12-lea, ar trebui să ne adunăm, ar trebui să ne aducem aminte ca secularismul, care părea de neînfrânt, a căzut doar cu două mii de ani în urmă, atunci când 12 pescari au îndrăznit să spună ce era de spus <Crezut-am, pentru aceea am şi grăit>"*.

Cartea *"Întâmplări şi vise"* nu este doar o carte a confruntărilor de idei, după cum s'ar lăsa să se înţeleagă, dacă aş încheia aici comentariul meu. Eseistul pătrunde lumea într'o diversitate de aspecte, ca într'un spectru de lumini, unde tonurile culorilor pot varia dela roşul aprins la galbenul auriu şi dela acesta din urmă la albastrul pal dintr'un cer senin din mijlocul verii. Eseurilor cu subiecte istorice sau politice, li se alătură altele, despre modele existenţiale şi existenţe umane de excepţie: coliba înconjurată de stupi a ţăranului Ion Bănuş din Borlovenii Vechi şi comedia *"O scrisoare pierdută de I.L. Caragiale, în viziunea părintelui Nicolae Steinhardt dela Rohia"*, reprezintă fiecare în parte, *"oglinda sufletului omenesc"*. Aceste mostre de cultură românească reprezintă simplitatea vieţii şi transcendenţa artei la Români, *"unde de se decodează"* sufletul omenesc şi *"echilibrul românesc"*. Dincolo de aceste frumuseţi unice, Nemoianu are meritul de a reţine din periplul său prin lumea noastră şi imaginea nefericită a unor *"suflete betege"* sau *"ţoape incorigibile"*, *"întâmplări şi... ciudăţenii"*, cunoştinţe despre *"doctori şi tămăduire"*, *"despre tangouri"* ori *"clipa de taină"* a unei femei din *"epoca de aur"*, în timp ce fuma o ţigare *"Select"*, ceva din fascinanta lume a Romei, despre importanţa *"manuscriselor dela Marea Moartă"*, precum şi alte idei sau aspecte de viaţă.

Continuare în pag. 14

PETRE HOSSU

Urmare din pag.12

scos în tirajul impresionant de 120.000 de exemplare, se vinde în timp record, în întregime, ca pâinea caldă.

Căutând nod în papură şi găsind pretextul că această *"Halima"* este o traducere după altă traducere, iar nu din arabă, editorii dinainte de 1989 refuză să publice volumele celelalte, în număr de 15, cu toate că mari personalităţi române şi maghiare îl consideră pe Petre Hossu prozator, filosof, dramaturg şi tălmăcitor de înaltă valoare, profund cunoscător al literaturii universale, al istoriei filosofiei şi al limbii franceze, excelent traducător al capodoperei *"O mie şi una de nopţi"*.

În Ianuarie 1969, după 18 ani de apostolat didactic la şcolile din Cheud şi Năpradea, Petre Hossu devine, prin concurs, cercetător ştiinţific la Institutul de Filosofie al filialei clujene a Academiei R.S.R.

În 1970, elaborează, ca pascalian, volumul *"Ştiinţă şi filosofie la Blaise Pascal"* şi-l depune spre publicare la editura clujeană, *"Dacia"*, condusă de colonelul de Securitate Alexandru Căpraru. Acesta, ca troglodit securist ce era, îi restituie, prin poştă manuscrisul.

Convingându-se deplin că Securitatea, omniprezentă şi omnipotentă, domină mai cu seamă edicturile, presa şi radioteleviziunea, Petre Hossu decide să nu mai apeleze la serviciile nici unei edituri cât timp va mai trăi sub demonicul regim comunist.

În Mai 1975, este înlăturat şi dela Academie, fiind transferat ca bibliotecar-cercetător la Bibiloteca Centrală Universitară din Cluj. Astfel, Petre Hossu împărtăşeşte acelaşi destin ca Lucian Blaga. Ambii cărturari naţionalişti sunt azvârliţi din universitate şi din academie, devenind bibliotecari. Cu adevărat, spiritele nobile se întâlnesc, îndeosebi în prigoană, în suferinţă.

În 1975-1976, Catolicul român Petre Hossu traduce fundamentala operă filosofică a secolului al XX-lea *"le Phénomène humain"* de Catolicul Pierre Teilhard de Chardin (1881-1955). Fiind o lucrare eminamente creştină, a cărei idee centrală este atingerea unui stadiu de spiritualitate perfectă, numit, *"punctul omega"*, *"Fenomenul uman"* nu poate apărea nici în anii de după 1989, deoarece aceiaşi politruci şi securişti conduc aproape toate editurile şi la începutul veacului al XXI-lea. Numai că editorii comunişti de acum nu-şi mai zic comunişti şi atei, ci se autodefinesc democraţi şi liber cugetători.

Împlinind, în 1982, etatea de 60 de ani, se pensionează, dar nu se odihneşte, ci trudeşte, în cinci ani, la redactarea a două monografii monumentale, având 575 şi, respectiv 325 de pagini dcatilografiate: *"Memorial Iuliu Haţieganu"* şi *"Memorial Lucian Blaga"*. Rămân şi acestea nepublicate.

Intre anii 1991 şi 1996, apar la editura bucureşteană *"Saeculum"* volumele 1, 2 şi 3 din *"1001 Nopţi"*. Editorul, încălcând contractul, refuză să publice şi volumele 4-16.

La 15 Iunie 1998 (tot în toiul cireşarului, dar cu 109 ani în urmă, trecuse în veşnicie poetul inegalabil al României), Petre Hossu se mută din această viaţă, în care a fost încontinuu prigonit, neavând parte deloc de glorie pentrucă, asemenea creştinilor autentici, n'a conceput, în nici o clipă, să se facă frate cu diavolul. După trei săptămâni ar fi împlinit vârsta de 76 de ani.

Nutrim convingerea deplină că monografiile capodoperei citate, *"Fenomenul uman"*, volumele 4-16 ale traducerii capodoperei orinetale *"1001 Nopţi"*, piesele de teatru, eseurile filosofice, precum şi celelalte scrieri originale şi alte traduceri vor vedea lumina tiparului în acest deceniu, prin grija pilduitorului fiu devotat Andrei-Iustin Hossu, real stejar, răsărit din stejar. Aşa se cuvine deoarece, fără opera integrală a excelentului scriitor, filosof şi traducător, Petre Hossu, cultura românească va fi mai puţin bogată.

Mihai S.DERDENA

Simposionul dela Câmpul Românesc, 2002

DESPRE ACTIVITATEA INTELECTUALILOR ROMÂNI DIN EXIL

——Sergiu GROSSU——

Prietenul George Bălaşu m'a invitat să particip la reuniunea Dvs. din această săptămână sau, dacă nu pot veni în Canada din cauza unor inevitabile slăbiciuni trupeşti, cauzate de câteva intervenţii chirurgicale şi de o sănătate destul de şubrezită în ultima vreme, să înseilez şi să vă trimit pe calea poştei aceste rânduri explicative în legătură cu tema care mi-a fost propusă, rugându-vă să mă simţiţi prezent şi alături cauzei pe care o apăraţi cu atâta devotament de ani de zile.

Nu voi aduce nici un argument nou în expunerea de faţă, deoarece cele mai multe din gândurile mele închinate Exilului le-am împărtăşit de-a lungul anilor cititorilor ***Cuvântului Românesc*** cât şi fraţilor români din ţară, prin cărţile pe care le-am publicat dela întoarcerea mea *"acasă"*, când destinul a făcut să vin la Bucureşti, în ziua de 18 Ianuarie 1996, cu sicriul soţiei mele, decedată într'un spital din regiunea parizianâ, pentru a fi îngropată - conform ultimelor sale cuvinte - în cimitirul unde zac părinţii şi strămbunii săi.

După ce am avut de parcurs, împreună cu mulţi luptători credincioşi din organizaţia ortodoxă *"Oastea Domnului"*, toate etapele persecuţiei religioase şi politice în România comunistă, odată refugiaţi în Franţa, la Paris, la 5 Aprilie 1969, ne-am hotărît - soţia mea şi cu mine - să facem cunoscută, de acord cu misiunile şi asociaţiile deja existente, situaţia exactă a creştinilor din spatele cortinelor de fier şi de bambus (deci şi din ţara noastră), fondând la 15 Octombrie 1971 publicaţia lunară ***Catacombes***, primul *"mesager supraconfesional al Bisericii Tăcerii"*. Fiindcă scopul prezenţei noastre pe malurile Senei nu era deloc unul turistic. Nu alesesem azilul politic ca să trăim mai bine decât în România, ca să ne bucurăm că suntem însfârşit liberi, departe de ameninţările *"vigilentei Securităţi"*. NU, nu astea erau motivele refugiului nostru. Simţeam şi eram convinşi că ne aflăm aici, în inima Europei, prin voinţa lui Dumnezeu, ca să fim ambasadorii şi martorii Lui, capabili să vorbim în numele celor care nu aveau legitimitatea de a opune pedepselor excesive şi apăsării ideologice anticreştine, ***dreptul lor la libertatea religioasă***.

La începutul aventurii noastre spirituale, când ne sileam să fim vocea tuturor acelora ce n'aveau dreptul să-şi strige pătimirea, prea puţine erau în Franţa sufletele şi minţile înflăcărate, care să accepte lupta noastră publicistică şi să se angajeze, alături de noi, pentru a divulga realitatea acestei discriminări religioase în ţările cu regim dictatorial. Chiar din cele dintâi zile ale vieţii noastre de exilaţi, ne-am lovit de neînţelegerea, de indiferenţa şi răceala atât a oamenilor de dreapta, care guvernau Franţa, cât şi a unor mari ziare pariziene, ori de câte ori le vorbeam de problema spinoasă a universului penitenciar de unde am reuşit să scăpăm. Însă sentimentul de răspundere faţă de fraţii noştri din România ne-a îndemnat să acţionăm şi să îndemnăm şi pe alţii să participe la lupta noastră de apărare a tuturor victimelor totalitarismului ateu, profanator şi înverşunat, gata să suprime *"rădăcinile sociale ale religiei"*, blamate de Lenin şi discipolii lui.

• • •

Într'un memoriu adresat Majestăţii Sale Regelui Mihai (publicat, de altfel, în ***Cuvântul Românesc*** din Decembrie 1991) scriam aşa: *"Încă din perioada dinaintea refugiului, ştiam că exilul românesc este divizat. Odată ajuns în lumea liberă, am putut verifica exactitudinea informaţiilor mele anterioare. Nu greşesc afirmând că noi, Românii, împrăştiaţi de tăvălugul istoriei în lumea întreagă, batem recordul cu păcatul vorbirii de rău - cu gura sau cu condeiul - bârfindu-ne, criticându-ne, insultându-ne, stârnind zavistii, certuri, neînţelegeri, vrăjbi şi dezbinări, de parcă n'am fi călcat pragul bisericii, de parcă n'ar fi trebuit să ne iubim şi să ne ajutăm unii pe alţii. De vreme ce am trecut prin <cuptorul de foc> din România comunistă şi trăim astăzi într'o societate convulsionată, marcată de o tehnocraţie fără suflet şi ameninţată încă de tulburările unor grave crize economice, ne putem mulţumi, oare, numai* ***cu prezenţa numelui în anuarele telefonice şi cu dulcea tihnă a mediocrităţii?"***

În anul 1976 am editat în Franţa, cu concursul tipografic al lui Ioan Cuşa, revista trimestrială ***Isus Biruitorul***, căutând să scot în evidenţă lacunele spirituale ale Exilului românesc şi culpabilitatea personalităţilor sale politice sau religioase, vis-à-viz de problemele spiritualităţii creştine. Deoarece, striviţi de apetituri nesăbuite, visând năluci şi legănând galaxii intangibile în strania, confuza constelaţie a băjenarilor români - caligrafiam eu, cu o mistuitoare durere sufletească, în editorialul N-rului 1 al publicaţiei sus amintite -, *"ne-am împuţinat omenia, ne-am întinat măreţia de acasă şi ne-am vândut aşteptările, ne-am fărâmiţat plenitudinea şi ne-am înstrăinat de obârşii, ne-am împărţit în tabere şi bisericuţe politice concurente, ignorând parcă de bună voie imperativul împăcării cu Dumnezeu şi necesitatea unei solidarităţi etnice desăvârşite"*. Şi ce propuneam? *"După ce am bătătorit cărări întortocheate şi am răscolit văgăuni de tăgadă, după ce am aşezat omenescul deasupra divinului, din fundul gropii în care ne aflăm, din fundul eşecurilor şi al neputinţei, din moarte, să ne întoarcem la cumînţenia Invierii. Ca unii care ne-am născut din Adevăr şi care apărăm Adevărul"*.

Cum au reacţionat conducătorii politici şi religioşi ai Exilului la această chemare? Prin cea mai adâncă şi semnificativă tăcere. Aşa cum s'a întâmplat de fiecare dată când lansam, prin articolele apărute în ***Cuvântul Românesc*** (de pildă *"Pentru un front al solidarităţii româneşti"*, în luna Iunie 1982, *"Drumul pe care îl avem de parcurs"*, în N-rul din Iulie-August 1982, *"În jurul aceluiaşi steag de luptă"*, în luna Septembrie 1982 şi *"Coordonarea acţiunilor româneşti"*, în articolul de pe luna Octombrie 1982). Afară de mici excepţii, nu interesa pe intelectualii români din lumea liberă regruparea elitelor lor spirituale, pentru a deveni *"o inimă şi un suflet"*, prin ridicarea noastră deasupra barierelor confesionale şi politice care ne diminuează avântul şi rostul deşţărării.

Să ne înţelegem. Lupta noastră din Exil, înainte de a fi axată pe principiile fundamentale ale românismului, are nevoie, prioritar, de valorile categorice ale transcendenţei creştine, sursă indispensabilă de har şi transfigurare. Şi dacă, din păcate, cei mai mulţi dintre cărturarii, filosofii, scriitorii, artiştii şi politicienii Exilului românesc se ruşinează de Iisus şi-L trec sub tăcere în operele lor; dacă majoritatea celor ce visează să contribue la reorganizarea politică a României descumpănite în urma atâtor ani de stăpânire comunistă şi condusă actualmente de foştii colaboratori ai lui Ceauşescu, îşi fundamentează eforturiler lor înflăcărate pe sisteme politice şi idealuri perisabile, Evanghelia ne trasează - odată pentru totdeauna - drumul pe care îl avem de parcurs şi chezăşia unor convergenţe izbăvitoare.

În editorialul N-rului de pe Aprilie-Iunie 1972 al revistei ***Drum***, intitulat *"Cultură şi omenie"*, Vasile Posteucă scria: *"Coboriţi-vă în inima care ştie şi vede, unde putem deveni fii ai lui Dumnezeu şi ne putem înnvrednici de ajutorul forţelor etern invincibile. Avem nevoie, ca totdeauna, de cultură. Dar azi, mai mult ca oricând în istorie, avem nevoie de oameni de sfântă omenie. (...) Noi trebue să ne străduim a realiza acea splendidă <Coincidentia oppositorum> între cultură şi omenie, acea nouă emblemă de demnitate şi strălucire a omului nou român, care to-peşte ambele concepte în icoana de peste veac a măreţiei româneşti"*. Şi tot Posteucă insistă asupra a ceea ce ni se cere nouă, intelectualilor din exil: *"Neamul românesc acum numai prin noi trăieşte. Cultura e bogăţia datelor învăţate ori predicate. Nu se măsoară cu miile de compendii, ci numai cu scumpul ingredient al inimii regăsite, cuminecată din Dumnezeu."* Să vă spun ce-mi sugera într'o scrisoare, datată 6 Noembrie 1971; parcă îl aud şoptindu-mi dintre rândurile cu migală dactilografiate, aşternute tandru pe un petec de hârtie: *"Ţine-te tare în rugăciune, în rugăciunea perpetuă. Pentrucă numai în felul acesta suntem şi putem rămânea esenţiali. Vedem bine numai cu inima şi cu adâncurile din noi. Restul: gloria lumii, materia, luxurile, plăcerile, guvernările, toate, numai vânt şi pleavă. Dumnezeu ne-a plantat aicea pentru mistere mai înalte, mult mai cutremurătoare şi transfigurătoare. E bine să mai fie suflete tari şi mari, care să strige adevărul în pustia acestui Vest timorat şi emasculat"*.

Îl obseda *"neghina exilării"*, de care îmi pomenea cu durere în scrisorile sale, ştiindu-mă abia sosit în pribegie, ca unul care nu putea, în ruptul capului, concepe promiscuitatea politică a Românilor dispersaţi în cele patru margini ale planetei; învrăjbiţi şi miopi la semnele vremii, prăbuşiţi în tentaţia compromisurilor şi a *"muşcăturii trădării"*. El, care-mi scria că *"a avea o credinţă în lumea liberă, e o obligaţie umană, de aceea vreau, cu orice preţ, să fiu om"*, - cu câtă vigoare încondeia şi demasca exemplarele negative ale unei neomenităţi româneşti mercantile! Felicitându-mă pentru *"atitudinea curată şi tare"*, pe care am luat-o prin editarea revistei ***Catacombes*** la Paris, al cărei admirator consecvent s'a arătat dela primul număr, Vasile Posteucă îmi atrăgea într'una atenţia: *"Să refuzi din tot sufletul tău linia de blid de linte şi de mişelie dialogistă a unor elemente decăzute ca...* (evit pomelnicul de nume). *Nu mai avem mult de făcut umbră planetei. Hai să fim tari şi să-L servim pe Dumnezeu."* (19 Mai 1971). Sau: *"Trebue să înţelegem toţi că biruinţa nu va veni până nu vom aduce lumină în propriile noastre altare şi inimi, până ce viaţa nu ne va fi îndumnezeită (...) În hârmălaia de acolo* (adică din Europa n.n.) *cu mii de secături şi de uscăţiţi, să ştii să alegi şi să le fii îndemn şi mustrare, chiar dacă numai cu tăcere şi cu atitudinea justă. Sunt o serie întreagă de oameni acolo, care se joacă şi se preacurvesc de-a cuvântul, vânturând vorbe şi vânzându-se pentru o bucată de pâine, pentru un blid de linte şi de glorie..."* (23 Noemebrie 1972).

• • •

În momentele de uluitoare promisiuni politice, când tot poporul sărbătorea căderea lui Ceauşescu şi răsăritul unor zodii mai bune, în acel sfârşit de Decembrie 1989, câţi dintre noi, intelectualii Exilului, aflându-se în Franţa sau în Canada, stăteam cu ochii aplecaţi pe paginile Sfintei Scripturi, hrănindu-ne cu aceste versete ale izbăvirii, din cartea proorocului Isaia? (capitolul 14, versetele 4-7): *"Iată, asupritorul nu mai este, asuprirea a încetat. Domnul a frânt toiagul celor răi, nuiaua stăpânitorilor. Tot pământul se bucură de odihnă şi pace; izbucnesc oamenii în cântece de veselie..."* Câţi din oamenii de cultură, din universitarii şi elitele politice, au rostit atunci, împreună cu proorocul deja amintit: *"Doamne, Dumnezeul nostru, alţi stăpâni afară de Tine au stăpânit peste noi, dar acum numai pe Tine şi numai Numele Tău îl chemăm!"*?

Într'o conferinţă ţinută în toamna anului 1982 la Montreal, în casa Centrului Cultural al Românilor canadieni, arătam că ***este cu neputinţă să ne slujim Neamul fără să-L slujim pe Dumnezeu.*** Nimeni şi nici când nu se poate făli că trăieşte pentru slava Neamului său dacă nu trăieşte o viaţă de slavă cu Hristos în Dumnezeu şi pentru Dumnezeu, definitiv şi deplin. Nu scria înflăcăratul Bossuet: *"Dieu veut tout"*? (Dumnezeu vrea totul). De unde concluzia, absolut evanghelică, a marelui romancier catolic francez François Mauriac: *"Le Dieu des chrétiens ne veut pas être aimé, Il veut être seul aimé"* (Dumnezeul creştinilor nu vrea să fie iubit, El vrea să fie numai El iubit). Nu este vorba de o convergenţă unică, discriminatorie, absurdă, ci de ***supremaţia prezenţei lui Dumnezeu*** în convergenţa noastră socială, culturală sau politică. Pe orice treaptă a ierarhiei sociale ne-am afla în Occident, ca refugiaţi politici, orice fel de politică am face, fondul şi chintesenţa strădaniilor noastre înaripate să fie ***slujirea lui Dumnezeu*** *"în totul totului tot"*, conform formulei Deuteronomului. Tot ce gândim, tot ce visăm, tot ce nădăjduim, tot ce realizăm, tot ce înălţăm pe pământul Exilului, în calitatea noastră de creştini, ***totul*** trebue să fie subordonat lui Dumnezeu şi potrivit cu voia Sa. Repet, nu este posibilă slujirea *"Dumnezeului celui viu şi adevărat"*, despre care vorbeşte Apostolul Pavel, decât dacă suntem ***ai Lui*** şi-i respectăm poruncile, refuzând pendularea între două slujiri şi vieţuirea într'o inadmisibilă dualitate anticreştină. Ne dăm peste cap să apărăm *"drepturile omului"*, înscrise în binecunoscuta Declaraţie, neglijând faptul că aceste *"drepturi ale omului"*, despre care se face atâta tărăboi, nu pot fi apărate, dacă mai întâi nu luptăm pentru apărarea *"drepturilor lui Dumnezeu"* în această *"vale a plângerii"*, care este societatea în care trăim. Punctul culminant al dinamismului uman - în speţă al dinamismului românesc din Exil - trebue să-l constituie jertfa de sine, dăruirea totală, consacrarea propriei noastre vieţi în slujba Neamului. Paralelismul dintre slujirea lui Dumnezeu şi slujirea poporului căruia aparţinem scoate în evidenţă corelaţia lor indisolubilă.

Continuare în pag. 15

M. Chirnoagă Apocalipsa, Martorii

ALEXANDRU NEMOIANU

Urmare din pag. 13

Cartea *"Întâmplări şi vise"* este deci, pe lângă o carte de dezbateri de idei, una de reflecţii privind lumea noastră aşa cum este, cu suişurile, căderile şi decăderile ei şi - nu în cele din urmă -, o carte de învăţături. Un sentimentalism echilibrat ivit din înţelepciune şi cugetare matură, caracterizează întregul volum.

Expresia concentrată a filosofiei autorului despre actul comunicării, este eseul intitulat *"Ultima dată"*, o benefică pledoarie pentru omenie şi înţelegere umană, ca în această înţeleaptă recomandare din final: *"Să nu facem din cele ce ni se întâmplă <ultima dată>, motiv de poticneală ori sminteală, ci de învăţătură şi, creştere duhovnicească"*.

Întrucât am citit toate cărţile semnate de Alexandru Nemoianu şi am scris până acum despre majoritatea lor, îmi permit să afirm că *"Întâmplări şi vise"* este cartea de vizită a unui gânditor de formaţie filosofică idealistă, simţ al cărui spirit este capabil de a recepta, selecta şi transmite idei cu valoare universală.

Cine doreşte să citească această carte, îl poate contacta direct pe Domnul Nemoianu, la adresa 2450 Grey Tower Road, Jackson, Mi., U.S.A, 49201-2208. Tel: 517 522-8260.

George BĂJENARU

VĂ TRANSMITEM O ŞTIRE BUNĂ

Ziarul nostru, Cuvântul Românesc, care apare de peste 25 de ani şi e răspândit şi citit în toate ţările unde trăieşte o comunitate-cât de mică de limbă română, are ca unul din fondatori şi membru al colegiului de redacţie pe distinsul Eugen Bârsan.

Numele Domnului Eugen Bârsan a apărut cu promptitudine astronomică în fiecare an, semnând un editorial aşteptat cu nerăbdare de către cititorii şi sprijinitorii ziarului.

Am fost contactaţi cu îndreptăţită îngrijorare: de ce în ultimele luni numele lui Eugen Bârsan nu a mai apărut ca deobicei la finele editorialelor care tratau de peste 25 de ani problemele ce frământă atât pe Românii din ţară cât şi pe cei din exil?

Prin prezentele rânduri vrem să răspundem tuturor celor ce au fost îngrijoraţi că, Doamne ferşte, ceva tragic s'a întâmplat cu distinsul Eugen Bârsan. Iniţial a fost o ştire nu prea veselă: Domnul Eugen Bârsan a fost o perioadă bolnav, spitalizat. Acum, avem o ştire foarte bună: după o perioadă de lungă convalescenţă, dânsul s'a recuperat uimitor şi a venit înapoi acasă, spre bucuria noastră a tuturor care îl stimăm şi îi apreciem spiritul său analitic şi scrisul său echilibrat, cu adâncimi de gândire şi fără patimă.

Nu trebue să uităm că Domnul Eugen Bârsan este unul dintre puţinii supravieţuitori ai generaţiei glorioase şi tragice dela 1922, un reprezentat al unei mişcări politice şi de regenerare a moralei naţionale care nu numai că a trăit în istorie, dar a şi participat la istorie. Deci, nu mai e tânăr.

De aceea ne bucurăm că, împotriva tuturor prevestirilor medicale, dânsul a rezistat, a învins din nou, aşa după cum a făcut în toată lunga şi distinsa sa viaţă şi activitate.

Ne bucurăm că vom putea, sperăm cât mai curând, să avem din nou plăcerea de a-i citi articolele sale înţelepte, analizele sale politice echilibrate şi, cu voia Celui de Sus, poate că Domnul Eugen Bârsan va accepta să-şi publice memoriile sale legate de cele mai importante evenimente din viaţa tumultoasă a României antebelice din secolul trecut.

Îi dorim Domnului Eugen Bârsan un cald *"bun venit"* la reîntoarcerea sa acasă şi aşteptăm să-i revedem numele în Cuvântul Românesc, la a cărui lungă existenţă dânsul a avut o contribuţie care nu poate fi măsurată cu nimic comparabil.

Radu DUNĂREANU

INTELECTUALII ROMÂNI DIN EXIL

Urmare din pag.14

În concepţia creştină, principiul slujirii se referă, în exclusivitate, la Dumnezeu, conform răspunsului dat de Iisus, pe munte, Ispititorului: *"Domnului Dumnezeului tău să te închini şi **numai Lui** să-I slujeşti"*. Însă acest principiu nu poate face abstracţie de oameni, pentrucă ar deveni el însuşi abstract, meta-uman, ireal. Numai lui Dumnezeu să-I slujim, desigur. Dar slujirea lui Dumnezeu nu-şi capătă integralitatea decât prin slujba noastră faţă de oameni, faţă de poporul pe care îl iubim şi căruia vrem să ne dăruim.

În special, noi, Românii din Exil ne-am obişnuit să privim şi să discutăm despre România postdecembristă, de România intelectualilor, a universitarilor, a academicienilor, a scriitorilor şi ziariştilor, a oamenilor politici cu pretenţie de fidelitate ortodoxă, remarcând, cu o justificată strângere de inimă, absenţa lui Dumnezeu din preocupările majore ale responsabililor ţării, ale celor ce guvernează România, de parcă n'ar exista sau ar fi un Dumnezeu mort; de parcă li-e ruşine să-I pronunţe Numele. ***Dar noi***, intelectualii, universitarii, doctorii în litere sau filosofie, scriitorii şi ziariştii celor câteva reviste româneşti, militanţii partidelor politice interzise sub comunişti, semeţele vârfuri ale culturii şi ştiinţei româneşti din lumea liberă, membrii asociaţiilor şi ai organizaţiilor pentru *"apărarea drepturilor omului în România comunistă"*, redactorii emisiunilor dela Europa Liberă sau dela Radio France International, ce-am făcut în toţi aceşti ani de aşteptare a izbăvirii? Evanghelia ne povăţuieşte să nu ne uităm la *"paiul din ochiul fratelui"* nostru, ci mai degrabă la *"bârna din ochiul nostru"* **(Matei, 7.3)**. Stringenţa acestui adevăr axiomatic mă sileşte - mai bine zis ***mă obligă*** - să mă ocup, de astă dată, nu de *"paiele"* fraţilor noştri din ţară (paie reale, vizibile, de necontestat), ci de propriile noastre bârne, de *"bârna"* celor ce ne numim, cu o vădită mândrie, ***exilaţi şi nu "diasporişti"***. Hai să cântărim, măcar retrospectiv, atitudinea pseudo-creştină a liderilor Exilului, care n'au pus accentul pe hegemonia valorilor transcendenţei creştine în activitatea lor cotidiană; care n'au încercat o regrupare a tuturor elitelor din Exil, ca să devină *"o inimă şi un suflet"* în lupta împotriva duşmanului ţării; care s'au dovedit incapabili să se ridice deasupra barierelor politice sau confesionale, bariere care nu-au diminuat elanurile slujirii, prin otrava discordiilor şi-a învrăjbirilor. Visând şi aşteptând întoarcerea ***acasă***, odată ce regimul comunist se va prăbuşi, nu ne-am mai gândit să ne strângem în jurul aceluiaşi steag de luptă, să găsim formula ideală de unificare a tuturor forţelor româneşti refugiate în Occident, de care România *"de mâine"* ar avea cu prisosinţă nevoie. Şi ştiţi de ce? Pentrucă Dumnezeu era absent în preocupările noastre politice sau în orgolioasele tentaţii de afirmare individuală. Egoismul, agnosticismul, superficialitatea, toate tarele care zac într'un suflet indiferent la problemele spiritualităţii creştine, s'au opus îngemănării sufleteşti a întregii românimi occidentale, împiedicând irupţia unui nou suflu de viaţă patriotică, plămădit din îndrăzneală şi jertfă.

Cât despre mine şi soţia mea, noi n'am pus nici un preţ pe activitatea politică, desfăşurată în Exil, socotind-o net inferioară activităţii spirituale. Psalmistul declară: *"Dacă nu zideşte Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc"* **(Ps. 126.1)**. Iar Iisus ne învaţă că numai cu El vom reuşi să ne reclădim ţara: *"căci despărţiti de Mine nu puteţi face nimic"* **(Ioan, 15.5)**. Când Ion Raţiu ne-a invitat să participăm în 1977, la o întrunire politică, organizată de el la Londra, pentru a pune bazele *"Uniunii Mondiale a Românilor Liberi"*, l-am refuzat, scriindu-i că prefer *"să lupt cu forţele răului comunist numai de pe meterezele Evangheliei, fără să mă amestec în angrenajele - de multe ori reprobabile - ale vieţii politice, chiar şi atunci când este vorba de idealul sublim al eliberării patriei noastre de sub jugul însângerat al comunismului româno-sovietic"*.

Lupta pe care am dus-o în ţară, timp de peste 20 de ani, în clandestinitatea mişcării ortodoxe Oastea Domnului, a fost lupta rezistenţei spirituale în faţa agresivităţii ateismului comunist, şi aceeaşi luptă am continuat-o şi pe pământul ospitalier al Franţei, prin ziarul ***Catacombes***, prin cărţile publicate, prin emisiunile radiofonice *"În Duh şi Adevăr"* dela Lisabona, sau cele dela Europa Liberă, prin nenumărate conferinţe de-a lungul şi de-a latul Franţei, printr'o intensă operă de ajutorare a fraţilor noştri săraci din România şi din alte ţări subjugate de Uniunea Sovietică, în totul conştienţi că noi Românii creştini, în perioada dominaţiei ideilor marxiste şi-a ameninţării comunismului, aveam ***obligaţia morală*** a participării la această luptă apocaliptică, îmbrăcaţi cu *"toată armătura lui Dumnezeu"*, precum citim în epistola către Efeseni 6.11, ***pentru a putea rămâne în picioare, după ce am biruit totul"***. *"Lupta cea bună"*, despre care Pavel îi scrie lui Timotei în a doua sa epistolă (cap.4, versetul 7), este lupta credinţei ***şi nu*** lupta pentru a ne da doctoratul, ***nu*** lupta pentru a ne tipări romanele respinse de editurile din ţară, ***nu*** lupta pentru a trăi mai bine, conform principiului: ***"Ubi bene, ibi patria!", nu*** lupta egoistă a afirmării personalităţii noastre, a exacerbării eului, în detrimentul datoriei faţă de victimele rămase la cheremul Securităţii vindicative. Turmentaţi de ambiţia înălţării şi-a tămâierii mult râvnite, acaparaţi de vânzoleala acestei ***lupte exterioare***, nu ne-a mai interesat ***lupta lăuntrică***, lupta stăpânirii de sine, lupta cu noi înşine, pe care ne-o recomandă Biblia: *"Cine este stăpân pe sine, preţuieşte mai mult decât cine cucereşte cetăţi"* **(Proverbe, 16.32)**. Numai ieşind biruitori din această luptă interioară, vom putea cuceri *"cetăţile"* egoismului, ale indiferenţei, ale înstrăinării de Dumnezeu, ale unei spoieli de patriotism!

Lupta noastră ***de departe***, pentru salvarea României, iubirea noastră, a exilaţilor, a fost ea totală, desăvârşită? Ne-am isprăvit *"alergarea"*, menţionată de sfântul din Tars, şi ne-am luptat ***"până la capăt"***? Evanghelistul Ioan notează că Domnul Iisus i-a iubit pe ai Săi *"până la capăt"* **(Ioan, 13.1)**. Nu cumva, în iureşul unei pseudo-iubiri de ţară, am luptat pur şi simplu *"până la o vreme"* numai, după exemplul celor închipuiţi în *"sămânţa căzută pe stâncă"* **(Luca, 8.13)**; adică până la aşa-zisa Revoluţie din Decembrie 1989 şi apoi am încetat lupta, lipsindu-ne *"rădăcina"* legăturii cu pământul românesc, sau, dezamăgiţi de profilul negativ al guvernanţilor aleşi de poporul român, nu ne-am mai isprăvit *"alergarea"*? Dacă, fugiţi din ţară, o iubim - fie din Franţa sau din Anglia, fie din Statele Unite sau din Canada - ***doar cu vorba*** şi nu *"cu fapta şi cu adevărul"*, precum ne cere Evanghelia **(1 Ioan, 3.18)**, suntem nişte fătarnici în dragostea noastră de ţară.

Privim cu ochi critici situaţia politică, economică, socială, culturală sau religioasă din România post-decembristă, nu-i aşa? Suntem nemulţumiţi că reformele promise nu s'au realizat, că nimic bun nu se zăreşte la orizontul aşteptărilor noastre. ***Dar noi***, care am trăit şi mai trăim în lumea libertăţii, am realizat reforma spirituală indicată de Evanghelia lui Hristos? ***"Priveşte-ţi urma paşilor în vale şi vezi ce-ai făcut?"***, ne recomandă proorocul **Ieremia (2.23)** şi nouă, Românilor din Exil. Da, ce-am făcut, ce-am întreprins, pentru ţara pe care ne lăudăm că o iubim, în perioadele tragice ale inundaţiilor, ale cutremurului, ale permanentei mizerii? Noi, foştii deţinuţi politici, cum i-am iubit pe camarazii noştri cu care am suferit împreună violenţa şi lanţurile comuniste, dar care au rămas în ţară, sub jug, şi cum îi iubim de când am scăpat de supravegherea zilnică a organelor securiste şi ne bucurăm de comoditatea şi belşugul unor ţări îndestulate? Cum ne-am arătat dragostea faţă de aceşti fraţi ai noştri: ***cu vorba sau cu fapta?*** Mai precis: cu gura sau cu punga?

Din nefericire, mulţi, foarte mulţi din bătrânarii acestui sfârşit de veac şi de mileniu, care am cunoscut pedeapsa închisorilor şi a lagărelor de exterminare, ajunşi în lumea liberă, ***am uitat de unde am plecat*** şi-am lăsat baltă problemele ţării. Nu ne-a mai preocupat, cu precădere, soarta Românilor înrobiţi. Şi, cu toate aceste căderi, ne fâleam şi ne fălim, în continuare, că aparţinem Exilului. Însă ***adevăratul Exil*** este Exilul care n'a încetat niciodată să lupte împotriva comunismului instaurat în România de navălitorii hoardelor roşii.

Marele om de cultură şi de credinţă, care a fost Petrache Ţuţea, declara unui prieten: *"Dacă noi ca foşti deţinuţi politici, îmbrăcaţi în aceste haine vărgate, se va întâmpla să murim cu toţi aici, în închisoare, nu noi facem cinste poporului român, ci poporul român ne-a făcut cinstea că ne-a ales pentru sacrificiu"*. De aceea, într'o scrisoare adresată lui Emil Cioran, în vara anului 1986, el se destăinuia aşa: ***"Eu mă mişc între Dumnezeu şi neamul din care fac parte. În afară de aceşti termeni, nu văd nimic semnificativ între cer şi pământ."***

Dacă soluţiile Cuvântului lui Dumnezeu le socotim depăşite şi nu mai contează, pentru mulţi din intelectualii Exilului, în rezolvarea problemelor noastre naţionale, să dăm ascultare măcar cărturarului Petrache Ţuţea, mişcându-ne zilnic *"între cer şi pământ"*, *"între Dumnezeu şi neamul din care facem parte"*, în vederea renaşterii României convalescente de azi, făcând din Iisus idealul nostru de împlinire şi unicul sens al existenţei.

Sergiu GROSSU

M. Chirnoagă — **Apocalipsa III , gravură 1993**

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

MITROPOLIA BASARABIEI A FOST ÎNREGISTRATĂ

Marţi, 30 Iulie 2002, Serviciul de stat pentru Culte a înregistrat Mitropolia Autonomă a Basarabiei, din cadrul Patriarhiei Române. Serghei Iatco, directorul Serviciului de stat pentru Culte a înmânat certificatul de înregistrare cu nr.1651 IPS Petru Păduraru, Arhiepiscop al Chişinăului, Mitropolit al Basarabiei şi Exarh al Plaiurilor. La eveniment au participat consilierii Mitropoliei Basarabiei, deputatul creştin-democrat Vlad Cubreacov şi arhimandritul Andrei Caramalău.

Iatco a declarat că acest fapt a fost posibil datorită modificărilor la Legea cu privire la Culte din 12 Iulie, Rezoluţiei APCE din 24 Aprilie curent şi altor tratate internaţionale la care R. Moldova este parte. Mitropolitul Basarabiei, Petru Păduraru, a mulţumit Domnului Iatco, menţionând că Mitropolia Basarabiei şi pe viitor va sluji cu credinţă lui Dumnezeu şi poporului şi nu va recurge la acte de violenţă, după cum declară reprezentanţii Mitropoliei Moldovei. *"De astăzi Mitropolia Basarabiei şi slujitorii ei au intrat în legalitate. Vom face faţă slujirii Bisericii Ortodoxe şi neamului românesc din Basarabia. Bunul Dumnezeu să ne ocrotească pe toţi şi să ne ajute să facem cât mai mult bine pentru populaţia R. Moldova. A fost o perioadă foarte îndelungată până am ajuns la recunoaşterea noastră de către stat. Să sperăm că lucrurile cele rele ţin de domeniul trecutului"*, a mai spus Întâistătătorul Mitropoliei Basarabiei.

Vlad Cubreacov a menţionat că Mitropolia Basarabiei a fost, în sfârşit, înregistrată, după 10 ani de la reactivare, perioadă în care a fost prigonită şi ţinută în afara legii. *"Pentru întreaga Mitropolie a Basarabiei astăzi este o zi în care drepturile şi libertăţile omului triumfă în R. Moldova. Mărturisim că timp de 10 ani credincioşii şi clericii Mitropoliei Basarabiei au fost prigoniţi. Nu meritam tratamentul la care am fost supuşi în acest deceniu negru pentru noi. Acum, când suferinţele noastre sunt răsplătite generos, suntem recunoscători tuturor celor care au contribuit la acest eveniment. Amintim că acest fapt a fost posibil datorită deciziei CEDO din Decembrie 2001"*, a adăugat Cubreacov.

"Să nu facem politică angajată în R. Moldova, ci să ne rugăm pentru binele acestei ţări. Acum, când eforturile noastre de 10 ani sunt răsplătite generos şi se încununează cu această înregistrare, putem fi doar recunoscători lui Dumnezeu, dar şi oamenilor prin care Dumnezeu a lucrat în toţi aceşti ani. Această decizie a Guvernului a fost determinată şi se explică printr'o presiune externă. Decizia CEDO este cea care a făcut dreptate şi a recunoscut că R. Moldova este vinovată totuşi de călcarea în picioare a drepturilor noastre constituţionale. Chiar prin aceşti oameni Dumnezeu a fost în permanenţă lucrător şi nu se putea să nu ajungem la ziua de astăzi, să nu ne bucurăm cu toţii împreună şi să nu punem un început bun astăzi colaborării dintre Mitropolia Basarabiei şi Serviciul de stat pentru Culte, precum şi cu autorităţile de stat actuale şi cele viitoare. Suntem deschişi colaborării pe plan cultural, social etc. Vom veni cu propunerea de a încheia un acord de parteneriat cu Serviciul Culte pentru a avea un sistem legal de garanţii. Sperăm să avem şi din partea Serviciului Culte aceeaşi deschidere şi colaborare, în interesul R. Moldova, a credincioşilor noştri şi binele tuturor."

După înmânarea certificatului de înregistrare, reprezentanţii Mitropoliei Basarabiei s'au deplasat la sediul mitropolitan, unde erau aşteptaţi de câteva sute de enoriaşi, cu flori şi lumânări. Pe feţele multora dintre ei se observau lacrimi de bucurie. *"Astăzi s'a făcut dreptate şi nimeni nu poate să fie trist"*.

Mitropolitul Basarabiei, IPS Petru Păduraru, a mulţumit celor prezenţi pentru credinţa şi devotamentul de care au dat dovadă. *"După 10 ani de călătorie prin <pustie>, de persecuţii şi nedreptăţi, harul lui Dumnezeu ne-a bucurat pe toţi. Mulţumesc din suflet tuturor celor care au fost alături de noi în această perioadă"*, a declarat IPS Petru. El a afirmat că în acest răstimp Mitropolia Basarabiei a dat dovadă de corectitudine şi *"a urmat cuvântul evanghelic şi iubirea lui Hristos"*. *"Promitem şi pe viitor să respectăm aceste principii evanghelice. Suntem recunoscători CEDO şi Domnului Vlad Cubreacov, care a internaţionalizat cazul nostru. Să ne bucurăm cu toţii, aşa cum aşteptăm ziua Învierii. Astăzi lumina lui Hristos ne bucură pe toţi"*, a menţionat Mitropolitul Basarabiei.

Enoriaşii Mitropoliei Basarabiei i-au înmânat lui Vlad Cubreacov o icoană cu chipul Maicii Domnului pentru a fi depusă la APCE, cu sediul la Strasbourg, instituţie care, ţinând cont de decizia CEDO, a obligat Guvernul dela Chişinău să înregistreze Mitropolia Basarabiei. *"Pentru noi astăzi este o zi cu totul deosebită, care a fost aleasă de îngerii din cer şi de Dumnezeu - ziua admiterii noastre în legalitate, după atâta chin de aşteptare, de chin, durere şi lacrimi. Inima noastră tresaltă în aceste clipe. Cu siguranţă că nu numai noi ne bucurăm, dar şi toţi credincioşii noştri din Basarabia şi dincolo de hotarele ei. Astăzi s'a făcut dreptate şi nimeni nu poate să fie trist. Această dreptate ne-a aparţinut dintotdeauna"*, a declarat Vlad Cubreacov.

Potrivit lui, Mitropolia Basarabiei a fost reactivată acum 10 ani *"nu din poftă de stăpânire sau din ambiţie"*, ci pentrucă Dumnezeu a vrut *"s'o scoale dintre morţi şi s'o aducă la viaţă, pentrucă ea era slăvită pe temelia dreptăţii"*. Cubreacov a spus că în 1925 s'a lucrat foarte mult ca Basarabia să aibă un scaun înalt mitropolitan.

"Aceasta a devenit realitate şi am avut mitropoliţi vrednici, care acuma, în acest moment, de sus, din grădinile Raiului, ne privesc şi pot scăpa şi ei o lacrimă de bucurie. Marele nostru Mitropolit, Gurie Grosu, mitropolitul Efrem Enăchescu, Dionisie Erhan, cu ceilalţi episcopi care au fost pe meleagurile noastre se bucură sufleteşte. Într'adevăr avem motiv mare de a ne bucura şi sufletul nostru trebue să înflorească, după cum Mitropolia Basarabiei va înflori de acum încolo, va creşte, pentrucă Dumnezeu o păzeşte şi o întăreşte. Prin osârdia credincioşilor ea a putut fi reactivată şi există acum. Noi suntem de fapt Mitropolia Basarabiei şi ea este a noastră. Dumnezeu este cu noi, pentrucă noi suntem cu Dumnezeu. Duhul dreptăţii, al Adevărului şi comuniunii, care sălăşluieşte între noi şi va sălăşlui întotdeauna până la sfârşitul veacurilor. Asta nu trebue s'o uităm. Să ne însufleţim cât mai mult şi să ştim că valorile pentru care noi ne-am pus chezăşie sunt valori adevărate, valorile Evangheliei, pentru care merită să-ţi dai şi viaţa. Aceasta am făcut-o dintotdeauna şi o vom face-o cât vom avea zile", a mai declarat Cubreacov.

"Ne bucurăm ca preoţii şi credincioşii Mitropoliei Basarabiei au, în sfârşit, dreptul de a se ruga în limba strămoşilor lor", a menţionat părintele Stoica. *"Sperăm ca prin această decizie a autorităţilor de stat moldovene viaţa Bisericii Ortodoxe din Republica Moldova sa intre într'un proces de normalizare şi să existe relaţii frăţeşti între preoţii şi credincioşii Mitropoliei Basarabiei, supusă canonic Patriarhiei Române, şi cei care aparţin Mitropoliei Chişinăului si Moldovei, care este subordonată canonic Patriarhiei Ruse"*, a mai declarat consilierul de presă al Patriarhiei Române.

Viaţa Bisericii Ortodoxe din Moldova intră în procese de normalizare cu Patriarhia Română, sub a cărui oblăduire se afla Mitropolia Autonomă a Basarabiei, a salutat decizia autorităţilor Republicii Moldova de a admite în legalitate aceasta Biserică.

Solicitaţi de FLUX, reprezentanţii Mitropoliei Chişinăului şi Moldovei au refuzat să aprecieze decizia privind înregistrarea Mitropoliei Basarabiei. FLUX reaminteşte că, după 10 ani dela reactivare, Mitropolia Basarabiei a fost înregistrată la 30 Iulie, cu o singură zi înainte de expirarea termenului fixat în acest sens în Rezoluţia din 24 Aprilie a Adunării Parlamentare a Consiliului Europei.

Solicitat de FLUX, părintele Constantin Stoica, consilier de presă al Patriarhiei Române, şi-a exprimat speranţa că prin recunoaşterea şi, respectiv, înregistrarea Mitropoliei Basarabiei viaţa bisericească firească, ce trebue să existe în orice stat democratic în această lume, se va instaura şi în ceea ce priveşte Mitropolia Basarabiei.

REZOLUŢIE

Timpul a expirat, cu ce ne bucură comuniştii?

Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei (APCE) a solicitat Guvernului dela Chişinău să îndeplinească câteva prevederi fundamentale pentru fortificarea democraţiei în R. Moldova. Până la ziua de 31 Iulie, data limită a îndeplinirii recomandărilor APCE, unica măsură realizată de guvernarea comunistă a fost legalizarea Mitropoliei Basarabiei. APCE a recomandat autorităţilor dela Chişinău următoarele:

- Prelungirea moratoriului existent asupra reformelor privind studierea limbii ruse şi statutului său, precum şi modificarea programelor de învăţământ privind istoria;
- Revizuirea prevederilor Legii privind statutul deputatului, adoptată în anul 1996, care se referă la ridicarea imunităţii şi lipsirea de mandatul de deputat;
- Revizuirea Legii audiovizualului şi transformarea companiei *"Teleradio-Moldova"* într'o instituţie publică independentă, până la 31 Iulie curent, începerea lucrului în acest sens în comisia parlamentară competentă, reluarea examinării eventualelor proiecte de lege ce au fost depuse în legislaturile anterioare, solicitarea sprijinului experţilor CE în definirea statutului de serviciu public al companiei de teleradiodifuziune;
- Executarea deciziei CEDO în cazul Mitropoliei Basarabiei: înregistrarea imediată a acestei Biserici prin luarea unei decizii oficiale în acest sens, modalităţile de executare urmând a fi supervizate de Consiliul Europei. Termenul-limită pentru aplicarea acestor modalităţi este 31 Iulie 2002;
- Asistenţa Consiliului Europei în cazul investigaţiilor privind dispariţia deputatului Vlad Cubreacov, cooperarea judiciară între statele membre şi acordarea serviciilor de anchetă specializată;
- Revizuirea regulamentului Parlamentului, în vederea lărgirii drepturilor pentru opoziţie;
- Organizarea, cu sprijinul CE, a unei *"mese rotunde"* care să reunească toate partidele politice, inclusiv cele extraparlamentare;
- Aplicarea recomandărilor Congresului Puterilor Locale şi Regionale pentru a ameliora situaţia în ce priveşte autonomia locală;
- Supunerea expertizei CE a proiectelor de lege privind reformarea audiovizualului şi transformarea companiei *"Teleradio-Moldova"* în instituţie publică independentă;
- Revizuirea Legii privind statutul deputatului, adoptată în 1994, ţinând cont de recomandările experţilor CE;
- Acordarea priorităţii acţiunilor privind reforma judiciară şi juridică;
- Să nu întreprindă nici o reformă vizând organizaţia judiciară cu statut de magistrat, Consiliul Superior al Magistraturii sau Curtea Constituţională, fără ca în prealabil, a primi şi a lua în considerare recomandările experţilor CE.

EURO ROM DELI HAMILTON

62 Barton St.E. (colţ cu John St.N.)

Nou deschis în Hamilton, vă oferă Mezeluri Gen România, Prăjituri, Dulceţuri, Compoturi, Zacuscă, Apă Minerală din România

TEL: (905) 528-7421

Guvernul va introduce cursul de "Istoria Moldovei"

Ministrul Educaţiei, Gheorghe Sima, a declarat presei, că Guvernul intenţionează să introducă studierea obligatorie a cursului de *"Istorie a Moldovei"* în instituţiile de învăţământ din Republica Moldova.

Sima a declarat că nu este sigur dacă comisia specială, creată în acest sens printr'o decizie a Guvernului, va reuşi până la începerea noului an de studii să stabilească acest lucru, menţinând că *"ar fi binevenit să avem atât concepţia, cât şi manualul"*. *"Altceva este care va fi conţinutul manualului"*, a spus el.

Solicitat să se refere la rezultate negocierilor privind semnarea protocolului moldo-român de colaborare în domeniul învăţământului, pentru anul de studii 2002-2003, Sima a confirmat că acesta nu a fost semnat. El a dat asigurări că *"va avea grijă personal"* ca studenţii care nu au reuşit să plece la studii în România să fie înmatriculaţi la instituţiile de învăţământ din Republica Moldova, fără achitarea taxei pentru studii.

Sima a declarat că vizita delegaţiei Ministerului Educaţiei din Republica Moldova la Bucureşti reprezintă, probabil, ultimele negocieri asupra protocolului respectiv. El a mai spus că partea moldovenească a solicitat ca cele 300 de burse pentru extensiuni să fie acordate studenţilor moldoveni care doresc să meargă la studii în România, întrebându-se retoric: *"Ce-i rău în asta?"*

Sima şi-a exprimat îngrijorarea în legătură cu semnarea protocolului de colaborare, exprimându-şi încrederea că partea română *"se va mai gândi"*. Cât priveşte admiterea studenţilor români în instituţiile de învăţământ din Republica Moldova, Sima a spus că aceştia pot fi înmatriculaţi în afara protocolului.

FARA ARMÂNEASCĂ

SCULPTURA LA AROMÂNI

- III -

SCULPTURA ÎN LEMN LAICĂ

Dacă în interiorul bisericilor arta populară aromânească a ridicat splendide modele create de reprezentanţii acesteia, ea nu a rămas mai prejos nici în ce priveşte decorarea interioară a caselor, a obiectelor de uz zilnic, precum şi a altor piese decorative.

Operă reprezentativă a acestei categorii a sculpturii în lemn trebue considerată în primul rând ***casela***, adică lada sculptată.

La Aromâni, lada a fost din totdeauna una din cele mai vechi piese de mobilier, folosită pentru satisfacerea unor nevoi practice, pentru păstrarea lenjeriei, hainelor, covoarelor şi chiar a unor obiecte preţioase, dar având şi excepţionale virtuţi estetice. De maximă realizare artizanală, ea constituie o piesă de prestigiu în fiecare casă.

Artizanii care le sculptau mergeau din sat în sat şi rămâneau acolo, atâta timp cât aveau de lucru. De obicei, cei care comandau lada furnizau şi materialul, cel mai des lemnul de nuc; multe casele erau făcute din lemn de cedru *"pentru ca să miroasă mai frumos"* sau *"ca să nu fie mâncate de viermi"*. Pentru acelaşi motiv, în regiunile unde chiparosul era abundent se folosea lemnul acestuia şi de preferinţă *"inima"* care are un parfum special.

De notat că aceste casele nu sunt decorate pe toate suprafeţele, iar ornamentele, la rândul lor, nu au aceeaşi compoziţie, gradarea şi nuanţarea motivelor fiind rezolvate mai cu seamă în funcţie de unghiul din care este privită piesa.

Dacă la capete, acestea au un decor mai reţinut, în compoziţia capacului şi în special a părţii frontale putem admira fantezia creatoare a meşterilor tălietori.

Din amplul repertoriu decorativ al caselelor, cele mai întâlnite sunt temele luate din regnul vegetal, vase de flori, viţă de vie, margarete, garoafe, chiparoşi, mai rar păsări şi încă mai rar figuri omeneşti.

Subiectele frecvente sunt de asemenea diverse construcţii imaginare, care ne amintesc de seraiuri, turnuri sau biserici, precum şi desene geometrice, şi, foarte frecvent, vulturul bicefal.

Originea caselelor ca şi a cuvântului însuşi în aromâneşte trebue căutat în Italia (***cassella*** în italiană) şi mai ales la Veneţia, de unde Aromânii le importau înainte de a le face ei înşişi. Interesant în această privinţă ni se pare clauza pe care o găsim în unele comenzi scrise, prin care se atrăgea atenţia furnizorului ca acesta să expedieze numai ***ad modum et disinum modernum***, cu alte cuvinte modelele cele mai noi.

O altă piesă de mobilă prezentă în toate casele Aromânilor este ***sărmăniţa***, numită de asemenea şi ***leagăn, mânuşe, niţă***, precum şi ***trocnă*** când este portativă.

Sărmăniţele, ingenioase şi diverse ca soluţie constructivă şi totdeauna decorate cu mult gust, sunt făcute din lemn de fag sau de brad. Unul din motivele decorative de bază este crucea, care va păzi pe nou născut de spiritele rele, de draci şi de *"deochi"*, precum şi o serie de ornamente geometrice de bun augur: sori, prescuri, furci etc. Uneori, leagănul este de asemenea împodobit cu flori sculptate, mai ales lăcrimioare şi crini şi nu rareori întâlnim chipuri de sfinţi, în special acela al Sfântului Gheorghe.

Caselă sculptată, motivul central fiind vulturul bicefal

Udălu aţel bunlu dintr'o casă din Aminciu cu tavanul sculptat

Dacă aruncăm o privire asupra elementelor fixe ale interiorului unei case, vom constata că la toate aceste elemente, adică la porţi, ferestre, dulapuri, misăndri (mari dulapuri în perete pentru păstrarea velniţelor), balconul, scări şi în special la tavane se manifestă o pronunţată plăcere a tălietorilor pentru ornamentat, fenomenul fiind mai frecvent în casele oamenilor înstăriţi.

Tipice şi de un deosebit interes sunt sculpturile tavanului din ***udălu aţel bunlu***, adică - camera de oaspeţi.

Tavanele de lemn erau în mod obişnuit decorate cu lambriuri şi aveau deseori în centru o mare rozetă din lemn sculptat sau un mare pătrat ori octogon de formă plană, scobit, în interiorul cărora se înscriau diverse ornamente bogat sculptate.

Derivată din motivul solar prin geometrizarea acestuia, sub influenţa stilizării populare, această rozetă de pe tavan este înscrisă frecvent într'un cerc crestat, simbolizând razele soarelui.

Lambriurile erau făcute din bucăţele de scânduri, fixate în cuie pe tavan, în aşa fel încât să formeze diverse desene geometrice, care se repetau sau alternau, de formă pătrată sau în romburi.

Un obiect de largă întrebuinţare la Aromâni este ***cafa*** sau ***bucla*** (plosca sau fedeleşul), utilizată mai ales la nunţi şi nelipsită din viaţă cărvănarilor.

Cofa este de obicei acoperită cu frunze sau decorată cu diverse motive geometrice inspirate din întinsa gamă a crestăturilor populare în lemn.

Buclele sunt prevăzute cu un lanţ, spre a putea fi atârnate de umăr pentru transportarea apei, iar când aceasta are formă oblongă se numeşte ***vuţeală***.

Un alt obiect nelipsit din viaţa cărvănarilor şi a păstorilor este ***clidhupinaclu***, o covăţică din lemn cu capac servind la conservarea brânzei. Acest obiect este cunoscut de Aromâni şi sub numele de ***pidhupinac, cărneciu, clitor*** şi ***cupart***, iar grămoştenii îl numesc ***piripinac*** sau ***pirpinac***. Capacul acestuia este deseori decorat cu diverse motive geometrice sau florale.

Clidhupinaclu sculptat

Sărmăniţă sculptată

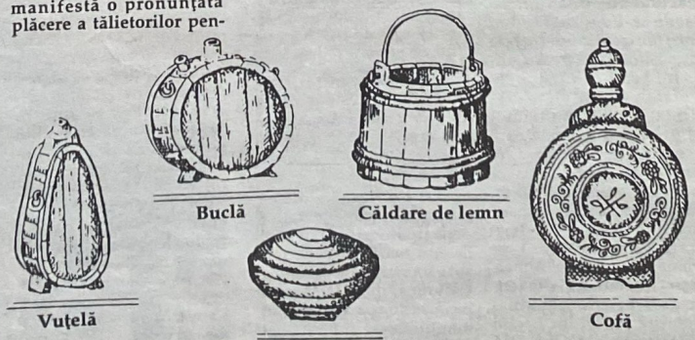

Vuţelă — **Buclă** — **Căldare de lemn** — **Clidhupinac** — **Cofă**

-Produse ale artizanilor amnicieni

Desen de Gh. Plutari

Fără a epuiza seria obiectelor de uz casnic produse de meşteri aromâni, vom încheia acest capitol cu câteva cuvinte despre ***simnător***, o pecete de lemn care serveşte pentru a însemna partea superioară a prescurilor pentru biserică. Cei folosiţi pentru decorarea colacilor de nuntă, prin imprimarea unor motive săpate adânc în chip de clişeu negativ, sunt deseori obiecte de un înalt nivel artistic.

Vasile TEGA

De ziua eroilor

SOULTZMATT 2002

Iată că ne-a învrednicit Dumnezeu ca şi în acest an, pelerini la Cimitirul ostaşilor români dela Soultzmatt, să ne facem datoria faţă de Eroii Neamului Românesc de pretutindeni şi din toate timpurile, mireni şi clerici, căzuţi pe toate câmpurile de luptă pentru apărarea credinţei, a gliei strămoşeşti, pentru neatârnare, pentru întregirea Neamului, pentru libertate.

Mulţi dintre Dumneavoastră ştiu sau mai ştiu că pomenirea Eroilor în Joia Înălţării este o tradiţie ortodoxă românească.

Faptul că data Sf. Paşti în spiritualitatea ortodoxă se calculează după alte criterii decât în spiritualitatea lumii apusene în care trăim ne obligă să sărbătorim Ziua Eroilor, nu la vremea cuvenită în Joia Înălţării, ci astăzi, în Sâmbăta imediat următoare acestui praznic împărătesc, pentru a înlesni o participare mai numeroasă a conaţionalilor noştri de aproape şi de departe. Până mai an, în această zi plină de sfinţenie şi pietate, erau prezenţi aici sute de Români veniţi de pretutindeni din Europa, America, Australia. Astăzi suntem cu adevărat mai puţini, dar Malarmé zice undeva că *"Prezenţa celor puţini, dar distinşi, poate înlocui absenţa mulţimii celor neimportanţi"*.

Se spune că sunt în lume lucruri şi fapte, pentru care cuvintele, oricât de meşteşugite ar fi, nu sunt îndeajuns ca să le descrie pe cât de frumoase sau pe cât de înălţătoare sunt, mai ales atunci când oratorul nu le-a văzut şi nu le-a trăit aevea, ci doar a auzit sau a citit undeva despre ele. De aceea cred că Părintele Dumitru ar fi făcut mai bine dacă ar fi lăsat ca astăzi din acest loc să vă vorbească un soldat, un istoric, sau un martir al ultimelor două războaie, care au zdruncinat întreg pământul până sub temelii şi au schimbat faţa întregii lumi.

Ziua Eroilor odată cu Praznicul împărătesc al Înălţării Domnului

A fost un act de înţelepciune când Biserica Ortodoxă Română, urmând pilda primilor creştini, a aşezat cultul eroilor odată cu Praznicul Înălţării Domnului, căci l-a aşezat pe temelia credinţei în Învierea şi Înălţarea Domnului.

Era obiceiul la primii creştini ca, odată pe an să se facă pelerinaj la mormintele celor ce au suferit şi au murit pentru Hristos. Aici, la mormintele acestora, se săvârşea Sf. Liturghie şi slujbă de pomenire, se vorbea despre credinţa şi virtuţile cu care fuseseră binecuvântaţi, se povesteau întâmplări din viaţa lor sau în ce împrejurări au primit cununa muceniciei. Cu vremea, pe mormintele multor martiri creştini s'au construit biserici şi catedrale, dela amvonul cărora s'a predicat aceeaşi credinţă în Dumnezeu Cel în Treime şi în învierea morţilor.

Prăznuind amintirea eroilor azi, aici, depunem şi noi aceeaşi mărturisire de credinţă a Bisericii în nemurirea sufletului şi în învierea morţilor, dar totodată împlinim cu aceasta şi datoria sfântă faţă de moşii şi strămoşii noştri, faţă de eroii noştri, care, cu preţul ostenelilor de tot felul, şi nu mai puţin cu preţul vieţii, ne-au lăsat moştenire o ţară plină de tot felul de bogăţii materiale şi spirituale, cu o Biserică de credinţă ortodoxă, cu un popor cuminte şi binecredincios.

Mormintele eroilor sunt pietrele de temelie pe care s'a zidit ţara noastră România, sunt altare în faţa cărora Neamul Românesc se pleacă pentru rugăciune şi recunoştinţă, cu teamă sfântă şi adânc respect faţă de idealurile pentru care ei s'au jertfit.

"<Un ideal este o credinţă într'un adevăr şi într'o dreptate mântuitoare>. Martirii creştinătăţii s'au remarcat prin credinţă statornică, şi erau pătrunşi de convingerea că apărând credinţa şi urmând lui Hristos apără adevărul şi dreptatea".

Dacă ţinem seama de împrejurările şi idealurile pentru care eroii Neamului Românesc s'au jertfit, vedem cât de grăitoare este asemănarea jertfei lor cu moartea martirilor creştini, şi numai după aceea vom înţelege că procesiunea noastră la mormintele lor nu-şi are plecarea doar într'un simţământ de pioasă recunoştinţă sau în ideea că prin aceasta împlinim o oarecare datorie cu rosturi educative, ci în credinţa sfântă şi statornică în nemurirea sufletului şi în învierea morţilor.

Strămoşii şi moşii noştri au cinstit întotdeauna pe eroii lor, pătrunşi de credinţă că *"sărbătoarea pomenirii are răsunet şi în cer, unde şi eroii sărbătoresc împreună cu ei; bucurându-se sau întristându-se, după cum îşi văd moştenirea încredinţată urmaşilor, în stare înfloritoare sau ofilită şi încovoiată"*. Aceasta era credinţa moşilor şi strămoşilor noştri, aceasta este credinţa noastră care ne luminează şi ne îndreaptă paşii la mormintele eroilor, ca să le aducem prinosul nostru de pioasă recunoştinţă prin rugăciuni de pomenire, ca să ne împărtăşim din duhul şi din jertfa lor, pentrucă numai datorită jertfei lor ne-am păstrat numele de creştin şi de Român.

Cine sunt eroii noştri?

La slujba de pomenire s'au rostit numele câtorva personalităţi din istoria Românilor. Pomelnicul rostit aici nu are nici pe departe pretenţia de a fi complet, ci are doar o funcţie simbolică, reprezentativă pentru toţi eroii neamului românesc, dela strămoşii daci până la tinerii români, care şi-au jertfit viaţa în revoluţia românească din iarna lui 1989 împotriva dictaturii comuniste. Căci istoria Românilor nu s'a scris începând doar dela 1877, 1918, 1944 sau de când ne-am născut noi încoace! Ori, atâta vreme cât noi nu ne vom cunoaşte istoria neamului în întregime, cu toate înălţimile şi coborîşurile ei, vom fi într'o continuă criză de identitate, necunoscând cine suntem, de unde venim şi încotro mergem; vom fi gata cu primul prilej să renunţăm la ceea ce ne aparţine prin origine, credinţă, cultură, limbă, obiceiuri, şi să primim ca bun şi potrivit pentru sufletul nostru tot ceea ce vedem la cei cu totul străini de noi... Câţi dintre noi, de pildă, realizează că Românii sunt cel mai vechi popor în Sud-Estul Europei, cu o limbă literară, deşi foarte tânără, totuşi foarte bogată şi mlădioasă, cu o deosebită cultură şi spiritualitate, cu un creştinism de origine apostolică!

Iată de ce, cred eu, că lista eroilor şi a martirilor neamului nostru îşi are începutul atunci, de mult, acolo, undeva la Drobeta sau la Sarmizegetusa şi vine până la noi trecând pe la Bobâlna, prin Codrii Cosminului, pe la Călugăreni, Stănileşti, Griviţa, Mărăşeşeti, Podul Iloaei, Stalingrad, Munţii Tatra, zăbovind la Aiud, la Jilava, Piteşti, Salcia, Periprava şi în multe alte localităţi istorice sau de tristă amintire, de plânset şi de jale.

Tot pământul ţării, în lung şi în lat, este semănat cu trupurile şi răscumpărat cu sângele şi cu jertfele nenumăraţilor eroi, unii ştiuţi şi alţii neştiuţi...

Dar nu numai în România, ci aproape pretutindeni întâlneşti morminte de eroi români, din Peninsula Iberică, până în stepa Calmucă, dela Turtucaia până peste apa Tisei sau în munţii Tatra, în Basarabia şi Bucovina; ca să nu spun că mi se pare o mare nedreptate de n'am trece şi considera în rândul eroilor Neamului Românesc şi pe cei buni Români care, în timpul prigoanei comuniste, pentru vina că nu au primit să trăiască într'un sistem totalitar adus pe tancurile ruseşti şi impus de un regim sprijinit pe baionetele Sovietelor, pentrucă nu au împărtăşit ideea că *"seva lor intelectuală s'ar trage dela izvoarele lui Marx, Engels sau Lenin, au murit la Aiud, au fost împuşcaţi la Jilava, li s'au contorsionat trupurile şi sufletele la Piteşti, au îngheţat în smârcurile Dunării"*.

Ar fi o nedreptate, cred eu, să nu completăm pomelnicul Eroilor Neamului cu numele acelor buni Români, mireni şi clerici, care timp de cinci decenii au îngroşat rândurile Exilului Românesc; care, în loc să scrie poeme eroice la adresa *"celui mai bun fiu al poporului"*, au scris despre Ardeal, despre Bucovina, despre Basarabia, despre împilările şi nedreptăţile la care au fost supuşi fraţii lor acasă.

Cimitirul dela Soultzmatt

Cine are ocazia să viziteze cimitire de eroi prin oraşele de pe ambele maluri ale Rinului, dela graniţa Germaniei cu Elveţia şi Franţa până jos înspre Nord, are ocazia să citească ici şi colo nume româneşti: Barbu, Bălan, Bucur, Vasile etc.

Este vorba de soldaţii români din Războiul Prim Mondial, căzuţi prizonieri la Germani. Majoritatea au murit în anii 1917-1918 de frig, de foame sau de boală, şi au fost îngropaţi în cimitirele din localităţile în care au decedat.

Mai târziu, după război (1924), Regele Ferdinand şi Regina Maria ai României s'au îngrijit de amenajarea cimitirelor militare dela Soultzmatt, Hagenau, Dieuse şi încă altele mai spre interiorul Franţei, în care au fost strămutate osemintele soldaţilor români din cimitirele oraşelor şi comunelor din apropiere, lucru înfăptuit doar parţial, adică privind numai teritoriul francez, deoarece, se pare că partea germană nu s'a dovedit conciliantă, astfel că mormintele soldaţilor români au rămas până astăzi la locul lor iniţial, pe teritoriul german.

A fost o idee foarte frumoasă când, acum mai bine de 20 de ani, s'a făcut chemare tuturor Românilor din Exil să se întâlnească de Ziua Eroilor la cimitirul soldaţilor români de lângă Soultzmatt.

Protagoniştii acestei iniţiative au fost Domnul Remus Radina, Părintele Dumitru Popa, Părintele Zăpârţan, Părintele Surdu şi mulţi alţi Români din Exil, cărora li se cuvin deplin, de aici, din acest loc, mulţumirile şi recunoştinţa noastră.

"Pelerinajul la Soultzmatt" a fost gândit şi înţeles, la început, ca o chemare spre pomenire; cu vremea a devenit şi un fel de *"Valea Plângerii"*, căci aici au venit fraţii români de pe toate continentele, să se roage pentru eroi, pentru ei înşişi, pentru ţara sfârtecată şi împlilată sub sistemul comunist.

Am trăit aici momente mişcătoare, am cunoscut multe personalităţi ale culturii româneşti din exil, oameni oneşti, care mărturiseau adevărul, şi care, pe lângă multe cunoştinţe, au dat dovadă de responsabilitate morală pentru ceea ce afirmau.

Prin prezenţa şi angajamentul lor au contribuit ca *"Pelerinajul la Soultzmatt"* să devină şi să rămână una din frumoasele realizări ale Exilului Românesc, şi nu al *"Românilor din diaspora"*, cum se spune deja în anumite cercuri laice şi bisericeşti, ca şi când existenţa şi activitatea Românilor din exil în cei peste 50 de ani de dictatură comunistă ar fi o ruşine pentru Statul Român şi pentru Biserica Românească de astăzi. Dar noi ştim că cei care vorbesc azi astfel, gândesc precum cei de ieri, care l-au întrecut şi pe diavolul scornind tot felul de mijloace ca să împiedice pe Românii *"fugari"* să fie uniţi, să fie generoşi, plini de jertfelnicie unii pentru alţii, să aibă o singură Biserică cu preoţii doriţi de credincioşi şi nu impuşi după alte criterii...

Spune proverbul că este o adevărată *"dramă, când intră lupii în stână îmbrăcaţi în piei de oaie; dar este şi mai dramatic când oile încep să urle ca lupii..."*

Ar fi fost o faptă înţeleaptă dacă *Pelerinajul dela Soultzmatt* s'ar fi păstrat şi în viitor aşa cum a fost gândit dela început: un monument spiritual, o mărturie despre credinţa, viaţa, tradiţia şi crezul politic al Exilului românesc.

Se pare că acest deziderat nu se poate sau nu se vrea realizat. Veţi fi auzit poate în ultimii 2-3 ani de *"extraordinar de frumoasa întâlnire la cimitirul Soultzmatt, unde, după slujbă, s'a mâncat, s'a băut, s'au dansat jocuri româneşti, chiar şi Perinita, toate acestea cu binecuvântarea şi sub ochii îngăduitori ai vlădicilor şi preoţilor"*...

Nu fiţi tulburaţi, nu este vorba de noi!

Aceia vor fi prezenţi aici şi mâine, şi ar fi o minune să se jeneze să nu se producă în faţa camerelor de televiziune după moda nouă, sau să nu continue serbarea de pomenire după noul obicei cu muzică şi joc de voie bună!

Comentariul rămâne în seama Dumneavoastră!

Mulţumim doamnelor care s'au ostenit cu organizarea acestui praznic de pomenire.

Vă mulţumim Dumneavoastră tuturor, care aţi fost azi aici şi v'aţi rugat împreună cu noi.

Vă mulţumim tuturor pentru dragostea cu care ne înconjuraţi.

Dumnezeu să vă binecuvinteze cu harul Său, iar pe martirii neamului nostru să-i odihnească în cetele sfinţilor şi dreptilor Săi, în veci. Amin.

Pr.Sorin Petcu,
Müllheim, Germania

CRUCI ROMÂNEŞTI LA SOULTZMATT ÎN ALSACIA

Mircea COCĂRESCU

23 Sept. 1933 - 24 Mai 2002

În ziua de 24 Mai anul acesta ne-a părăsit fulgerător şi neaşteptat în timp ce se afla în vizită la Bucureşti Mircea Cocărescu, unul din stâlpii exilului românesc din New York. Doborît după toate aparenţele de un atac de cord, deşi cu puţin înaintea plecării în România fusese consultat de medici şi era perfect sănătos, d-sa se afla la Bucureşti pentru a încerca să recupereze cel puţin una din proprietăţile sale naţionalizate de comunişti. Era vorba de un apartament din blocul Dunărea şi de cofetăria Nestor, ambele aflate în centrul capitalei. În pofida promisiunilor de restituire a proprietăţilor expropriate, guvernele post-decembriste au făcut tot ce le-a stat în putinţă ca să blocheze intrarea de drept în posesia drepturilor lor.

Mircea Cocărescu s'a stins cu speranţa îndreptăţirii situaţiei din ţara pe care o iubea şi în care s'ar fi stabilit la pensionare, dacă lucrurile ar fi intrat pe un făgaş normal. În urma sa rămâne o soţie îndurerată, prieteni care l-au admirat şi numeroşi Români care l-au cunoscut şi respectat.

Mircea Cocărescu s'a născut la 23 Septembrie 1933 şi a absolvit facultatea de Construcţii Civile a Politehnicii din Bucureşti în 1957. Inginer foarte bun şi om de un echilibru spiritual şi de o bunătate rară, el a lucrat în Bucureşti până prin anii '70, când a părăsit ţara. Sosit la New York, a fost angajat imediat la compania de centrale electrice Sanders and Porter, iar ulterior la alte importante companii americane. S'a încadrat dela început în viaţa exilului, activând în special în jurul bisericilor. A fost preşedintele consilului parohial al Bisericii Ortodoxe Române Trei Ierarhi din New York. Pe plan politic, era prezent la activităţile şi manifestările Românilor din New York, iar după revoluţie a fost numit reprezentant al PNŢCD pentru Statele Unite.

Personal, l-am cunoscut relativ târziu, în cadrul întrunirilor Forumului Român din New York, dar dela prima vedere mi-a lăsat impresia unui om inteligent şi echilibrat, gata să se alăture unui grup serios şi demn care să militeze pentru o Românie nouă şi dreaptă. Cu prilejul primului nostru Forum public, a fost vorbitorul principal şi a făcut o descriere a situaţiei din ţară cum puţini oameni ar fi putut s'o facă. Atunci mi-am dat seama de calităţile lui reale de lider, calităţi naturale pe care majoritatea celor din jur nici măcar nu le remarcau, pentrucă dacă îl caracteriza ceva în mod deosebit, aceasta era modestia. Este adevărat că îl preocupa mult evoluţia situaţiei din ţară, dar nu urmărea nimic pentru el personal. Urmărea cu îngrijorare soarta şi evoluţia ţării şi era întristat de cele văzute la faţa locului. După alegerile din anul 2000 la care a asistat în ţară, m'a sunat la Washington şi plin de tristeţe mi-a spus că este foarte dezamăgit nu numai de rezultatele alegerilor, dar mai ales de conducerea partidului pe care îl reprezenta în America. De altfel, curând după aceasta, PNŢCD avea să se destrame. L-am întâlnit ultima oară la conferinţa mea despre Basarabia organizată de Fundaţia Iuliu Maniu la New York, la sfârşitul lunii Martie. Era acelaşi om blând şi înţelept, mare şi sănătos ca un stejar, senin şi cu un zâmbet permanent pe buze. La fel de sănătos a fost şi mai târziu când a plecat la Bucureşti... pentru a nu se mai întoarce nici odată printre noi.

Nicolae DIMA

†

Nicu CARANICA

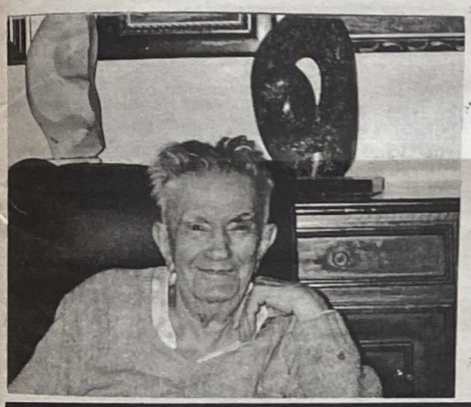

Anunţăm cititorilor noştri încetarea din viaţă la Paris, la 19 Iunie 2002 a poetului şi scriitorului român Nicu Caranica, născut în 1911, la Bitolia.

A studiat la Universitatea din Cluj şi la Lille - L'Ecole normale superieure.

A publicat *Poeme şi imnuri* (1940 - Editura Miron Neagu, Sighişoara), *Povestea foamei* (1965 - Editura Destin, Madrid), *Naşterea tragediei* (1968 - Editura Destin, Madrid), *Mouvement irréversible* (1972, Editura Pénsee Universalle), *Anul 1940* (Editura Ethos, Paris, 1997, Editura Eminescu, Bucureşti), *La Lotta con L'Angello* (1992, Roma), *Capire Luzi* (1994, Roma), *Un Esculap al sufletului românesc* (1997, Editura Jurnalul Literar, Bucureşti), *Cartea anilor* (2000, Editura Jurnalul Literar, Bucureşti), *Chemarea, Marea* (2000, Editura Jurnalul Literar, Bucureşti).

Dumnezeu să-l odihnească în pace.

Corespondent

Dr. Corina Mihai

Tel : 416 225 9111

GENERAL COSMETIC DENTISTRY

175 Willowdale Ave., Unit 201,
Toronto, Ontatrio

□□□

Întreaga gamă de servicii dentare
Noi pacienţi şi urgenţe sunt bineveniţi
Programări inclusiv Sâmbăta

□□□

Check-up gratuit, seniori discount
Primim orice plan de asigurare

SERBARE CÂMPENEASCĂ

Parohia *"Sfântul Ioan Evanghelistul"* din Toronto a organizat în această vară, printre alte evenimente, o ieşire în mijlocul încântătorului decor natural al *"Câmpului Românesc"* din Hamilton, Ontario. După cum Prea Cuviosul Părinte, Ionel Cudriţescu şi-a invitat enoriaşii cu îndemnul: *"Iubiţi creştini, mai întâi să avem grijă de sufletul nostru, şi apoi de trupul nostru"*, aşa s'a dezvăluit dimineaţa acestei Duminici, cu Sfânta Liturghie, în mica, dar prietenoasa Capelă cu hramul *"Adormirea Maicii Domnului"* din incinta Câmpului Românesc. Slujba evlavioasă, a celei de-a treia Duminici de după Rusalii, s'a strecurat cu pioşenie în sufletele creştinilor, remarcându-se nu numai prin secondarea cu multă dăruire a corului, sau a dangătelor clopotelor ce au reverberat prelung peste dealurile Flamboroughului, ca o chemare la regăsirea lăuntrică, ci mai ales a cuvântului de învăţătură al Prea Cucernicului Părinte paroh. Acest cuvânt, spre mântuirea noastră, a venit din adâncuri, cu o sobrietate ascetică, lipsit de înstrăinarea depărtărilor, purtând cu el pacea învăluitoare, de o linişte mângâietoare şi oblăduitoare. Alungând umbra apăsătoare din suflet el a semănat lumina. Vorbele rostite rar, în pas cu *"drumul greu al crucii"*, au alinat şi vindecat suferinţi mai mult, sau mai puţin mărturisite.

Slujba se terminase dar, cei care pentru prima dată se aflau aici, au mai zăbovit în capelă, rugându-se în genunchi, la Maica Domnului, aprinzând o altă lumânare sau în împrejurimi, privind la construcţia cu totul originală a clopotniţei, sau aşezându-se în jurul punctului, cu efecte energetice tămăduitoare, a zăcământului de cuart, din poienita Capelei.

Cu mulţumirea în suflet că au participat la Sfânta Liturghie, coborînd poteca şi traversând podeţul peste râul ce-şi răsfaţă albia în meandre cu vegetaţie luxuriantă, cu toţii s'au îndreptat către mesele din faţa *"Centrului Cultural Nae Ionescu"*, străjuite de copaci umbroşi care îi protejau de soarele ce ardea canicular. Se trecea spre după-amiază, şi mirosurile ispititoare ale grătarelor, atrăgeau chiar şi pe vegetarienii convinşi. Cu deosebită îndemânare şi bunăvoie, Comitetul Doamnelor, ajutat de un grup de vrednici enoriaşi, au administrat întreaga activitate de preparare şi servire.

Prezentă ca de obicei, societatea *"Artimmex Internaţional"* a pus la dispoziţia tuturor, o bogată gamă de casete audio şi video, reviste şi ziare, toate româneşti, şi de cea mai mare actualitate. Solista Flori Tigău acompaniată la orgă electronică a întreţinut în permanenţă o atmosferă muzicală, dela cântecele populare, la horele şi sârbele ce au cutreierat toate zonele ţării noastre, dela muzica uşoară românească, la cea de dans, pentru toate vârstele şi preferinţele.

Cu un remarcabil caracter social, această serbare câmpenească s'a concretizat în reîntâlniri neaşteptate, în noi prietenii şi în manifestarea spiritului şi tradiţiei româneşti, pe tărâmuri îndepărtate de ţara natală.

MEMBRII PAROHIEI "SF. IOAN EVANGHELISTUL" DIN TORONTO LÂNGĂ CAPELA "SF. MARIA" DELA CÂMPUL ROMÂNESC, HAMILTON, ONTARIO

Soarele luneca uşor şi miresmele serii invadaseră ţinutul, umbrele revărsându-se în imagini medievale dincolo de colina Capelei.

O zi pe care Dumnezeu a dăruit-o, ca semn al marei iubiri ce ne-o poartă.

Alexandru TOMESCU

ŞTIRI DIN ŢARĂ

transmise de Andrei BĂDIN

POTENŢIALUL CRIZEI DIN ŢARĂ

Societatea Academică din România (SAR) a dat publicităţii Raportul lunar privind Potenţialul de Criză (EWR) - Iulie 2002, finanţat de Programul Naţiunilor Unite pentru Dezvoltare (UNDP).

EWR este un program iniţiat şi finanţat de UNDP, menit să ofere liderilor de decizie români consultanţă, utilizând surse independente de expertiză. Obiectivul este de a monitoriza şi analiza evoluţiile economice, sociale şi din alte domenii, în vederea identificării situaţiilor cu potenţial de criză şi de a oferi recomandări de acţiune. În general, analizele SAR sunt grupate în patru arii tematice: Politic, Economic, Social şi Statul de Drept. La secţiunea Legal, ca principală sursă a problemelor Justiţiei este identificată intervenţia Politicului în activitatea acesteia. SAR susţine că, atâta vreme cât nu se va renunţa la intervenţiile politice, Justiţia nu are nici o şansă să devină o putere adevărată în stat şi să îşi îndeplinească eficient sarcinile sociale. Revizuirea Constituţiei este un bun prilej pentru a ridica Justiţia la rangul pe care îl merită. Secţiunea Politic avertizează că, sub o stabilitate de suprafaţă, anumite evoluţii mai puţin vizibile oferă serioase semne de îngrijorare. Vadim îşi consolidează poziţia. Este nevoie de o remaniere guvernamentală, publicul având nevoie de figuri noi care să înlocuiască miniştrii compromişi sau ineficienţi.

Secţiunea Economic ia în discuţie posibilele efecte ale recentelor scumpiri ale energiei, nevoia unei mai bune coordonări între Banca Naţională şi Guvern, pericolele ce decurg din anunţata creştere a salariului minim.

S'AU SCHIMBAT NUMERELE DE TELEFON

În România a avut loc trecerea la noua numerotaţie telefonică, măsură impusă atât de directivele europene în materie de telecomunicaţii, cât şi de necesitatea creării unor condiţii propice pentru dezvoltarea pieţei interne de telefonie.

Modificarea majoră în telefonia fixă, constă în adăugarea unei noi cifre după 0, care va indica operatorul sau serviciul iar în cazul telefoniei mobile, cifra 9 din structura numerelor actuale va fi înlocuită cu 7, plus o altă cifră caracteristică operatorului.

Prefixul Capitalei 01, a devenit 021. În cazul telefoanelor mobile, în locul prefixului 094, se formează acum 0744. Pentru vechiul 092, se formează 0722, 096 a devenit 0766, iar 098 a fost înlocuit cu 0788.

Apelurile locale rămân neschimbate, la fel ca şi cele pentru serviciile speciale ca Salvarea, Pompierii sau Deranjamentele.

PRIMUL MINISTRU ÎŞI MAI TRECE UN DEPARTAMENT IN SUBORDINE

Departamentul pentru comerţ exterior a fost trecut dela Ministerul de Externe în subordinea primului ministru, prin ordonanţă de urgenţă.

Departamentul va fi condus de un secretar de stat şi doi subsecretari de stat, numiţi de Premierul Năstase. Fondurile destinate fostului departament urmează să fie transferate din bugetul MAE în bugetul Secretariatului General al Guvernului.

Departamentul pentru comerţ exterior va realiza şi coordona politica de comerţ exterior a Guvernului în relaţiile cu celelalte state.

Primul ministru declarase anterior că departamentul s'a ocupat mai mult formal de comerţ, când era subordonat MAE. Premierul a reproşat conducerii departamentului că nu a prevăzut, din vreme, creşterea importurilor.

AMÂNAREA RESTITUIRII METALELOR PREŢIOASE PRELUATE ABUZIV ÎNTRE 1946 ŞI 1990

Statul român amână pentru anul viitor restituirea metalelor preţioase preluate abuziv între 1946 şi 1990. Iniţial cererile de restituire puteau fi depuse din Iunie anul acesta. Guvernul a hotărît însă că persoanele fizice şi juridice pot depune cereri de restituire a metalelor preţioase începând cu 1 Ianuarie 2003. Potrivit unei ordonanţe de urgenţă, metalele preţioase sunt aurul, argintul, platina, osmiul, ruteniul, rhodiul, iridiul şi paladiul, care au un conţinut de cel puţin 96% de metal preţios fin.

În cazul obiectelor care nu se mai regăsesc fizic, solicitanţii vor primi despăgubiri. Guvernul afirmă că a fost nevoit să decaleze termenul de depunere a cererilor întrucât este foarte complexă activitatea şi responsabilitatea Ministerului de Finanţe şi a Autorităţii Naţionale pentru Protecţia Consumatorilor, care vor prelua dela Banca Naţională obligaţiile privind controlul operaţiunilor cu metale şi pietre preţioase.

VĂCĂROIU NU SUPORTĂ DECÂT CURSELE CHARTER DE $ 8.000

În timp ce guvernanţii prezintă drept o dovadă de mărinimie indexarea cu 70.000 de lei a celor mai amărîte pensii, preşedintele Senatului, Nicolae Văcăroiu, aruncă sute de milioane de lei pentru a bate cu piciorul prin meleaguri în toate colţurile lumii.

Abia întors din Lituania -via Austria, deplasare care a costat contribuabilul român 365.526.555 lei, nea Nicu îşi face bagajele pentru a pleca în Nigeria şi Africa de Sud. Dar asta nu e totul. Împreună cu senatorii Ion Honcescu (PSD), Nicula Sin (PSD), Mircea Nedelcu (PRM), Mircea Tudor Iustian (PNL), Constantin Bălălău (PD), dar şi cu propriul purtător de cuvânt, Andrei Alexandru, şi cu expertul Viorel Moşanu, după ce se va întoarce de pe pământul african Văcăroiu le va face o vizită vecinilor bulgari. O altă cheltuială de 323.263.575 lei,

REPUBLICA MOLDOVA ÎN CRIZĂ FINANCIARĂ

Agenţia de evaluare financiară Fitch a anunţat falimentul Republicii Moldova şi a retrogradat poziţia ţării dela *"stabilă"* la *"negativă"*. Decizia a fost luată după ce guvernul a eşuat să plătească până la sfârşitul lunii Iunie 75 de milioane de dolari pentru obligaţiunile de stat plasate pe piaţa externă.

Agenţia Fitch a avertizat însă asupra pericolului de colaps economic al Republicii Moldova.

Potrivit unui comunicat al agenţiei Fitch, Republica Moldova va fi considerată oficial în încetare de plăţi până la finalizarea restructurării datoriei la eurobonduri, cu condiţia ca investitorii să recupereze între 50 şi 90 la sută din costul eurobondurilor pe care le deţin. Fitch apreciază că, deşi impactul colapsului asupra economiei va fi limitat - deoarece băncile locale nu sunt expuse obligaţiunilor de stat - *ratingul* Moldovei va fi în continuare slab.

MAJORĂRI DE PREŢURI LA COMBUSTIBIL

Societatea Naţională a Petrolului Petrom a anunţat majorarea preţului combustibililor, începând cu 1 Iulie. Astfel, preţul benzinei cu plumb va fi majorat cu 1550 lei/litru, al benzinei fără plumb cu 1300 lei/litru, iar al motorinei cu 750 lei/litru. În prezent, preţurile de referinţă practicate de staţiile Petrom sunt de 20100 lei litrul de benzină Premium cu plumb, 19900 lei litrul de benzină Premium fără plumb şi 15500 de lei litrul de motorină.

Explicaţia oferită de Petrom pentru această decizie este devalorizarea monedei naţionale în raport cu moneda europeană, taxa pentru Fondul special al drumurilor şi accizele fiind calculate în euro. Taxele şi impozitele reprezintă mai mult de 65% din preţul benzinei. Ultima majorare a preţului combustibililor a avut loc la 1 Iunie, când preţul litrului de benzină a fost majorat cu 700 de lei. Până la anunţul oficial al Petrom, presa românească a vehiculat intens informaţii neoficiale, care anunţau o majorare a preţului litrului de benzină cu 3500 de lei.

ÎN ROMÂNIA SUNT CELE MAI MULTE MAŞINI DIN EUROPA PE CAP DE PARLAMENTAR

Parlamentul României ocupă, cel puţin la capitolul maşini, locul 1 în Europa, a apreciat chestorul Camerei Deputaţilor, liberalul Andrei Chiliman, citat de *Adevărul*. *"În Germania şi Elveţia nu există nici o maşină proprie a Parlamentului"*, a spus Chiliman, arătând că în aceste ţări se închiriază maşini, însă numai atunci când este nevoie de ele pentru primirea unei delegaţii străine.

Potrivit lui Chiliman, Camera Deputaţilor deţine 345 de maşini destinate utilizării în teritoriu, plus circa 150 de autoturisme care-şi au baza la Palatul Parlamentului.

" LE MONDE" VREA REINTRODUCEREA VIZELOR PENTRU ROMÂNI

Din cauza cerşetorilor care au speriat Franţa, influentul cotidian *Le Monde* vorbeşte despre o posibilă rediscutare a ridicării vizelor Schengen pentru Români. Infracţiunile comise de conaţionali în ţările occidentale vor cântări greu în Ianuarie 2003, când Uniunea Europeană va face o evaluare a modului în care ne-am comportat după ce am scăpat de vize, scrie *Jurnalul Naţional*.

INVESTITORII STRĂINI CRITICĂ SITUAŢIA DIN ROMÂNIA

Un raport al Consiliului Investitorilor Străini susţine că nivelul scăzut al investiţiilor străine în România se datorează corupţiei, birocraţiei, legislaţiei neclare şi impozitelor mari. Investitorii străini afirmă că nu au încredere în aplicarea imparţială a legislaţiei comerciale şi nici în obiectivitatea de ansamblu a justiţiei române.

Raportul recomandă majorarea salariilor funcţionarilor publici şi supravegherea atentă a averilor oficialilor. Investitorii străini consideră că introducerea unui fond de garantare a salariilor prin viitorul Cod al Muncii ar putea descuraja suplimentar investiţiile şi crearea de noi locuri de muncă.

FILIALA PSD VRANCEA ZGUDUITĂ DE UN SCANDAL INTERN

Fostul vicepreşedinte al filialei, Horia Furtună, îl acuză pe actualul şef al PSD Vrancea, Marian Oprişan, că încearcă să controleze mediul de afaceri din judeţ. Acuzatorul, Horia Furtună, conduce Asociaţia Oamenilor de Afaceri din Vrancea şi susţine că Marian Oprişan cere sponsorizări din ce în ce mai mari pentru partid. Acesta neagă acuzaţiile şi spune că Horia Furtună încearcă doar să recapete încrederea comunităţii de afaceri pentru care nu a făcut nimic vreme de opt ani, cât a condus Camera de Comerţ.

JUMĂTATE DE MILION DE DOLARI PENTRU SISTEMUL DE SECURITATE AL DEPUTAŢILOR

Nesimţirea aleşilor Românilor nu mai are margini. După ce nu fac mare lucru, chiulind pe capete sau venind cu cine ştie de propuneri legislative fanteziste, ca cea privind *cipul* la câini, parlamentarii români tind prin acţiunile lor să facă în aşa fel încât populaţia să nu mai aibă deloc încredere în ei, deja Parlamentul dela Bucureşti bucurându-se de încrederea puţinilor Români.

Ultima găselniţă a aleşilor noştri: Biroul Permanent al Camerei Deputaţilor a decis să aloce 16,1 miliarde lei, aproape 500.000 dolari pentru întărirea sistemului de securitate la Palatul Parlamentului. Deputaţii au aprobat un proiect al Regiei Autonome a SRI prin care se vor achiziţiona echipamente tehnice performante care vor fi utilizate pentru supravegherea permanentă a intrărilor în clădire, la porţile de acces în parcări şi în spaţiile verzi, precum şi pentru întărirea controlului accesului în clădire.

Conducerea Camerei Deputaţilor n'a fost însă de acord să divulge numărul şi felul echipamentelor care vor fi folosite, arătând totuşi că, în mare parte, va fi vorba de camere de luat vederi.

Evident toată această acţiune ne face să credem că dacă deputaţii nu au grijă de cei care i-au votat, au grijă însă de propria lor piele, încercând să justifice această iniţiativă aberantă prin ... acţiunile teroriste de anul trecut dela New York şi Washington.

POPULAŢIA ROMÂNIEI A SCĂZUUT CU 1 MILION

În ultimii zece ani, populaţia României a scăzut cu aproximativ un milion de persoane, a anunţat Premierul Adrian Năstase, care a prezentat rezultatele parţiale ale recensământului populaţiei şi locuinţelor de anul acesta.

Potrivit cifrelor comunicate de Năstase, populaţia României numără în prezent 21.698.181 de persoane, în scădere cu 4,2%, comparativ cu datele centralizate la recensământul din 1992.

"Această scădere a fost cauzată în primul rând de raportul negativ dintre natalitate şi mortalitate. Este o problemă preocupantă şi o vom analiza foarte atent, pentrucă nu ne putem permite să pierdem un milion de locuitori la fiecare zece ani", a apreciat Năstase. Premierul a spus că Guvernul va trebui să pună la punct *"un set de stimulente pentru a încuraja familiile să aibă mai mulţi copii"* şi a admis că reducerea numărului de locuitori a fost cauzată şi de situaţia economică a României. Datele parţiale ale recensământului de anul acesta mai relevă o creştere cu 1,6% a populaţiei rurale faţă de 1992, ponderea acesteia fiind de 47,3% din numărul total al locuitorilor.

Pe de altă parte, 19.409.400 de persoane s'au declarat Români la recensământ, în timp ce 2.288.781 au susţinut că aparţin altei etnii. Astfel, Românii reprezintă 89,5% din totalul populaţiei, în timp ce minorităţile naţionale au o pondere de 10,5%.

IMAGINEA GUVERNULUI SE DETERIOREAZĂ CONTINUU

Dela 57% încredere în Executiv a scăzut la 38% şi continuă să scadă... Procentul celor care au încredere în guvernul PSD a scăzut dela 57%, la începutul anului 2001, la 45% în Ianuarie 2002 şi la 38% în Martie 2002, se arată în raportul Societăţii Academice Române din luna Mai 2002.

Autorii raportului apreciază că pe parcursul anului 2001 guvernanţii au reuşit *"remarcabil de bine"* să-şi conserve încrederea populară. Totuşi, la începutul anului 2002 a urmat un declin în încrederea populară că guvernanţii pot rezolva problemele economice şi sociale.

Scăderea încrederii în Guvern este cauzată de susporterii *"oportunişti"* - cei care nu au votat cu PSD, dar l-au sprijinit pe parcursul anului 2001. De asemenea, declinul este legat de percepţia populară că guvernanţii nu fac suficient pentru a stopa corupţia şi a reforma clasa politică. De altfel, 40% din Români consideră că aproape toţi politicienii sunt amestecaţi în afaceri de corupţie, iar 46% cred că mulţi politicieni sunt implicaţi. Doar 8,7% consideră că puţini politicieni sunt implicaţi, iar 0,4% spun că aproape nici un politician nu este implicat. Potrivit raportului, 37% din Români cred că Guvernul nu face destul pentru eradicarea corupţiei, 37% sunt parţial convinşi de campania anticorupţie, în timp ce doar 20% cred că Guvernul face paşii necesari pentru a se lupta cu corupţia.

Declinul popularităţii Executivului este pus pe seama înrăutăţirii situaţiei economice a celor care răspund sondajului.

În ceea ce priveşte modificarea Constituţiei, 92,4% din Români cred că preşedintele trebue ales direct, 4,1% spun că trebue ales de Parlament, iar 3,5% nu au răspuns.

Dintre cei intervievaţi, 84% consideră că Parlamentul are prea mulţi membri, iar 7,5% spun că numărul este corect. Doar 1,3% din cei intervievaţi spun că numărul parlamentarilor este prea mic, în timp ce 7,2% nu au răspuns.

ŞTIRI... ŞTIRI... ŞTIRI...

PESTE JUMĂTATE DINTRE ROMÂNI TRĂIESC MAI PROST CA ANUL TRECUT

Indicatorul încrederii consumatorilor din România, care reflectă consumul privat şi aşteptările cu privire la evoluţia economică a ţării în ultimul an, este negativ, dar se situează pe un uşor *trend* ascendent, potrivit unui sondaj realizat de institutul de cercetare de piaţă GfK România.

Sondajul a fost realizat în perioada Mai 2001-Aprilie 2002, fiind cofinanţat de către Uniunea Europeană. Studiul a fost realizat pe un eşantion de 1.000 de persoane lunar şi a cuprins 12 întrebări lunare şi trei trimestriale. Întrebările lunare au vizat situaţia financiară a gospodăriei, situaţia generală a economiei, evoluţia preţurilor de consum, evoluţia ratei şomajului, cumpărarea bunurilor de folosinţă îndelungată, economiile populaţiei şi situaţia financiară a populaţiei din punct de vedere al economiilor.

Pe tot parcursul perioadei de raportare, peste jumătate dintre persoanele chestionate au apreciat că situaţia financiară a familiilor lor este mai proastă ca în urmă cu un an, procentul celor care au declarat că evoluţia a avut un *trend* pozitiv fiind cuprins între 15 şi 20%. La nivelul lunii Aprilie 2002, 55% din populaţie a raportat o situaţie financiară mai proastă şi numai 15% consideră că aceasta s'a îmbunătăţit.

În proporţie de 51%, Românii declară că veniturile le sunt suficiente doar pentru acoperirea cheltuielilor curente şi numai 14% reuşesc să facă economii. O parte -10% - sunt nevoiţi să apeleze la economiile realizate anterior, iar 24% au datorii. Jumătate din populaţie crede că evoluţia economiei a fost negativă în ultimul an.

Previziunile populaţiei asupra situaţiei financiare proprii pentru următoarele 12 luni sunt, de asemenea, pesimiste. Astfel, 32% dintre Români preconizează o situaţie financiară mai proastă peste un an şi numai 25% cred că veniturile lor se vor majora. De asemenea, proporţia celor care apreciază că situaţia economică de ansamblu a României s'a îmbunătăţit a avut o evoluţie oscilantă, dela 21% în luna Mai 2001 la 27% în Decembrie 2001 şi numai 14% în luna Aprilie 2002. În mod corespunzător, procentul celor care afirmă că economia are o evoluţie negativă a crescut dela 39% la începutul perioadei, la 51%.

Percepţia respondenţilor asupra economiei s'a deteriorat constant dela începutul acestui an, iar majoritatea populaţiei apreciază că rata şomajului şi a inflaţiei vor creşte. Părerile sunt împărţite în ceea ce priveşte estimările referitoare la evoluţia economică pentru următoarele 12 luni. În această chestiune, 32% dintre cei chestionaţi în luna Aprilie au anticipat o evoluţie negativă, iar 28% una pozitivă. Aprecierile pozitive referitoare la creşterea economică au fost mai numeroase decât cele negative în aproape toată perioada de realizare a sondajului. Proporţia s'a schimbat, însă, pentru scurt timp, în lunile Septembrie-Octombrie ale anului trecut şi, de asemenea, din luna Februarie 2002 până în prezent.

O altă concluzie a sondajului este că majoritatea Românilor vor cheltui mai puţin, în următorul an, pentru achiziţionarea de bunuri de folosinţă îndelungată şi nu vor realiza economii. Astfel, 81% din persoanele din eşantion au declarat că nu vor face economii în această perioadă.

FOSTUL DEPUTAT PDSR GABRIEL BIVOLARU, ADAT O GAURĂ DE 2000 DE MILIARDE DE LEI

Fostul deputat PDSR, Gabriel Bivolaru, are de plătit Băncii Române de Dezvoltare (BRD) peste 2.000 de miliarde de lei (aproximativ 63 de milioane de dolari) conform unui raport înaintat instanţei supreme de către avocatul băncii, document prin care s'a reactualizat paguba instituţiei financiare.

Instanţa supremă a amânat, însă procesul în care Gabriel Bivolaru este acuzat de fraudarea BRD. În perioada 1991-1994, împreună cu excroaca internaţională Mona de Freitas, Bivolaru a întocmit 24 de ordine de plată false, contrafăcând ştampila BRD din Bucureşti şi semnătura administratorului de cont.

Cele 24 de ordine au fost apoi transmise BRD-Filiala Sinaia, pentru încasarea banilor. În 22 Aprilie 1991, la BRD-Filiala Sinaia a fost angajată ca referent Paula Monica Plazzotta, ulterior ea devenind administrator de cont pentru toate cele zece firme ale lui Bivolaru. Pe parcurs, Bivolaru, de Freitas şi Plazzotta au devenit prieteni. Astfel, în perioada 1994-1996, Bivolaru, în înţelegere cu Plazzotta, ar fi emis ordine şi dispoziţii de plată fără a avea disponibil în cont, prejudiciind BRD cu 70.218.675.405 de lei. De Freitas şi Plazzotta au fugit din România la scurt timp după ce au început cercetările în acest caz, singurul judecat fiind Bivolaru.

RATA INFLAŢIEI

Rata inflaţiei în luna Mai a fost de 1,9%, faţă de 2% în Aprilie, iar pe primele cinci luni ale anului a ajuns la 8%. Preţurile mărfurilor alimentare au urcat cu 2,3%, în timp ce tarifele serviciilor s'au majorat cu 1,8%. Totodată, preţurile mărfurilor nealimentare au crescut cu 1,4%. Rata medie lunară a inflaţiei în primele cinci luni ale anului a scăzut la 1,5%, comparativ cu 2,5% în intervalul similar dir 2001.

ELECTROPUTERE CRAIOVA TRIMITE ÎN ŞOMAJ TEHNIC O PARTE DIN ANGAJAŢI

Conducerea societăţii Electroputere SA Craiova a hotărît să trimită în şomaj tehnic 700 de angajaţi, pe o perioadă nedeterminată. Comitetul director al întreprinderii afirmă că va lua această măsură din cauza lipsei comenzilor şi pentrucă trebue să reducă cheltuielile. Cei care vor pleca vor primi 1.300.000 de lei, lunar. Sindicatul se opune deciziei conducerii, argumentând că nu se poate trăi cu această sumă.

Muncitorii afirmă că s'a ajuns în această situaţie întrucât procesul de privatizare a fost tergiversat. Firma General Motors se declarase interesată de Electroputere dar nu a făcut o ofertă concretă. Potrivit corespondentului BBC la Craiova, salariaţii nu protestează, de teamă să nu fie trecuţi pe lista celor care vor rămâne fără slujbe. Electroputere Craiova a fost cel mai mare producător de locomotive din ţară. Din cauza lipsei comenzilor, întreprinderea funcţionează la jumătate din capacitate.

UN POLIŢIST SE INTERESEAZĂ DE VIAŢA PARTICULARĂ A UNUI FOST MINISTRU

Şeful Poliţiei Române afirmă că persoana care a cerut date despre fostul ministru al privatizării, Valentin Ionescu unor vecini ai acestuia este ofiţer IGP. Generalul Florin Sandu a declarat la BBC că verificările sunt obişnuite, *"în contextul acţiunilor de protecţie a demnitarilor"*. Dar, a spus şeful poliţiei, profesionalismul verificărilor este îndoielnic iar ofiţerul care le-a făcut a fost retrogradat. Generalul Sandu a adăugat că demnitarul protejat nu trebue neapărat să ştie când este verificat.

Fostul ministru al privatizării, Valentin Ionescu a sesizat Inspectoratul de Poliţie.

S'AU SCUMPIT CARTOFII

Preţul cartofilor a crescut, în luna Mai, cu 40,6%, iar dela începutul anului acest produs s'a scumpit cu aproape 88%, reprezentând cea mai mare creştere comparativ cu restul mărfurilor din pieţele agroalimentare şi magazine, reiese din datele Institutului Naţional de Statistică.

În Călăraşi, spre exemplu, cartofii erau comercializaţi luna trecută la preţuri cuprinse între 8.500 şi 10.000 lei pe kilogram, faţă de 5.000-6.000 lei pe kilogram în Decembrie 2001. În Timişoara, pentru cartofii noi erau afişate preţuri de 20.000-25.000 pe kilogram, în vreme ce cartofii din recolta veche aveau preţul de 10.000-11.000 pe kilogram. În Iunie, în Timişoara preţurile au ajuns la 13.000-15.000 lei pe kilogram.

De asemenea, în pieţele agroalimentare din Bucureşti, cartofii erau vânduţi, la mijlocul lunii Mai, la preţuri care depăşeau 10.000 de lei pe kilogram. Potrivit Institutului Naţional de Statistică, o altă scumpire semnificativă a fost consemnată, în luna Mai, la fructele proaspete, al căror preţ a urcat cu 6,3%. Raportat la Decembrie 2001, fructele s'au scumpit cu 40,2%.

ÎMPĂCARE PARŢIALĂ ÎNTRE CNSAS ŞI COMISIA DE CONTROL A SRI

O parte din membrii Consiliului Naţional pentru Studierea Arhivelor Securităţii au discutat cu parlamentarii din comisia SRI. Ei au căzut de acord că legea de organizare şi funcţionare a CNSAS trebue îmbunătăţită şi că nu din cauza Serviciul Român de Informaţii este întârziată publicarea listei ofiţerilor din fosta Securitate.

Preşedintele comisiei SRI, Ion Stan a declarat că membrii CNSAS au cerut Serviciului date despre foşti ofiţeri dar că SRI nu este obligat să colaboreze cu CNSAS altfel decât punându-i la dispoziţie arhivele. Consiliul anunţase recent că a pus la punct o listă cu foşti securişti, pe care se pregătea să o dea publicităţii.

FEDERALIZAREA REP. MOLDOVA?

Ziarele guvernamentale *"Moldova suverană"* şi *"Nezavisimaia Moldova"* au publicat textul integral al proiectului de acord dintre Republica Moldova şi Transnistria, document prezentat la Kiev recent, ca iniţiativă comună a OSCE, Rusiei şi Ucrainei, mediatori în problema reglementării conflictului transnistrean.

Potrivit documentului prezentat de mediatori, în R.Moldova se vor constitui formaţiuni teritorial-statale, care vor fi în drept să aibă constituţia şi legislaţia lor. Organizarea Republicii Moldova ar urma să fie bazată pe *"integritatea ei statală, pe unitatea sistemului puterii de stat, pe delimitarea domeniilor de competenţă şi a atribuţiilor între organele puterii de stat ale Republicii Moldova şi organele puterii ale formaţiunilor teritorial-statale din Republica Moldova"*.

În relaţiile reciproce cu organele puterii de stat ale Republicii Moldova formaţiunile teritorial statale vor fi egale în drepturi. Acordul stabileşte delimitarea atribuţiilor dintre organele puterii de stat şi organele formaţiunilor teritorial-statale. Puterea de stat în formaţiunile teritorial-statale va fi exercitată de organele puterii de stat constituite de ele.

Ca primă reacţie, liderul PPCD Iurie Roşca a declarat la BBC că se va opune adoptării acestui proiect, spunând că el reprezintă o replică a Federaţiei Ruse la integrarea României în NATO.

BOGDAN HOSU: "AŞ DORI CA SRI SĂ IŞI RECUPEREZE MICROFOANELE INSTALATE ÎN LOCUINŢA MEA"

Bogdan Hossu, liderul confederaţiei sindicale *"Cartel Alfa"*, a cerut printr'o scrisoare deschisă adresată procurorului general al României, *"confirmarea oficială"* a retragerii din locuinţa sa a mijloacelor tehnice de urmărire şi ascultare instalate acum câţiva ani de Serviciul Român de Informaţii (SRI). *"Este de notorietate faptul că telefoanele mi-au fost ascultate, lucruri relatate de altfel şi în presă"*, a declarat Bogdan Hossu.

SALARIILE DIN ŢARĂ

Salariul mediu net pe economie a scăzut, în luna Mai, cu 4,3% faţă de luna precedentă, şi a fost de 3.795.431 lei, iar cel brut s'a redus cu 4,6%, ajungând la 5.329.069 lei, se arată într'un comunicat al Institutului Naţional de Statistică (INS). Reamintim că în Aprilie, creşterea salariului mediu pe economie a fost determinată de primele de Paşti sau din profitul firmelor primite de majoritatea salariaţilor. Potrivit INS, singurele creşteri salariale au fost consemnate, în luna Mai, în sectorul de poştă şi telecomunicaţii, cu 8,2%, în activităţile de transporturi pe apă, cu 3,9%, în industria de prelucrare a ţiţeiului, cocsificarea cărbunelui şi tratarea combustibililor nucleari, cu 3,9%, precum şi în industria mijloacelor de transport rutier, cu 1.2%.

Chiar dacă au scăzut raportat la luna Aprilie, cele mai mari salarii din economie rămân cele din instituţiile financiare şi bancare, domeniu în care salariul mediu net a fost, în luna Mai, de 10,27 milioane de lei net. Pe locurile următoare se situează industria de prelucrare a ţiţeiului, cocsificarea cărbunelui şi tratarea combustibililor nucleari, cu un salariu net de 8,8 milioane de lei, companiile de transport aerian, cu 8,34 milioane de lei, societăţile profilate pe extracţia petrolului şi a gazelor naturale, cu 7,22 milioane de lei şi cele din industria tutunului, cu 7 milioane de lei. Sub media pe economie se menţin salariile din industria confecţiilor de îmbrăcăminte, cu 2,22 milioane de lei net, cele din industria lemnului, cu 2,26 milioane de lei, cele din activităţile de producţie a mobilierului, cu 2,5 milioane de lei, hoteluri şi restaurante - 2,49 milioane de lei, industria textilă - 2,5 milioane de lei, agricultura - 2,7 milioane lei, asanarea şi îndepărtarea gunoaielor, salubritate - 2,7 milioane de lei.

Previziunile populaţiei asupra situaţiei financiare proprii pentru următoarele 12 luni sunt, de asemenea, pesimiste.

În concluzie, Românul este astăzi mai sărac ca înainte.

ESTE DE NECREZUT!

Faptul că legislaţia românească lasă deschisă posibilitatea ca un Român care critică Guvernul să poată fi condamnat i s'a părut incredibil congressmanului Christopher Smith, preşedintele Comisiei americane pentru Securitate şi Cooperare în Europa. În plus, declaraţiile recente ale ministrului Paşcu la adresa ziariştilor, taxate drept ameninţări, şi strategia autorităţilor de contracarare a atacurilor mediatice la adresa României au fost considerate tot atâtea motive de îngrijorare pentrucă pun în pericol libertatea de exprimare.

Copreşedintele Comisiei americane pentru Securitate şi Cooperare în Europa (CSCE), congressmanul Christopher Smith, a apreciat că România, chiar dacă a făcut *"un pas în direcţia bună"* prin adoptarea unei ordonanţe privind reducerea pedepselor în materie de libertate de exprimare, mai trebue să aducă destule îmbunătăţiri în acest domeniu. *"La mai mult de 12 ani după căderea lui Nicolae Ceauşescu, este de necrezut ca Românii să poată fi condamnaţi la închisoare pentru exprimarea opiniilor lor despre oficialităţile guvernului"*, a afirmat Smith. El a adăugat că ordonanţa nu a reuşit să alinieze Codul Penal la angajamentele internaţionale asumate de bunăvoie de România. *"Acuzaţiile de defăimare, acoperite adecvat de codurile civile, nu trebue să facă parte dintr'un cod penal. La fel, interzicerea «insultelor» nu trebue să se afle deloc într'un cod civil sau penal"*, a precizat Smith, membru al Camerei Reprezentanţilor. Smith a afirmat că Guvernul român mai are încă posibilitatea de a aduce modificări ordonanţei înaintea aprobării acesteia de către Parlament. *"Sper că vor începe o anulare generală a pedepselor penale pentru libertatea de exprimare, în conformitate cu normele OSCE"*, a spus congressmanul american.

Potrivit CSCE, atitudinea autorităţilor române, în speţă a ministrului Mircea Paşcu, au subminat încrederea în angajamentul Guvernului român în privinţa libertăţii de exprimare. Recentele declaraţii ale ministrului Apărării, Ioan Mircea Paşcu, au fost percepute ca ameninţări faţă de ziarişti, iar Guvernul a recunoscut existenţa unui plan de contracarare a criticilor la adresa României apărute în presa liberă. În plus, CSCE reaminteşte şi faptul că Parlamentul a adoptat o lege care cere presei scrise să ofere dreptul la replică oricărei persoane nemulţumite de un articol de presă. Comisia americană Helsinki, agenţie federală independentă, monitorizează şi încurajează progresele în privinţa implementării prevederilor Acordurilor Helsinki. Comisia, creată în 1976, este formată din nouă membri ai Senatului, nouă membri ai Camerei Reprezentanţilor şi câte un reprezentant dela Departamentele de Stat, al Apărării şi al Comerţului.

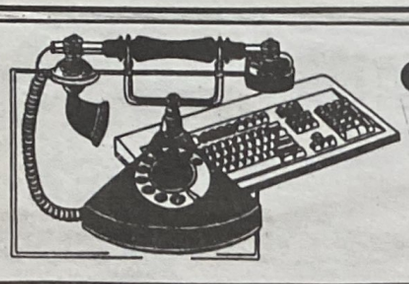

din cele 3 colțuri ale lumii

RUBRICĂ de DAN PĂSTOREL

PLANUL UTOPIC AL LUI BUSH PENTRU PALESTINA

Situația dezastruoasă din relațiile israelo-palestiniene, cu cercul vicios de bombe sinucigașe urmate de represalii armate israeliene cu blindate și elicoptere și iar represalii palestiniene cu bombe sinucigașe, a continuat. Se aștepta mai demult intervenția de mediere americană, dar aceasta a venit după ce a fost amânată de câteva ori. Cel puțin 1.400 de Palestinieni și 540 de Evrei au fost uciși din Septembrie 2000, când a început răscoala palestiniană declanșată de Sharon.

Astfel, pe data de 24 Iunie, Președintele Bush a apărut în Grădina de Trandafiri a Casei Albe, flancat de Secretarul de Stat Colin Powell și Secretarul Apărării, Donald Rumsfeld. El a expus planul său pentru viitoarele relații israelo-palestiniene, care a primit ultimile retușuri cu o seară înainte, după ce noi atacuri sinucigașe au fost urmate de ocuparea de către trupele israeliene a noi orașe palestiniene. Toate orașele au fost ocupate cu excepția lui Jerico, ofensiva continuând chiar în timpul cuvântării președintelui, Sharon considerând că are acum mână liberă de a ataca în Malul de Vest și în Gaza.

Președintele a spus că este de neconceput ca cetățenii israelieni să trăiască în teroare, iar cei palestinieni în mizerie și ocupație. Nu există nici o cale pentru a obține pacea decât când ambele părți vor lupta împotriva teroarei. El a cerut Palestinienilor că au nevoie de noi lideri. *"Pacea are nevoie de o nouă și diferită conducere, astfel ca să poată lua naștere un stat palestinian. Fac apel la poporul palestinian să aleagă noi lideri, lideri necompromiși de teroare. Fac apel la ei să construiască o democrație bazată pe toleranță și libertate"*, a spus Bush. Această cerere de înlăturare a lui Yasser Arafat a fost adăugată de președinte în ultimul moment de completare a textului.

Președintele George W. Bush își expune planul

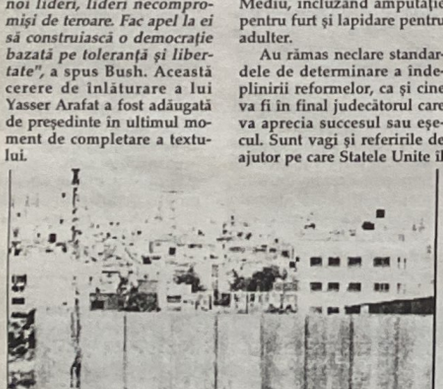

Parapetul despărțitor construit de Israel

Bush cere o serie de reforme economice și legislative, promițând, dacă acestea vor fi realizate, ajutorul SUA, UE, al Băncii Mondiale și al Fondului Monetar Internațional. *"Astăzi, autoritățile palestiniene încurajează, nu se opun terorismului. Acest lucru este inacceptabil și Statele Unite nu vor sprijini crearea unui stat palestinian până când liderii săi nu se vor angaja într'o luptă susținută împotriva terorismului și a desființării infrastructurii sale...*

Dacă Palestinienii vor îmbrățișa democrația, vor confrunta corupția și vor respinge teroarea, ei vor putea conta pe sprijinul unui stat provizoriu palestinian", a subliniat președintele. El a mai spus că *"fiecare națiune angajată pentru pace va trebui să oprească fluxul de bani, echipamente și recruți pentru grupările teroriste care vor distrugerea Israelului, ca Hamas, Jihadul Islamic și Hezbollah"*.

Israelienilor, Bush le-a cerut ca *"ocupația israeliană care a început în 1967 va trebui să înceteze printr'un acord dintre cele două părți, bazat pe rezoluțiile ONU 242 și 338, cu retragerea Israelului în frontiere sigure și recunoscute"*. El a mai spus că sprijină recomandările comitetului Mitchell. Acesta cere întreruperea activității de colonizare evreiască în regiunile ocupate de Israelieni.

Reformele democratice cerute de Bush Palestinienilor nu sunt îndeplinite de nici una din țările arabe din Orientul Mijlociu, din care unele sunt prietene cu Statele Unite. În Arabia Saudită, cea mai importantă aliată a Statelor Unite din regiune, puterea este centralizată în mâinile familiei regale și nu există legislatură aleasă, iar legile sunt aplicate după un sistem strict de jurisdicție islamică, precum în Evul Mediu, incluzând amputație pentru furt și lapidare pentru adulter.

Au rămas neclare standardele de determinare a îndeplinirii reformelor, ca și cine va fi în final judecătorul care va aprecia succesul sau eșecul. Sunt vagi și referirile de ajutor pe care Statele Unite îl va da Palestinienilor pentru aplicarea reformelor. *"Statul palestinian nu va fi construit niciodată prin teroare, va fi construit prin reformă și reforma trebue să fie mai mult decât o schimbare cosmetică sau o încercare de a masca actualul status quo. Adevărata reformă va cere noi instituții politice și economice bazate pe democrație, economie de piață și acțiuni împotriva terorismului"*, a spus Bush.

Cea mai importantă parte a planului lui Bush, plină de consecințe, este înlăturarea lui Arafat, pentru prima oară cerută de administrația americană. Acesta corespunde întocmai cererilor lui Sharon, care demult a presat pentru asta, declarând că nu-l considera pe Arafat un partener pentru pace.

Înlăturarea lui Arafat era o poziție nouă a administrației americane, președintele cedând părerilor lui Cheney, Rumsfeld și Rice, în dezacord cu părerea moderată a Secretarului de Stat, Colin Powell. De remarcat că, spre deosebire de Clinton, Bush nu l-a primit niciodată pe Arafat, dar s'a întâlnit de șase ori la Washington cu Ariel Sharon.

Hotărîtoare pentru înlăturarea lui Arafat pare să fi fost informația adusă la Casa Albă de către serviciile secrete israeliene, că acesta ar fi autorizat plata a 20.000 de dolari pentru un grup care și-a luat răspunderea unui atac sinucigaș. Acuzația a fost respinsă de autoritatea palestiniană ca pură propagandă.

Condiționarea ajutoarelor ca și crearea unui stat palestinian într'un termen neprecizat și noi alegeri pentru altă conducere palestiniană a fost criticată nu numai de Arabi, dar chiar de către o serie de lideri occidentali aliați cu Statele Unite. De reamintit că Arafat a fost ales în 1996 cu o mare majoritate, prin alegeri libere, monitorizate de observatori străini și recunoscut oficial de ONU ca liderul autorității palestiniene.

Astfel, Premierul britanic Tony Blair, care a ținut aproape mereu isonul politicii lui Bush împotriva terorismului, clarificând noțiunile când președintele american dă cu bâta în baltă, a afirmat împreună cu ministrul său de Externe, Jack Straw că este la latitudinea Palestinienilor să-și aleagă liderul.

Donald Anderson, președintele comitetului Afacerilor Externe al Camerei Comunelor a spus că *"este o doctrină periculoasă, chiar impertinentă ca să spui unei părți în conflict că noi insistăm ca să vă alegeți alt lider"*.

"Poporul palestinian trebue să decidă singur cine este liderul lui legitim", a declarat Ministrul de Externe al Germaniei Joschka Fischer, opinie subliniată și de Președintele Franței Jacques Chirac și de Premierul canadian Chretiene la întâlnirea liderilor G-8 din Canada. *"Nu putem să le cerem să voteze și apoi să le spunem cu cine să voteze"*, a spus Chirac.

Putin, la rândul lui, a declarat că înlăturarea lui Arafat va fi *"periculoasă și o greșeală"*, iar Javier Solana, șeful politicii externe a Uniunii Europene a spus că *"pentru noi, liderii aleși sunt liderii aleși"*.

Fostul senator George Mitchell, care este autorul unei inițiative de pace israelo-palestiniană care îi poartă numele, a spus că *"există riscul ca cineva din Hamas sau Jihadul Islamic să-i succeadă lui Arafat, ceea ce va face situația mai rea decât în prezent"*. Aceeași părere o împărtășește și Secretarul General ONU, Kofi Annan.

Autoritatea palestiniană a anunțat formal planuri de a ține alegeri prezidențiale și legislative în Ianuarie și un plan de reforme în 100 de zile care a fost trimis lui Bush și liderilor arabi, înainte de cuvântarea acestuia. Kofi Annan a confirmat că a vorbit cu Arafat despre reforme și măsuri anti-teroriste înainte de cuvântarea lui Bush.

Arafat este încă foarte popular, încât sunt toate șansele ca să fie reales și atunci inseamnă că planul lui Bush nu va avea nici un efect.

Analiștii arabi și occidentali au spus că discursul lui Bush a fost ca o palmă dată aliaților arabi ai Washingtonului, care au încercat să convingă pe președintele american că numai o rapidă încetare a ocupației israeliene și cale limpede către crearea unui stat palestinian vor putea să-l facă pe Arafat capabil să oprească bombele sinucigașe și să reînvie convorbirile de pace. În loc de aceasta, Bush a devenit ecoul lui Sharon, care a cerut înlăturarea lui Arafat, unul din puținii lideri arabi ales democratic, punând și condiții imposibile pentru crearea unui stat palestinian.

Ziarul arab al-Quds, care apare la Londra, a scris că *"Bush a mulțumit pe extremistul de dreapta Israelianul Ariel Sharon și pe extremistul de dreapta fundamentalist ben Laden. El a confirmat argumentul lui ben Laden că America este Israel și Israel este America"*.

Cabinetul israelian a aprobat construirea unui parapet despărțitor de-a lungul liniei care marca frontiera de dinainte de 1967, între Israel și Malul de Vest, cu toate că Ministrul de Externe Shimon Peres a spus că este un dezastru diplomatic și a amenințat cu demisia.

Parapetul va avea peste 340 km și va fi un amestec de garduri de sârmă ghimpată, ziduri, șanțuri, drumuri de patrulare și dispozitive de supraveghere electronică. În mod separat, va fi construit un parapet electronic de protejare a Ierusalimului de Malul de Vest, care va avea 48 km și o înălțime de 5 m în unele părți.

Palestinienii au protestat că pentru ei înseamnă sufocare, iar coloniștii evrei că vor rămâne izolați în viitorul stat palestinian.

Secretarul de cabinet Gideon Saar a declarat reporterilor că *"vom sta în teritoriile palestiniene pentru o bună bucată de timp"*, iar ziarul de mare circulație Yediot Ahronot a spus că *"operațiunea militară lansată acum va duce la înmormântarea finală a Autorității Palestiniene și a ultimelor vestigii ale Acordului dela Oslo"*.

Ripostele și contra-ripostele sângeroase au continuat. La sfârșitul lui Iulie, un avion F-16 israelian a bombardat casa aparținând liderului Hamas din Gaza. Șeicul Salah Shehada a fost omorît, dar bomba a distrus și alte case din jur, ucigând 14 persoane (printre care 9 copii) și rănind 140. Atacul a fost calificat de Sharon ca *"unul din marile noastre succese"*, dar condamnat de ONU, Uniunea Europeană și SUA. Însuși Președintele Israelului Moshe Katsav și Shimon Peres, ministrul de Externe au criticat atacul care nu va face decât să declanșeze noi valuri de replici sângeroase palestiniene.

Washingtonul și-a exprimat îngrijorarea prin felul cum Israelul utilizează armele americane care i-au fost date pentru apărare în caz de atacuri militare.

După cum era de așteptat au urmat represalii Hamas și contra represalii israeliene.. Cercul vicios a continuat...

OSAMA BEN LADEN, REÎNVIE?

Rețeaua de televiziune Al Jazeera din Qatar a difuzat pe 22 Iunie o casetă audio dela purtătorul de cuvânt al organizației Al Qaida, Slaiman Abu Ghaith, în care acesta face o serie de declarații ce relevă situația actuală a organizației și viitoarele ei intenții.

"Vreau să asigur pe Musulmani că Șeicul Osama ben Laden, cu ajutorul lui Allah, trăiește și este perfect sănătos... De asemenea Dr. Ayman Al Zawahiri trăiește ca și mollahul Omar. Pot să spun că 95% din conducătorii Al-Qaida sunt sănătoși și teferi și se ocupă de îndeletnicirile lor. În curând, Musulmanii și inamicii lor vor avea surpriza de a vedea pe Șeicul Osama ben Laden apărând pe ecranele de televiziune", a declarat Abu Ghaith.

În privința viitoarelor acțiuni, în interviul de 25 de minute se repetă amenințările contra intereselor americane ca și apeluri la Jihad. *"Războiul contra Statelor Unite nu s'a oprit și nu se va opri. Războiul nostru împotriva Americanilor nu este un război de interese sau un război personal, ci pur și simplu un război sfânt împotriva răului, a dreptății împotriva nedreptății... Dacă America crede că a câștigat lupta răsturnând regimul taliban, înseamnă că n'a priceput nimic în ce privește poporul afgan... America poate de pe acum să se pregătească de noi atacuri surpriză și să-și strângă centurile de siguranță. Vom lovi acolo unde nu se așteaptă...*

...Nimeni nu va putea determina locul, data, felul și metoda pe are le vom utiliza în aceste operațiuni. Capacitatea noastră de a aplica amenințările noastre este intactă, și America o știe. Zilele și lunile viitoare vor dovedi întregii lumi că spunem adevărul"...

..."Martirii noștri sunt gata de operațiuni împotriva țintelor americane și evreiești interne sau externe... Actuala administrație americană a anunțat deodată avertizări de atacuri teroriste. Spun da, așa e, despre ce spun oficialii americani că vom lansa atacuri împotriva Americii. Da, vom lansa atacuri împotriva Americii", a spus Abu Ghaith.

Înregistrarea casetei pare recentă, fiindcă purtătorul de cuvânt Al Qaida se referă la un moment dat la controversa recentă, dacă Bush știa sau nu, despre posibilul atac din 11 Septembrie.

Confirmarea că ben Laden trăiește a venit și dela șeful serviciului secret german August Hanning, care a declarat la mijlocul lui Iulie că el crede că acesta se ascunde în regiunea de frontieră dintre Afganistan și Pakistan și că 5.000 de adepți Al Qaida din această regiune se pregătesc pentru noi atacuri.

Altă confirmare a venit și dela Abdel-Bari Atwan, editorul ziarului arab din Londra, Al-Quds. El a spus că ben Laden este sănătos, iar adepții acestuia i-au declarat că liderul Al Qaida nu va reapare în video declarații decât după ce grupul va lansa un nou atac asupra Statelor Unite.

Situația în Afganistan nu este stabilă. S'au înregistrat atacuri sporadice asupra forțelor americane iar vice-președintele afgan, Haji Abdul Qadir a fost asasinat... Americanii au făcut o nouă eroare militară, bombardând un alai de nuntă, omorând peste patruzeci de oameni și rănind un număr dublu...

O încercare Al Qaida de a asasina pe Președintele Hamid Karzai cu un automobil capcană a fost însă dejucată, dar Statele Unite sunt în continuă alarmă internă ca și peste hotare în ce privește unele ambasade amenințate.

MAREA NERUŞINARE

George GEORGESCU

În istoria ţării noastre nu se cunoaşte un alt caz în care partidul de guvernământ să fi bătut toate recordurile de corupţie, aroganţă şi cinism. Nici domnitorii fanarioţi cu firman dela *"Poartă"* nu şi-au permis să încalce cu atâta nerusinare legile ţării, să-şi etaleze cu atâta cinism opulenţa şi să se erijeze în stăpâni absoluţi ai tuturor mijloacelor financiare cu ajutorul cărora şi-au construit enclave în care duc o viaţă de nababi. Sub regimul tandemului Iliescu-Năstase corupţia a luat proporţii atât de mari, iar prăpastia dintre cei săraci şi tagma jefuitorilor a devenit atât de mare, încât va trebui să treacă decenii până ce consecinţele jafului practicat la scară naţională să poată fi atenuat. La adăpostul redutelor inaccesibile pe care şi le-au creat şi din care manipulează toate pârghiile puterii, oligarhia roşie a trecut la luarea unor decizii care au scandalizat şi revoltat.

Unul dintre cele mai sfidătoare acte ale acoliţilor acestui partid alcătuit în întregime din hiene şi şacali, a fost încercarea Parchetului General prin care s'a acoperit de ruşine, de a-l scoate nebun post-mortem pe tânărul procuror Cristian Panait pe care l-au împins la sinucidere pentru a i se stopa acţiunea de instrumentare a unor dosare deosebit de compromiţătoare pentru actuala putere, printre care dosarul Timofte-KGB, dosarul procurorului Lele, cel care cercetase mafia bihoreană a petrolului, în care era implicat fiul prefectului PSD, procuror care avusese curajul să îl acuze direct pe Adrian Năstase de imixtiune în actul juridic. Procurorul Panait a plătit cu viaţa refuzul de a semna un mandat de arestare pe numele colegului său orădean pe care l-a considerat o victimă a manipulărilor regimului actual. El mai instrumenta şi alte câteva dosare în care erau implicaţi oameni de bază ai partidului de guvernământ, precum cazul deputatului PSD Adrian Tarău, fiul prefectului PSD din Bihor.

Finalizarea *"Cazului Panait"* a fost o demonstraţie plină de ridicol, prin care Parchetul General a încercat să acopere fărădelegile unui regim corupt până în măduva oaselor. Obedienţa şi servilismul Justiţiei au mers atât de departe încât acest caz a devenit singular în analele Justiţiei, datorită solicitării Institutului Medico-Legal de către Parchet să efectueze o analiză psihopatologică post-mortem a procurorului Panait, pentru a se demonstra că acest magistrat incoruptibil suferea de *"labilitate psihică"*. Expertiza efectuată la IML nu poartă semnătura nici unui medic legist, fiind semnată de directorul acestei instituţii, *"care nu este o semnătură de certificare a expertizei ci una care oficializează actul"*, după cum a declarat Prof. Dr. Vladimir Belis, membru în Colegiul Superior IML. Diagnosticul de *"labilitate psihică"*, de care de altfel suferă peste 70% din populaţie, după cum declară medicii specialişti, a creat în rândul magistraţilor care nu au îmbrăcat livreaua de slugă a partidului de guvernământ un curent de nemulţumire, considerându-se un precedent periculos, prin care orice reprezentant al legii poate fi supus unei analize psihiatrice dacă refuză executarea unei dispoziţii abuzive primite din partea şefului său.

A urmat bâlciul dela Bacău, unde primarul municipiului şi-a aniversat ziua de naştere în Parcul central al oraşului, în prezenţa a peste o sută de mii de locuitori, practic toată urbea. Praznicul la care berea şi vinul au curs *"gârlă"* iar cârnaţii s'au distribuit mulţimii înfometate cu tonele, a fost păzit de 350 de jandarmi şi poliţişti. Acest spectacol umilitor şi degradant în care opulenţa şi nerusinarea primarului s'au manifestat din plin, a dat naştere unui sentiment de nemulţumire din partea celor care îşi duc zilele de azi pe mâine. Însuşi Ion Iliescu a fost obligat să ia atitudine şi să declare că gestul lui Sechelariu este indecent şi că el a demonstrat *"o mentalitate de vătaf"*. El a recunoscut că *"îmbogăţiţii peste noapte sunt pe toate cărările, inclusiv în PSD"*. Ceea ce a uitat să precizeze însă preşedintele, a fost cine anume l-a nominalizat pentru această funcţie pe un individ cunoscut în judeţul Bacău pentru antecedentele sale compromiţătoare.

Premierul Năstase, un alt îmbogăţit al perioadei postdecembriste, s'a arătat în mod fariseic la fel de indignat ca şi Ion Iliescu, declarând că va analiza situaţia din fiecare judeţ în parte. Mai important ar fi să înceapă însă analizele şi curăţenia începând nu dela judeţ, ci din propria ogradă, adică din cabinetul pe care îl conduce, pe a cărui organigramă există la ora actuală nu mai puţin decât 120 de secretari şi consilieri de Stat, dintre care 13 sunt la dispoziţia lui personală. Un singur ministru, cel al Finanţelor, beneficiază personal de serviciile a 30 de consilieri. Numărul secretarelor, al dactilografelor şi stenografelor, împreună cu şefii de cabinete depăşeşte 400 de persoane. O mare parte din miniştrii cabinetului său sunt implicaţi în afaceri oneroase. După ce va termina curăţenia din propria ogradă, va trebui să dea explicaţii în legătură cu marea lui avere dobândită după evenimentele din Decembrie şi să justifice proveniența celor 20 mii de dolari pe care îi plăteşte anual pentru studiile copiilor săi în Anglia. Povestea cu soacra care contribuie din pensie cu această sumă este o poveste pentru adormit copiii oligofreni.

La rândul lor parlamentarii, care încasează lunar câte 25 de milioane de lei, adică mai mult de 10 salarii medii pe economie, în timp ce majoritatea populaţiei se debranşează dela reţeaua de apă caldă şi calorifer neputându-le acoperi cu veniturile lor insuficiente, au avut marea nerusinare să propună votarea unei legi prin care să li se stabilească pensii duble faţă de cei cu aceeaşi pregătire şi aceeaşi vechime în muncă din alte instituţii şi întreprinderi. Această propunere legislativă prin care 25 de membri PSD, PRM şi PD s'au umplut de ruşine şi ridicol, a declanşat un adevărat scandal, în presă apărând epitete nu prea măgulitoare la adresa lor.

Un alt caz care a indignat şi revoltat pe cei care mai credeau în Zeiţa Dreptăţii, este cel al procurorului general al României Tănase Joiţă, care a împletit cinismul cu reaua credinţă, ducând la discreditarea Justiţiei din ţara noastră şi aşa destul de compromisă. Cea mai importantă misiune pe linie de partid pe care şi-a asumat-o, sau a fost condiţia *"sine qua non"* încredinţată la numirea sa în funcţie de către Ion Iliescu, a fost aceea de a-i scoate basma curată pe toţi cei care primiseră condamnări în perioada când la conducerea ţării s'a aflat CDR.

După ce l-a înlăturat pe magistratul Buduşan, care trimisese la Paris acte compromiţătoare pentru Ion Iliescu, a început să facă recurs pentru eliberarea lui Miron Cozma, dar situaţia risca să degenereze şi să compromită funcţia preşedinţială, aşa că după balonul de oxigen pe care l-a lansat pentru sondarea opiniei publice, a renunţat în mod diplomatic. Următoarea etapă a fost dosarul Chiţac-Stănculescu pe care a reuşit să-i scoată nevinovaţi, după ce fuseseră condamnaţi ***definitiv*** la câte 15 ani închisoare pentru rolul pe care l-au avut în crimele dela Timişoara din timpul revoluţiei. A urmat înaintarea unui nou recurs în anulare pentru Răzvan Temeşan, cel care constituise obiectul a 13 dosare penale în perioada 1996-2000, dintre care unul privind subminarea economiei naţionale. Curtea Supremă de Justiţie i-a admis recursul scoţându-l nevinovat pe Răzvan Temeşan, cel care a prejudiciat Bancorex cu câteva sute de milioane de dolari, datorită acordării de credite neperformante clientelei PDSR în perioada primei guvernări a acestui partid, 1992-1996. El a mai pronunţat recurs în anulare şi pentru un căpitan şi doi generali condamnaţi între 4 şi 8 ani închisoare pentru declanşarea masacrului dela Otopeni, în care 50 de tineri militari în termen din UM 0865 Câmpina au fost măcelăriţi cu bună ştiinţă în zona aeroportului în noaptea de 23 Decembrie 1989, când au fost ucişi cu sânge rece chiar şi cei care mişcau sau gemeau. Alte recursuri ruşinoase ale lui Tănase Joiţă au fost *"Dosarul CECFNI"*, *"Falimentul BIR"* şi *"Tehnorob-CSA Steaua"*, în care clubul militar era acuzat de neplata a câteva zeci de miliarde unei firme care modernizase stadionul militar, inclusiv instalaţia de nocturnă.

Nerusinarea şi cinismul s'au ţinut lanţ în regimul patronat de Iliescu şi Năstase. Pentru a-i aplica o lovitură care să-l elimine definitiv din viaţa publică pe fostul preşedinte Emil Constantinescu care îl atacase în termeni deosebit de duri pe premier, considerându-l un potenţial pericol pentru România, acesta a scos la atac o doctoriţă lipsită de cel mai elementar simţ al decenţei şi al ridicolului. Ea a încercat să ne aplice tratament de intoxicare pentru manipularea opiniei publice, folosind un scenariu care i-a fost sugerat de actualul premier împreună cu specialiştii lui dela departamentul dezinformare. Cuprinsă subit de remuşcări, după doi ani dela comiterea acelui fapt care îi apăsa pe conştiinţă, aceastădoctoriţă din cadrul spitalului pentru îngrijirea demnitarilor (Elias), a declarat că a avut relaţii deosebit de intime câţiva ani la rând cu Emil Constantinescu în timpul mandatului său de preşedinte al ţării şi că acum, nedorind *"să fie victima unor oameni politici puternici care se războiesc între ei"* vine să se spovedească în faţa naţiunii pentru a se uşura de *"păcatul"* făptuit ce îi apăsa pe conştiinţă. Or, tocmai asta a făcut distinsa tămăduitoare a demnitarilor, acceptând rolul de agent de sacrificiu în lupta dură pe care Adrian Năstase o duce împotriva unor potenţiali concurenţi la fotoliul prezidenţial.

După propriile mărturisiri ale doctoriţei, această relaţie intimă nu era cunoscută de nimeni în afara celor doi protagonişti care se întâlneau săptămânal. Se pune firesc întrebarea, atunci de unde a aflat Adrian Năstase de existenţa aventurii fostului preşedinte, acuzându-l cu câteva zile înaintea acelei *"spovedanii"* că îşi căuta liniştea la Scroviştea în braţele unei doctoriţe. Povestea este cusută cu aţă roşie şi firul ei duce direct în cabinetul premierului, care a beneficiat la rândul lui de serviciile aceleiaşi doctoriţe Daniela Roşca, împreună cu care a pus la cale acest scenariu ridicol. Lucrurile se leagă, nu-i aşa? Probabil că împotriva lui Emil Constantinescu, care s'a decis să reintre în arena politică nu au găsit nimic compromiţător, în afara marilor greşeli de strategie săvârşite, astfel că au recurs la vechea poveste cu amantele, după fabulaţiile cu Rona Hartner, Luminiţa Neamţ şi dr. Rodica Dumitrescu. Această poveste ridicolă a fost demontată însă de gen.dr. Şerban Rădulescu, directorul Spitalului Elias, care a declarat presei că fostul preşedinte Emil Constantinescu, în timpul mandatului când a beneficiat de serviciile medicilor acelui spital cu regim militarizat, nu a suferit de nici o boală care să fi necesitat o anumită frecvenţă în supraveghere.

Şi această poveste plină de stupiditate şi cinism, ca şi celelalte prin care s'a căutat compromiterea şi eliminarea tuturor rivalilor din calea lui Iliescu şi Năstase, fac parte din scenariul marei nerusinări a celor care s'au instalat în fruntea ţării şi nu concep să cedeze nimănui pârghiile puterii. Până într'o zi însă, când se va ridica cel predestinat să catalizeze toate energiile pure ale neamului şi va striga să se audă în cele mai îndepărtate colţuri ale ţării: ***Trezeşte-te Gheorghe! Trezeşte-te Ioane!***

RAPORTUL PENTRU ROMÂNIA ADOPTAT DE PARLAMENTUL EUROPEAN CERE GUVERNULUI SĂ REZOLVE PROBLEMA CORUPŢIEI

Parlamentul European a dezbătut raportul privind progresele înregistrate de ţările candidate la aderarea la UE. Raportul despre România arată că în ultimul an au fost realizate multe progrese, dar cere guvernului dela Bucureşti să ia măsuri severe pentru a rezolva problema corupţiei şi pentru a pune în aplicare programul de reforme economice.

Parlamentarii europeni au cerut asistenţă financiară susţinută pentru România şi un calendar clar şi realist care să ajute România să termine negocierile de aderare şi pregătirea internă. Într'o primă variantă, raportul Parlamentului European cerea ca o dată de aderare clară şi fermă să fie dată României, însă cererea a fost retrasă în timpul dezbaterii raportului în Comisia de afaceri externe a Parlamentului.

Majoritatea parlamentarilor europeni consideră că nu este oportun ca o dată de aderare pentru România şi Bulgaria să fie stabilită în acest stadiu. *"Colegilor mei nu le plac datele,"* a declarat baronesa Emma Nicholson de Winterbourne, care propusese stabilirea unei date exacte pentru aderarea României. Preşedintele Comisiei de afaceri externe a Parlamentului European, Elmar Brok, a declarat însă că data de aderare ţintă stabilită de guvernul român şi de cel bulgar, 1 Ianuarie 2007, este realistă.

Raportul Parlamentului European apreciază progresele României în materie economică, dar avertizează că un program de reforme masiv trebue să fie încă aplicat pentru ca România să devină o economie de piaţă. Raportul critică corupţia *"endemică"* şi cere întărirea şi depolitizarea administraţiei publice româneşti. O altă critică se referă la lipsa de independenţă şi de imparţialitate a justiţiei, care este în continuare îngrijorătoare, arată raportul. Parlamentarii europeni sunt îngrijoraţi şi de folosirea excesivă a forţei de poliţie, şi de limitarea libertăţii presei.

Baronesa Nicholson a declarat corespondentului MEDIAFAX că problema libertăţii presei şi a folosirii forţei de poliţie se referă la un fenomen general, şi nu la cazuri izolate.

Raportul laudă reforma instituţiilor pentru copii şi cere guvernului să adopte o strategie naţională pentru handicapaţi.

Parlamentarii europeni vor cere celor zece ţări care vor adera la Uniune în 2004 să promită că nu vor bloca sau întârzia aderarea României şi a Bulgariei, care nu vor fi pregătite de aderare în 2004. Raportul Parlamentului European propune ca fiecare ţară candidată care aderă în 2004 să se angajeze că nu va pune în pericol aderarea României şi a Bulgariei. Întrebat dacă există un pericol real ca ţările din primul val să blocheze intrarea celor două ţări, Elmar Brok a declarat: *"Nu se ştie niciodată, e mai bine să ne asigurăm."*

ABONAŢI-VĂ LA ZIARUL
CUVÂNTUL ROMÂNESC

Abonamentele şi reînnoirea lor se pot face după cum urmează:
Din Canada şi U.S.A. se pot trimite *"Cecuri Personale"*.
Din Europa numai *"Mandat Poştal"* sau *"Euro Cec"*
Alte continente - *"Cec Internaţional"*
Adresa ziarului este:
CUVÂNTUL ROMÂNESC
P.O.Box 78010, Westcliffe Postal Outlet, Hamilton Ont. Canada L9C 7N5
Costul abonamentului este 40.00 de dolari pentru un an

CRONICA IDEILOR

IMPERATIVE PENTRU CEASUL DE ACUM

——Ion BOIERU——

Discuţiile, informaţiile, dezbaterile, declaraţiile publice şi telegramele de presă, în legătură cu intrarea României în NATO şi cu semnarea Tratatului de bază cu Rusia s'au intensificat, în ultima vreme, încât este foarte greu să mai faci o selecţie a lor, aşa încât să obţii o percepţie clară a stărilor de fapt. Mai există şi un şuvoi întreg de contradicţii, că este foarte greu să ieşi din încurcătura lor.

În faţa acestor stări de lucruri, guvernul se găseşte în faţa unor imperative de transparenţă. Tratatul de bază nu a mai fost discutat în faţa publicului şi câteva elemente, care păreau mai noi şi mai acceptabile (cu Tezaurul şi cu Pactul Ribbentrop-Molotov) au fost prezentate într'o formă superficială, încât nu s'a putut înţelege prea mult. Or, noi avem datoria să atragem Executivului atenţia în această privinţă. Este vorba de însăşi integritatea Ţării Româneşti şi poporul român are absolută nevoie să fie încredinţat că nu este la discreţia unor oameni politici sau diplomaţi, în hotărîrile pe care le iau cu uşile închise şi după îndeplinirea faptelor, care pot avea consecinţe grave şi tragice pentru viitorul acestui popor oropsit din 1945 şi până astăzi. Zilele trecute, într'o anumită situaţie publică, Geoană, ministrul de Externe a devenit agitat şi, poate, în bună parte îndreptăţit şi, chiar s'a înfuriat, ceea ce este puţin ciudat pentru o asemenea personalitate. Problemele serioase ale Ţării nu se pot trata şi rezolva cu asemenea atitudini. Acum, fiind vorba de relaţiile cu Rusia, şi despre un Tratat de bază, este vorba de un *"imperativ naţional"*, ca într'o atmosferă de lămuriri clare să se ajungă la un consens naţional, pe fundalul unor transparenţe, încât să se evite confruntările ulterioare şi, eventual, violenţa unor învinuiri.

Aici, este necesar să amintesc gravitatea situaţiei create în Basarabia, peste care nu se poate trece în tratativele cu Rusii. Basarabia devine un punct nodal în Tratatul care s'a pregătit (zice-se), de multă vreme, deci înainte de a apărea presiunea grea, comunistă, asupra Basarabiei şi riscurile care o pândesc, în timp ce asupra României s'au aruncat *"învinuiri nedrepte"*.

Geoană nu a venit mai recent să explice ţării, care va semna un Tratat cu Rusia, care este la ora actuală starea de lucruri şi la ce fel de puncte s'a căzut de acord. Mai exact, care este adevărul adevărat despre semnarea Tratatului, la ora actuală. Avem tot dreptul să ne întrebăm şi să punem altora astfel de întrebări.

Socotim că a sosit momentul să se pună o astfel de întrebare, nu cetăţeanului de rând, ci acelora care sunt acum responsabili de întocmirea unor astfel de acte şi tratate. În orice caz, este unul din imperativele momentului.

Un alt imperativ al zilelor de acum se referă la integrarea în NATO. Există o mare confuzie la ora actuală şi nimeni din partea Executivului nu dă nişte explicaţii lămuritoare. Doar Premierul a dat nişte explicaţii, în legătură cu Conferinţa dela Praga, unde se va hotări soarta politică a României, spunând că în cazul unui eşec, la acea conferinţă, premierul îşi va da demisia. Dar, această chestie nu ne interesează pe noi, ci pe cei care vor fi vânători de poziţii politice, în viitor.

Nu avem însă anumite clarificări, care sunt posibile, dacă se vrea acest lucru. Ameninţarea premierului nu este nici interesantă, în sine, nici salvatoare. Pe noi ne interesează numai acele elemente care ne pot asigura, chiar într'o măsură mai redusă, dar bazată pe datele concrete şi corecte pe care le deţine guvernul. Nici o încercare, afară de anumite declaraţii, ale guvernului, care prin transparenţa lor să fie în stare să potolească îngrijorările oamenilor, care nu sunt o sin[illegible]lă adunătură ocazională de oameni, ci însuşi po[illegible] român, stăpânul acestei ţări; un guvern este [illegible] fază trecătoare, nu are o durată prea lungă în istoria unei ţări.

Un alt imperativ pentru conducerea Ţării azi, este în legătură cu pregătirea morală, juridică, economică, sufletească şi administrativă a Statului. Altfel spus, la toate capitolele de pregătire pentru integrarea în NATO, se pare, după datele oficiale, dacă nu ale Ţării, cel puţin ale declaraţiilor oficiale sau neoficiale ale celor care vorbesc în numele lui NATO.

Din astfel de declaraţii se nasc o sumedenie de confuzii obositoare. Când ni se spune că *"multe progrese s'au făcut în eforturile României spre NATO şi Uniunea Europeană, dar mai sunt multe de făcut, cu: corupţia, amestecul politic în Justiţie, restaurarea pământurilor, dreptul la proprietate, libertatea presei"* etc., etc. ne apucă panica, şi ne întrebăm pe bună dreptate, de ce acestea toate nu s'au realizat până acum, căci au fost promise încă din timpul campaniei electorale, de către PSD, care este azi, în fruntea ţării.

Mai rămân încă multe imperative, dar este foarte greu să le înşirăm pe toate; nici guvernul nu le-ar putea respecta pe toate şi, în orice caz, nici nu le-ar lua în considerare, chiar dacă le-am aşterne şi pe altele multe.

Suntem însă datori să mai amintim un imperativ al vremii, căci a fost o altă mare promisiune a campaniei electorale în care a fost angajat PSD: introducerea democraţiei, de care a uitat complet, căci între timp s'a schimbat într'un regim totalitar; este un partid unic, care conduce cu autoritate, intensificată de secretarul partidului, care uneori se amestecă direct în treburile statului, lămurind lucrurile după calapodul partidului. De fapt, cel care cunoştea structura vechiului PDSR, acela îşi dădea seama dela început că se va ajunge în această situaţie.

Totuşi, este necesar să pomenim acest imperativ al momentului, deoarece sunt în joc promisiunile unui partid, care se crede cel mai puternic, cel mai susţinut popular, din ţară, şi se crede îmbatabil; de aceea ezită să facă alegeri anticipate, fiindcă îi lipseşte o anumită coordonată a *"certitudinilor electorale"*. În acest caz, preferă să mai aştepte, căci cine ştie ce aduce ziua de mâine, poate va veni cu o oarecare *"salvare"* cât de mică, căci din strânsorile chingilor de azi, din a promisiunilor şi a eşecurilor nu mai poate scăpa, *"nice cum"*, după o vorbă românească.

Ca încheiere a acestor mici avertismente (sub formă de mari şi serioase avertismente), aş sublinia că fără astfel de împliniri, pe care le implică imperativele menţionate, numai bine nu se va putea întrevedea viitorul guvernului actual.

CITIŢI ŞI RĂSPÂNDIŢI ACEST ZIAR

CUVÂNTUL ROMÂNESC
The Romanian Voice / La Voix Roumaine
ISSN 0705-8365
Redacţia şi Administraţia:
P.O.BOX 78010
WESTCLIFFE POSTAL OUTLET
HAMILTON, ONTARIO
CANADA
L9C 7N5
TELEFON: (905) 387-1832
FAX: (905) 388-4651

CUPON DE ABONAMENT

COMPLETAŢI CU LITERE DE TIPAR

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE.....

PRENUMELE.....

STRADA/ Nr. .....

ORAŞUL.....STATUL/PROVINCIA.....

CODUL POŞTAL.....ŢARA.....

PREŢUL ABONAMENTULUI ANUAL:

PESTE $ 60 ABONAMENT DE SUSŢINERE
$ 50 ABONAMENT INSTITUŢIONAL
$ 40 ABONAMENT INDIVIDUAL (TOATE ŢĂRILE)

CRONICA CELUI DE PE URMĂ

CLIO, ÎNTR'UN PERMANENT SURGHIUN

Fiică a lui Zeus şi a Mnemosynei, născută în Tracia, crescută în pădurile umbroase ale Parnassului şi Heliconului, hărăzită să protecteze istoria, este, până în zilele noastre, prezentă oriunde în lume, ca o doamnă în veşminte de epocă, ce ţine în mână un sul de hârtie sau o cutie cu cărţi.

Instituţii şi universităţi au fost ridicate de-a lungul secolelor, pentru a sluji acestei zeiţe, pentru a păstra neatins şi nealterat trecutul istoric, ca o mărturie vie în lungul şi încercatul periplu al evoluţiei civilizaţiilor. Am fi într'un fel părtinitori dacă am încerca să categorisim evenimentele după amplitudinea lor în timp şi spaţiu. Fiecare etapă are importanţa şi urmările ei. Este, credem noi, neavenit să afirmăm că perioada interbelică este cardinală în evoluţia României, comparată cu cea de dinainte de Primul Război Mondial. Cu atât mai mult nu trebue şi nu avem dreptul să ascundem sau să mutilăm etapa istorică dela *"23 August 1944"*, ziua ocupării patriei noastre, de către *"glorioasa"* armată sovietică, şi până la evenimentele din primăvara lui '90, când o plăpândă democraţie se ivea, pe care unii o aşteptau de o viaţă, iar alţii o alungau. Era firesc ca apele tulburi să se limpezească, reziduurile să decanteze, uscăturile să rămână pe maluri, iar speranţa noastră să curgă cristalin, spre locul unde conjuncturile politice ne oferă şanse de integrare europeană şi transatlantică, sau măcar să atingem acest standard. Dar noi am păşit cu stângul, la propriu şi figurat şi nu mai putem ieşi din tenebrosul marasm.

Au vrut, mai întâi, să uităm totul, să privim doar înainte spre *"măreţele realizări"*, apoi chiar să decupăm din istorie aceşti ani, adică să fim cu toţii mai tineri cu vreo cincizeci de ani. Cum încercarea a eşuat, lovindu-se de o reacţie firească a reprezentanţilor lumii româneşti greu încercată, care au mai păstrat respectul faţă de timp şi spaţiu, declarând, ca pe o necesitate vitală, *"recursul la memorie"*, au schimbat strategia şi au purces în grabă la rescrierea istoriei. Dacă până şi preşedintele statului a simţit nevoia să scrie despre revoluţia din Decembrie '89, pentrucă de fapt era undeva în clădirile, puncte de decizie, nu ca noi în stradă, uitându-ne de unde trag *"teroriştii"*, atunci ce să ne mai mirăm de alţii, ca foşti directori de tipografii, dela arhivele statului, activişti culturali dela toate nivelele, de securişti care îşi descoperă talente literare întârziate, justificând munca lor sârguincioasă ca fiind acoperitoare a unei perioade de *"vid informaţional"*. Munca bine dirijată de oameni şcoliţi la *"Ştefan Gheorghiu"*, sau în *"lupta neînfricată a partidului"*, a început să dea *"roade"*. Au apărut o serie de broşuri, monografii sau îndrumare despre anumite localităţi, zone sau obiective de interes public, pe o hârtie de bună calitate, în tiraje curajoase. La întrebarea, cine a subvenţionat cheltuielile de editare, mi s'a răspuns că o fundaţie, de pe lângă o fabrică din apropiere. Câtă generozitate pe spinarea bietului muncitor? Nu a fost posibil nici măcar Dicţionarul Explicativ al Limbii Române (DEX), la preţul de peste o jumătate de milion, să beneficieze de o hârtie de calitate superioară, care se impunea unei asemenea apariţii.

Având ocazia să răsfoiesc câteva din ele, am fost şocat de conţinutul lor. În primul rând lipsite de originalitate, ceva date istorice din diferite perioade, cum ar fi prima atestare, ridicarea locaşului de rugăciune, participări la revoluţii şi războaie, copii nesfârşite din documente de arhivă, statistici referitoare la învăţământ, asistenţă medicală, şeptel, sau număr de unelte agricole, alese premeditat selectiv, ca să umple hârtia, şi să lase impresia că, *"vezi Doamne, ce bine intenţionaţi şi documentaţi suntem noi"*. Nimic însă despre freamătul social, despre trăirea de zi cu zi a Românului, despre partidele politice ale timpului, ce reprezentau caracterul democratic al societăţii, despre marii boieri care au administrat cu hărnicie pământul roditor al ţării, despre oamenii politici care au făcut cinstea neamului, despre dascălii care au lăsat biblioteci personale, obşteşti. Nu negăm şi unele slăbiciuni. Toate trebuiau dezvăluite.

Nu au făcut acest lucru, pentrucă trebuia, cum firesc era, să se continue cu firul evenimentelor de după 23 August '44 şi să redea marea dramă a poporului român sub *"glorioasa conducere a partidului"*. În schimb, au umplut cu pagini de laudă, însoţite de artistice fotografii ale reprezentanţilor politici şi administrativi ai locului, din ultima perioadă: primarul, preotul, secretara, fostul primar din timpul *"epocii de aur"*, activişti pe tărâm obştesc, lăsând cititorului falsa impresie că dumnealor ar fi de veacuri acolo, fiii satului şi eroii neamului.

Problema este că se scrie despre, le putem numi, *"evenimente reale"*, pentrucă reprezintă faptele trăite de noi, efectiv, cu participare directă sau indirectă. Ele, prin depozitare în memorie şi apoi prin transpunerea pe hârtie, metamorfozează *"trăirea"* în *"istorie"*.

Oare pot asemenea lucrări să ajungă în cutia cu cărţi a lui Clio, sau cât mai poate suporta Ea surghiunul acelora care îi batjocoresc hărăzirea olimpică.

Alexandru TOMESCU